

ΧΡΟΝΟΣ

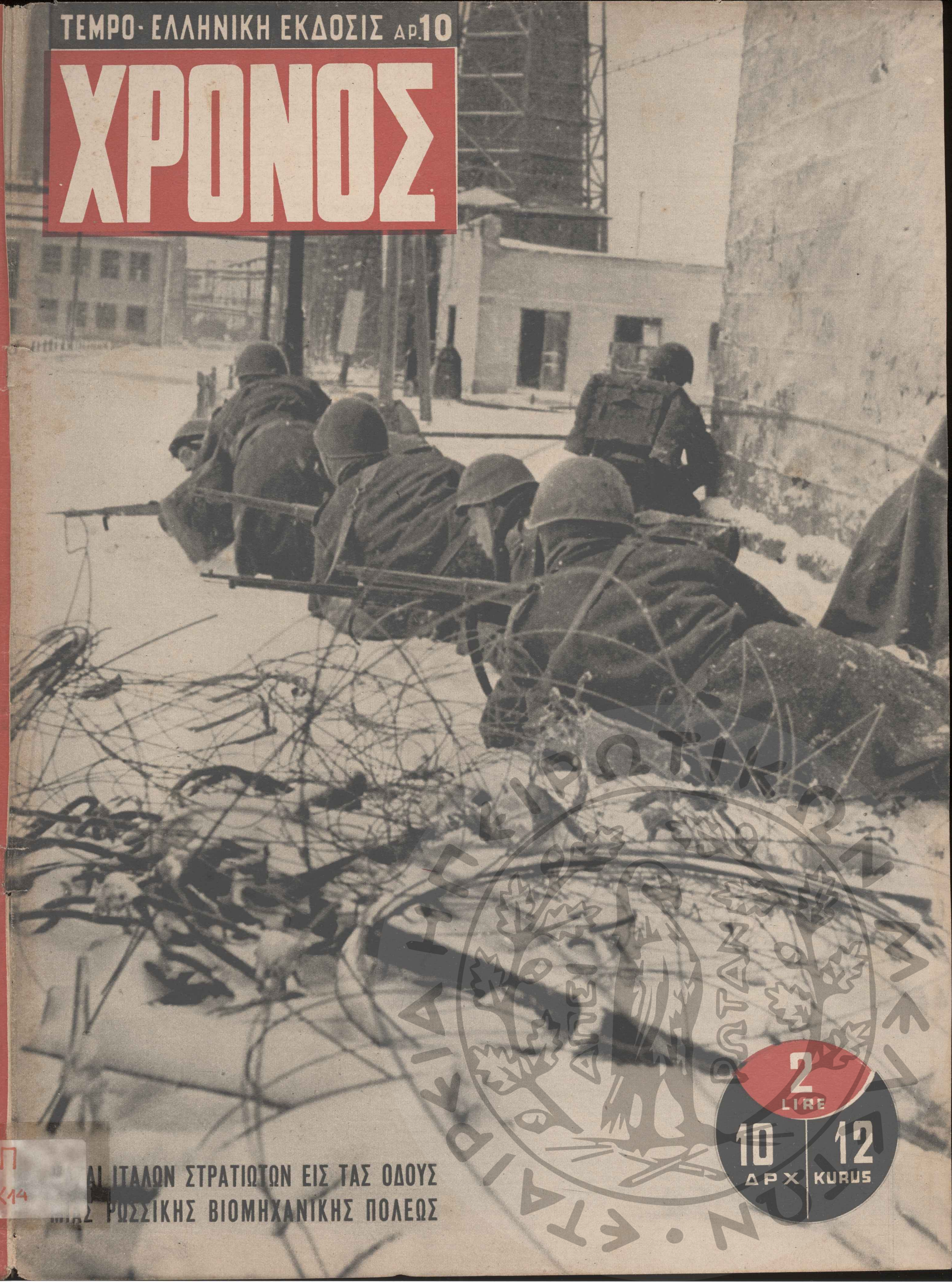

ΙΤΑΛΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΔΙΑΣΧΙΖΟΝΤΕΣ ΠΟΤΑΜΟΝ,
ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΚΑΝΟΠΕΔΙΟΝ ΤΟΥ ΝΤΟΝΕΤΣ

Π
Χ14

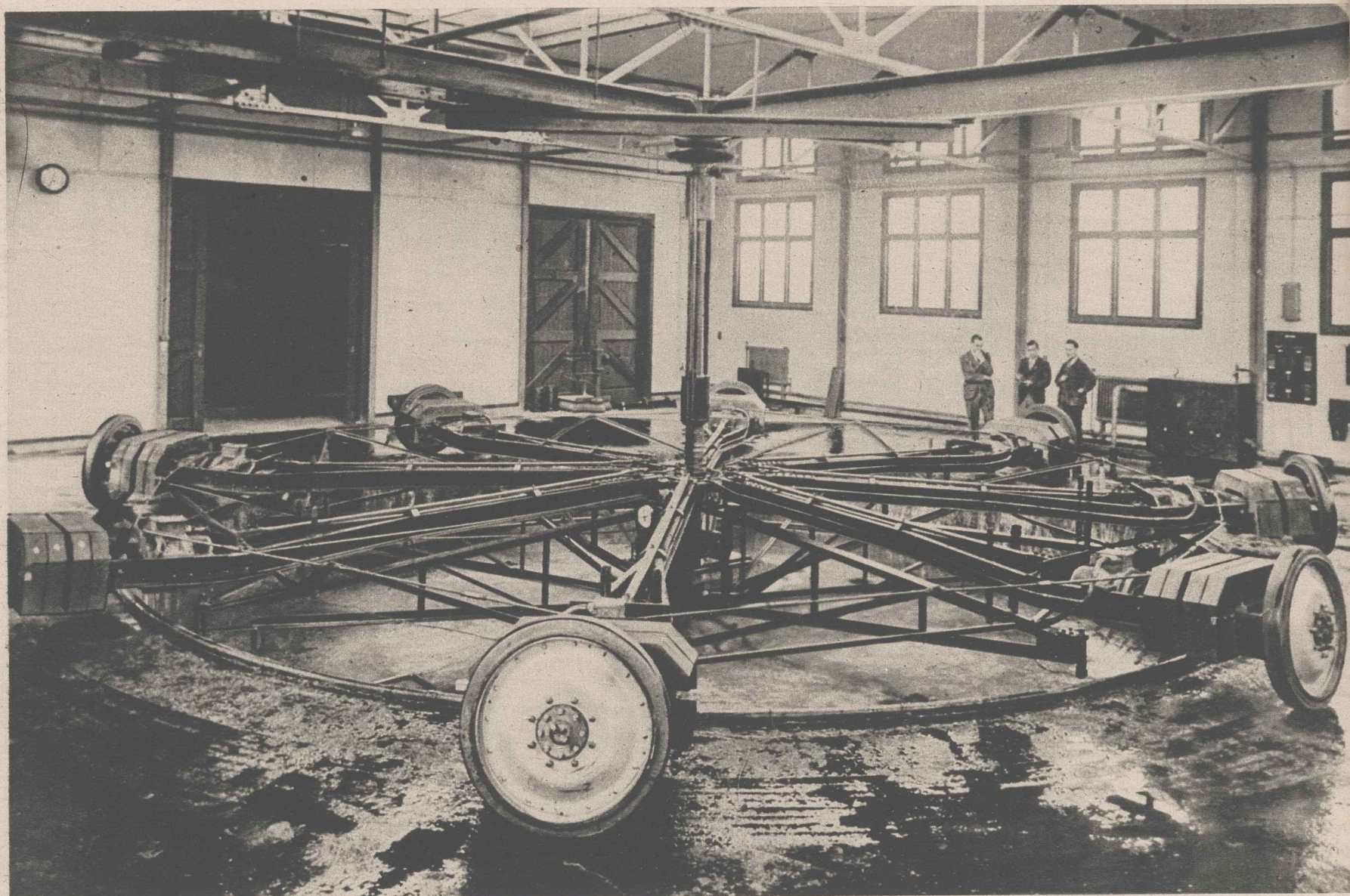
ΤΕΜΠΟ· ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡ.10

ΧΡΟΝΟΣ

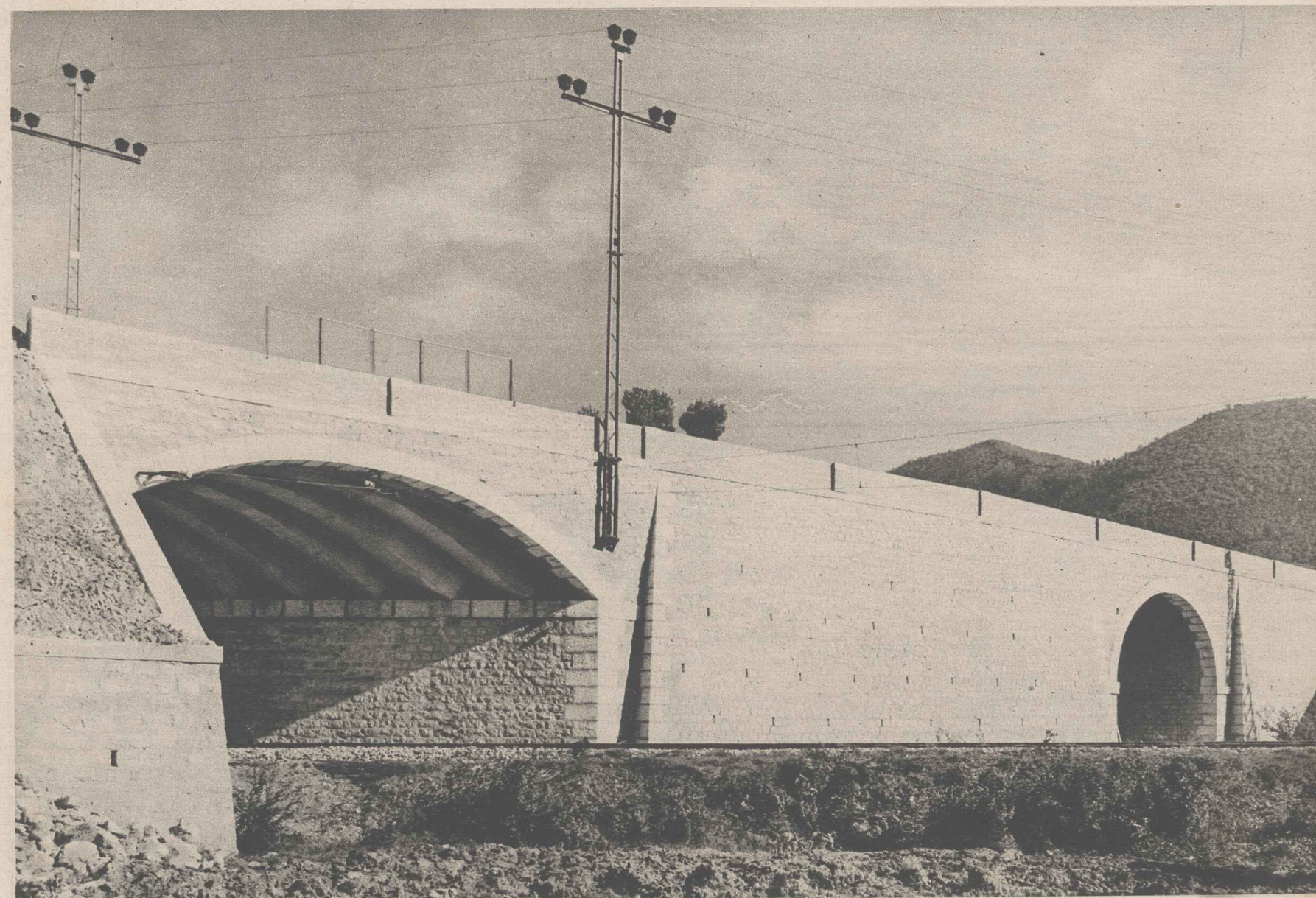
ΑΙ ΙΤΑΛΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ
ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

2
LIRE
10 12
ΔΡΧ KURUS

ΑΝΩ: Μηχάνημα διά την δοκιμήν της καταστάσεως των οδών.

ΚΑΤΩ: Μία εκ των οδών των κατασκευασθεισών υπό του καθεστώτος.

Ρώμη, 15-28 Ιανουαρίου 1942-XX

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

TEMPO

Εἰς τὴν Ρωσίαν, εἰς τὸ λεκανοπέδιον τοῦ Ντόνετς, τὸ ἰταλικὸν ἐκστρατευτικὸν σῶμα, μάχεται, ἀπὸ πέντε καὶ πλέον μηνῶν, ἐναντίον καρτεροῦ καὶ ἰσχυρῶς ἐξοπλισμένου ἐχθροῦ, ἐναντίον τοῦ ψυχροῦ, ἐναντίον τῶν καταγίδων τῆς χιόνος, καὶ ἀντιτάσσεται μετ' ἡρωικὴν ἀποφασιστικότητα, εἰς τὰς ἀπεγνωσμένας ἐπιθέσεις τῶν πολυσεβίκων, οἱ ὅποιοι εἰς μάτην, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν δριμύτητα τῆς ἐκочής, προσπαθοῦν νὰ ἐπιτύχουν, μετ' ἐλάσθους, ἔστω καὶ μικρὰν ἐπιτυχίαν.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ

Αἱ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΜΕΡΟΥΣ ΜΑΧΟΝΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΕΜΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΑΝΑΝΕΩΣΕΩΣ ΣΕΛ. 5-6

Η ΠΑΛΙΚΗ ΝΑΥΤΙΚΗ ΜΟΙΡΑ ΔΙΔΕΙ Εἰς Τὸν ΕΧΘΡΟΝ ΕΝΑ ΑΥΣΤΗΡΟΝ ΜΑΘΗΜΑ 7-10

ΜΠΟΥΡΑΝΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΔΑΝΤΕΛΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ 11-14

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ Η ΓΑΛΛΙΑ 15-19

ΝΕΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ Εἰς ΟΡΒΙΕΤΟ 28-32

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ 20-23

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΕἰΣΑΓΩΓΗ Εἰς τὴν ΝΕΑΝ ἸΤΑΛΙΚΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ 25

ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ VINCENZO CARDARELLI 25

ΑἰΣΘΗΤΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ 26

ΕἰΣ ΤΟΝ ΠΑΤΡΟΥ 26

LUIGI PIRANDELLO 26

GIORGIO DE CHIRICO 26

GIOACCHINO VOLPE 27

GIO PONTI 27

Ο ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΔΟΥΣΗ 27

ΕΓΧΡΩΜΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΜΠΟΥΡΑΝΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΔΑΝΤΕΛΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ 13-14

ΝΕΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ Εἰς ΟΡΒΙΕΤΟ 31-32

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΩΣ ΚΡΙΝΕΙ Ο ΜΠΛΑΖΕΤΗ ΤΑΣ ΤΑΙΝΙΑΣ ΤΟΥ 33-35

ΔΙΑΦΟΡΑ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΤΟΥ CARLO SCARFOLIO 4 ΚΑΙ 5

ΧΑΜΕΝΟΣ ΧΑΙΡΟΣ 6

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1.10.42
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36140

Ο ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ MONDADORI

Αημοσιεύει ΟΛΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

GABRIELE D'ANNUNZIO

Εἰς δὲ τὸν τόμον τῆς Συλλογῆς «Οἱ σύγχρονοι κλασικοί».

ΥΜΝΟΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΤΗΣ ΓΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ.

Εἰς ἓνα τόμον μετ' ἐπιλόγιον τοῦ Ὀδῦσσος Ὁμήρου μετ' ἀνέκδοτον αὐτογράφων τοῦ Ντ' Ἀννούντζιο. Σελίδες 1020 Α. 60.-

ΟΛΟΝ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Τόμοι δύο, μετ' ἐπιλόγιον τοῦ Ρενάτο Σιμόνη, μετ' ἐπιλόγιον φωτογραφίας αὐτογράφων. Ἐν τῷ συνόλῳ σελίδες 2650

ΤΟΜΟΣ 1.ος

Sogno d'un mattino di primavera - Sogno d'un tramonto d'autunno - La città morta - La Gioconda - La gloria - Francesca da Rimini - Parisina - La figlia di Iorio - La fiaccola sotto il moggio - Più che l'amore Α. 85.-

ΤΟΜΟΣ 2.ος

La nave - Fedra - Le martyre de Saint Sébastien - La Pisanelle - Le chèvre-feuille - Il ferro - Cabiria - La crociata degli innocenti Α. 70.-

ΠΕΖΑ

Δύο τόμοι μετ' ἐπιλόγιον φωτογραφίας, ἀνέκδοτα αὐτογραφα, ἔν τῷ συνόλῳ σελίδες 2250.

ΤΟΜΟΣ 1.ος

ROMANZI DELLA ROSA - Il piacere - L'innocente - Trionfo della morte Α. 60.-

ΤΟΜΟΣ 2.ος

Πεζὰ μυθιστορήματα - Ὁ τόμος αὐτός, ἐκδοσόμενος ἐντὶ ἐκτύπου, θα περιλαμβάνῃ: Terra vergine - Le novelle della Pescara - Giovanni Episcopo - Le vergini delle rocce - Il fuoco - Forse che sì forse che no - La Leda senza cigno.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1 τόμος

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

1 τόμος

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

1 τόμος

Ἐκαστος τόμος ἐκτετυπὸν ἐντὶ χάρτου λευκοῦ καὶ εἶναι δεμένους μετ' ἐλκυστικῶν δερμάτων ἢ μετ' ἐλκυστικῶν ὑφασμάτων μετ' ἐλκυστικῶν λινῶν καὶ μεταξωτῶν σημεῖον σελίδων.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
A. MONDADORI
ΟΔΟΣ CORRIDONI, 39 - ΜΙΛΑΝΟΝ

Anonima Periodici Italiani

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Είς δλους τούς πολέμους διακρίνεται ένα στοιχείον στρατιωτικόν και ένα στοιχείον πολιτικόν. Τὸ κοινόν γενικῶς, ἐνδιαφέρεται περισσότερον διὰ τὸ στρατιωτικόν, παρὰ διὰ τὸ πολιτικόν στοιχείον καὶ ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς πλευρᾶς τῶν πολέμων τοῦ παρελθόντος ὑπάρχουν δλόκληροι φιλολογίαι, ἐνῶ τὸ πολιτικόν των μέρους παραμελεῖται ἢ ἐπιούρει τὴν προσοχὴν μόνον μερικῶν ειδικῶν. Μὲ τὴν σειράν των πάλιν, οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ, προσηλώνουν τὴν προσοχὴν των ἐπὶ τοῦ τυπικοῦ μέρους τῆς πολιτικῆς τῶν πολέμων τοῦς ὁποίους ἐξετάζουν (συμμαχίας, σύμφωνοι, συμβάσεις καὶ τὰ τοιαῦτα) παρὰ ἐπὶ τοῦ οὐσιώδους μέρους, δηλαδὴ ἐπὶ τῶν ἀληθῶν αἰτιῶν καὶ τῶν πραγματικῶν συνεπειῶν των, αἱ ὁποῖαι δὲν περιλαμβάνονται ποτὲ εἰς κανένα σύμφωνον.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι τὰ συμπεράσματά των εἶναι κατὰ τὸ πλείστον ἄγνοια, πολὺ ὀλίγον ἐδιαφέροντα, καὶ οὐχὶ πραγματικά, συγχάνεις δὲ οὕτε ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην παρὰ μόνον ὅταν ἔχουν ἀνάγκη νὰ συγκρίνουν κάποιαν ἡμερομηνίαν.

Τοῦτο δὲ παρ' ὅλον ὅτι, τὸ πολιτικόν στοιχείον ἐνὸς πολέμου, εἶναι πάντοτε τὸ πλεόν ἐνδιαφέρον διότι ἀνάγεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὰς ἀνθρωπίνους σχέσεις, ἐνῶ τὸ καθαρῶς στρατιωτικόν στοιχείον δὲν ἔχει παρὰ μίαν οργανικὴν ἐνέργειαν εἰς τὰς τοὺς σκοποὺς τῆς πολιτικῆς, - ἡ πολιτικὴ οὖσα ταυτοχρόνως ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἱστορία τῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων. Τὸ στρατιωτικόν στοιχείον ἐξάπτεται ἀναμφιβόλως πολὺ περισσότερον τὰς φαντασίας καὶ ἰδαιτέρως ὅταν πραγματεύεται μίαν νέαν καὶ τολμηρὰν τακτικὴν, τεθεῖσαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πολιτικῆς. Καὶ εἶναι ἐπίσης ἀναντίρητον γεγονός ὅτι οἱ μεγάλοι γεωστρατιωτικοὶ εἰς τὴν πολιτικὴν, ὑπῆρξαν ἐπίσης καὶ μεγάλοι καὶ τυχεροὶ γεωστρατιωτικοὶ εἰς τὰ στρατιωτικὰ ζητήματα καὶ ἔθεσαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν τεχνικὴν μεγαλοφυΐαν των εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν νέων καὶ μεγάλων πολιτικῶν ἰδεῶν, τὰς ὁποίας ἀντεπροσώπευον. Ἐχομεν τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ Ναπολέοντος. Ἀλλ' οἱ μεγάλοι στρατηγοί, οἱ χαράξαντες αὐλάκα εἰς τὴν ἱστορίαν, ὑπῆρξαν ὅλοι καὶ μεγάλοι πολιτικοὶ ἄνδρες. Ἐνας ἀπλὸς καὶ ἄγνους στρατιωτικὸς δὲν ἀφίνει αὐλάκα, ἀφίνει ἕνα ἐντιμον δνομα.

Τὸ κοινόν ἄλλωστε, τὴν ἀισθάνεται αὐτὴν τὴν διαφορὰν καὶ δὲν ἀπονέμει τὸ ἔπαθλον τῆς πλήρους δόξης, παρὰ μόνον εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὑπῆρξαν μεγάλοι στρατηγοί, ὑπῆρξαν ἐπίσης καὶ πρὸ παντός, μεγάλοι πολιτικοὶ γεωστρατιωτικοί. Ὁ Μόλτκε ἔχει ἕνα διάσημον δνομα, οὐδεὶς ὅμως τοῦ ἀποδίδει τὴν δόξαν τοῦ Καίσαρος. Ὅλοι αἰσθάνονται ὅτι ὁ Μόλτκε, χωρὶς τὸν Βισμαρκ, δὲν εἶναι παρὰ ἕνας καθαρὸς τεχνικός, τοῦ ὁποίου ἡ τεχνικὴ ἔχει καὶ τὸ τέλος ἐντὸς τῆς καὶ δὲν ἔχει ἕνα ὀρισμένον σκοπόν. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἰκανοποιηθοῦν μὲ τὴν καθαρὰν τεχνικὴν. Οἱ ἄνθρωποι διψοῦν, εἰς κάθε νέαν φάσιν τῆς ἱστορίας, διὰ νέας λύσεις, νέους ὀρίζοντας. Καὶ αὐτοὶ δὲν ἀνοίγονται, παρὰ ἀπὸ τοῦς μεγάλους ἀρχηγούς, διότι αἱ νέαι ὁδοὶ τῆς ἱστορίας ἀνοίγονται μόνον διὰ τῆς σπάθης. Εἶναι ἀνάγκη ὅμως, οἱ μεγάλοι ἀρχηγοί, νὰ εἶναι δῆργοι ἀνθρώπων καὶ ὄχι μόνον στρατῶν.

Καθ' ὃν χρόνον λοιπόν, οἱ στρατιωτικοὶ κριτικοὶ μελετοῦν τὸν παρόντα

πόλεμον, ἀπὸ ἀπόψεως τῆς τεχνικῆς καὶ τῆς στρατηγικῆς, ἡμεῖς θὰ προσπαθῶμεν νὰ ἀντιληφθῶμεν τὸν χαρακτήρα, τὴν πολιτικὴν του ἀξίαν, καὶ θὰ ἰδωμεν ὅ,τι παρ' ὅλον ὅτι ἡ τεχνικὴ καὶ ἡ στρατηγικὴ, συμπίπτουν ἐπὶ ὀρισμένων σημείων μὲ τὴν πολιτικὴν, πρὸ παντός εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐδαφικὴν διεύθυνσιν τοῦ πολέμου, ἡ πολιτικὴ παραμένει πάντοτε ἡ πλέον σημαντικὴ. Ἡμεῖς, ἐν τῷ μεταξύ, εὐρισκόμεθα εἰς ἕνα πόλεμον ὁ ὁποῖος δὲν δύναται ν' ἀποδοθῇ εἰς κανένα ἐκ τῶν λόγων εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορικὴ φιλολογία, ἀποδίδει τοὺς πολέμους τοῦ παρελθόντος. Εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ λόγος περὶ δυναστικοῦ συμφέροντος, ραδιοσυγχευῶν τῶν ὑποργείων, διπλωματικῶν σφαλμάτων, ὅπως διὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1914. Εὐρισκόμεθα ἐπομένως ἐνώπιον ἐνὸς πολέμου ἐντελῶς νέου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, τοῦλάχιστον, εἶναι οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι τὸν κάμνουν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν κυβερνήσεων, αἱ ὁποῖαι ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὰς δδύνας των.

Πῶς συνέβη αὐτό; Μερικαὶ δυνάμεις, πρὸ παντός ὅμως ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία, ἦρον κατὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου τοῦ 1914, ἕνα θρίαμβον καθαρῶς ὀνομαστικόν. Τὸν θρίαμβον αὐτὸν, τὸν ἐπέτυχον δελεάζουσαι τὸν ἐχθρόν, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ἐνὸς νέου κόσμου, τοῦ ὁποίου οἱ θεομοὶ συμπεριλαμβάνοντο εἰς τὰ περίφημα ἐσημεῖα τοῦ Οὐίλσον. Εἰς αὐτὸν τὸν καλῖτερον κόσμον, εἶχον πιστεύσει ὅλοι, νικηταὶ καὶ ἡττημένοι, ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας, καὶ εἶχον καταβιβάσει εὐχαρίστως τὰ ὅπλα. Ἡ Ἰταλία, τὸ μόνον κράτος τοῦ ὁποῖον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς Συνεννόησεως, εἶχεν ἐπιτύχῃ μεγάλην νίκην ἐπὶ τοῦ πεδίου καὶ ἐγγύρῃ τὴν ὀλικὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ ἐχθροῦ τῆς, τῆς Αὐστρίας, εἶχεν ἐπίσης διὰ λογαριασμόν τῆς συγχωρήσῃ τοὺς λαοὺς τῆς Αὐστρίας, πρὶν ἢ καταβιβάσῃ τὴν σπάθην, καὶ μετέβη εἰς τὰς Βερσαλλίας, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ παρίστατο εἰς μίαν ἐορτὴν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐκείνο τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὰς Βερσαλλίας ὑπῆρξεν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον. Εἰς ἕνα συνέδριον εἰρήνης τοῦ 18ου ἢ τοῦ 19ου αἰῶνος, τὸ πρῶμα θὰ εἶχον μὲν μικροτέρων σημασίαν. Εἰς τὰ συνέδρια τῶν δύο ἐκείνων αἰώνων, τὰ φαντάσματα τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης, τὸν κοινὸν εἰς ὅλους ἀναγκάζον, τῆς δικαίας διαιρέσεως τῶν πόρων τοῦ κόσμου, δὲν εἶχον ἀκόμη ἐξυπνήσει καὶ δὲν ἴσταντο, ὅπως εἰς τὰς Βερσαλλίας, ὅπισθεν τῶν καθισμάτων τῶν συνεδριῶντων, εἰς στάσιον βαβῆς ἐπιτιμῶσεως. Ἀπ' ἐναντίας ὅμως, εἰς τὰς Βερσαλλίας, τὰ φαντάσματα ἦσαν παρόντα, ἐξ αἰτίας τῶν ἀναριθμητῶν ὑποσχέσεων, αἱ ὁποῖαι εἶχον δοθεῖ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, εἰς δλους τοὺς λαοὺς καὶ ἡ παρουσία των καθίστα κοινωνικὴν τὴν ἀτμόσφαιραν, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶχε συνταχθεῖ ἡ ἀφόρητος εἰρήνη. Ὅτι οὐκ ὀκλὸν νὰ φαντασθῇ κανεὶς ἐκτοτε, ὅτι τὰ φαντάσματα τῶν εὐγενῶν ἰδεῶν θὰ ἤρχιζον τὴν ἐκδίκισιν των, τὴν ἴδιαν ἡμέραν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμφώνου.

Ἐκείνοι ὅμως πού ἐθεωροῦντο νικηταί, ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία καὶ αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι δὲν ἔβλεπαν τὰ φαντάσματα. Ἐθεώρουν τοὺς ἑαυτοὺς των νικητὰς καὶ συμπεριεφέρθησαν

κατὰ χειρότερον τρόπον ἀπὸ οἱ ἀνδρὶ ποτε εἰρήνην τοῦ 18ου αἰῶνος,

Οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου ἦσαν κυνικοὶ καὶ ἀπληστοὶ, ταυτοχρόνως ὅμως πεπειραμένοι καὶ συνετοὶ καὶ εἰς οὐδένα ἐκ τῶν συμφώνων των εἶχον φέρεῖ τὰ πράγματα εἰς τὰ ἄκρα ὅπως τὸ ἔπραξαν οἱ τρεῖς ἀμαθεῖς δημοκρατικοί, οἱ δημιουργήσαντες τὴν συνθήκην τῶν Βερσαλλιών. Οἱ τελευταῖοι, πράγματι, δὲν προήχοντο ἀπὸ οὐδεμίαν πολιτικὴν σχολὴν, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὴν μικρὰν ἐκλογικὴν μηχανὴν τῆς ἐκλογικῆς των περιφερείας, ἐκ τῆς ὁποίας ἀνήλθον εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἐλλείψει καλλιτέρων καὶ διὰ μέσου κοινοβουλευτικῶν συνδυασμῶν.

Κατὰλόγητες τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν τόπον τους, μὲ προγράμματα τελείως ἐπαρχιακὰ καὶ τοπικά, εὐρέθησαν μὲ τὸν πόλεμον, μεταμορφωμένοι ἐξ ἀπροόπτου, εἰς κριτὰς καὶ διοικητὰς τοῦ κόσμου. Δὲν εἶναι ἐκπληκτικόν ὅτι οὕτοι ἐξαλλίσθησαν καὶ προσέθεσαν τὴν ἀνοησίαν καὶ τὴν ἀμάθειαν εἰς τὴν σκληρότητα.

Τὸ σύμφωνον καὶ ἡ τάξις πραγμάτων τὴν ὁποίαν ἐπέβαλον αὐτοὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, περιεῖχεν ἤδη ὅχι μόνον τὸν σπῆρον τοῦ παρόντος πολέμου, ἀλλὰ καὶ δλόκληρον τὸν παρόντα πόλεμον εἰς τὴν ἐδαφικὴν ἀνάπτυξιν του. Εἰς αὐτὸ τὸ σημείον ἡ πολιτικὴ συνταυτίζεται μὲ τὴν στρατηγικὴν. Ἐάν πράγματι μὴ πόλις εὐρίσκεται πολιορκημένη, εἶναι φυσικόν ὅτι ἡ πολιορκουμένη φρουρὰ θὰ καταβάλῃ μίαν προσπάθειαν ἐκ τῶν ὅσων πρὸς τὰ ἔξω, ἂν ἔχη τὴν δύναμιν. Τῶρα ἡ τάξις τὴν ὁποίαν αἱ τρεῖς δημοκρατίαι εἶχον ἐπιβάλει εἰς τὸ κέντρον τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν Γερμανίαν, ἦτο μὴ τάξις πολιορκίας. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἐνόμιζαν ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ κυριαρχήσουν, πρῶτον ἐπὶ τῆς Εὐρώπης καὶ κατόπιν ἐπὶ τῆς Γερμανίας. Καὶ διὰ νὰ εἶναι ἀσφαλῆστεραι, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου των, ἀφῆρσαν ἀπὸ τὴν Γερμανίαν ἀκόμη καὶ τὰς ἀποικίας τῆς.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐδημιούργησαν μίαν διπλὴν ζήτησιν, μίαν περίε τῆς Γερμανίας, ἀποτελουμένην ἀπὸ κράτη δημιουργηθέντα δι' αὐτὸν τὸν σκοπόν, ἥτοι τὴν Πολωνίαν, τὴν Τσεχοσλοβακίαν καὶ τὴν μικρὰν Αὐστρίαν, καὶ μίαν δευτέραν περίε τῆς Εὐρώπης. Ἐκείνο τὸ ὁποῖον δὲν ἐσκέφθησαν εἶναι ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, εἶχον ἤδη προετοιμάσῃ ὅχι μόνον τὴν ἀντίδρασιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀντιδράσεως. Δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ διωθῆντο αὐτὴ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ πρὸς τὸ ἑξωτερικόν καὶ δύναται νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦτο ἀντίδρασις ὀδηγηθεῖσα, τοῦλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὴν διεύθυνσιν τῆς. Τοιοῦτοτρόπος, διαβάξων τις τὸ συμφώνον, ἡδύνατο ἀπολύτως νὰ προδῇ ἐκείνο πού ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ, ὅπως ἐπίσης καὶ πρὸς ποίαν διεύθυνσιν.

Τὸ νὰ ὑποτεθῇ ὅτι δὲν θὰ ἐλάμβανε χώραν ἀντίδρασις καὶ ὅτι ἡ ἀντίδρασις θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐμποδισθῇ, μόνον παράφρονες καὶ ἀδαεῖς οἰουθήποτε πολιτικοὺ νόμου, θὰ ἠδύναντο νὰ τὸ ὑποθέσουν. Εἶναι πολιτικὸς νόμος, ὅταν αἱ ζωτικαὶ δυνάμεις μίαν Ἡπείρου, πιέζονται ἀδίκως καὶ παρεμποδίζονται εἰς τὸν νόμιμον διὰ τὴν ἐξάπλωσιν πρὸς τὰ ἔξω ἀγῶνα

των, αὐταὶ θὰ ἐκχυθοῦν εἰς τὸ ἐσωτερικόν ἀλλοιοῦσαι τὴν οἰκονομίαν τῆς Ἡπείρου. Τώρα ἡ Γερμανία, δὲν ἐπέστη μόνον καὶ παρημποδίσθη, εἰς τὴν νόμιμον πρὸς τὸ ἑξωτερικόν ἐπέκτασιν τῆς, ἀλλὰ τῆς εἶχον ἀφαιρεθεῖ καὶ αἱ ἀποικίαι τῆς, εἰς τὰς ὁποίας μέχρι τοῦ 1914 εὕρισκον ἀνακούφισιν οἱ ζωτικαὶ τῆς δυνάμεις. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὑποχρεοῦντες, τὴν μεγαλύτεραν Ἡπειρωτικὴν δύναμιν, ὅπως ἦτο ἡ Γερμανία, νὰ ἐκχυθῇ πρὸς τὸ ἐσωτερικόν τῆς Ἡπείρου, οἱ τρεῖς σοφοὶ τῶν Βερσαλλιών εἶχον ἤδη προετοιμάσει τὴν παρούσαν σύρραξιν.

Ἄν τουλάχιστον κατόρθωναν νὰ κυκλώσουν τὴν Γερμανίαν, ἐντὸς χαλυβδίων τειχῶν, θὰ ἦσαν σκληροί, ἀλλὰ συνετοί. Ἀντιθέτως ὅμως τὴν εἶχον κυκλώσει μὲ χάρτινα τεῖχη. Κατόπιν ἐπανεπαύθησαν, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι τὴν κατὰλληλον στιγμήν, θὰ ἔφθανε νὰ θορυβήσουν καὶ νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὴν αἰωνίαν ἥθικην, διὰ νὰ σεβασθῇ ἡ Γερμανία τὰ χάρτινα τεῖχη. Πρὸ παντός ἄλλου, εἶναι ἀδύνατον νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἡ πείσις ἐνὸς λαοῦ ὀγδοήκοντα ἑκατομμυρίαν ψυχῶν, γενομένη χωρὶς ἄλλον δικαιολογίαν, παρὰ ἀπὸ μόνον τὸν φόβον πού μπορεῖ νὰ προκαλεῖ, περιεῖχει ἕνα καὶ μόνον ἠθικόν στοιχείον. Κατὰ δεύτερον λόγον, εἰς τὴν πολιτικὴν, δὲν δύναται νὰ βεβαιωθῇ, παρὰ μόνον καὶ μόνον ἠθικόν στοιχείον. Κατὰ δεύτερον λόγον, εἰς τὴν πολιτικὴν, δὲν δύναται νὰ βεβαιωθῇ, παρὰ μόνον καὶ μόνον ἠθικόν στοιχείον. Κατὰ δεύτερον λόγον, εἰς τὴν πολιτικὴν, δὲν δύναται νὰ βεβαιωθῇ, παρὰ μόνον καὶ μόνον ἠθικόν στοιχείον.

Ἡ ἐξαγγελθεῖσα τὴν 10ην Δεκεμβρίου ἀπόφασις τῶν δύο ἀρχηγῶν, εἰς τὴν πλατείαν τῆς Βενετίας καὶ εἰς τὸ Γερμανικόν Ράιχσταγ, φέρει τὰς λογικὰς ἐξελίξεις τοῦ παγκοσμίου πολέμου, εἰς τὴν τελευταίαν των. Ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι ὁ πλέον λογικός καὶ ὁ πλέον ὀρθολογικός, πού ἡδύνατο ποτὲ νὰ προβλεφθῇ, ἀπὸ ὅχι ἐξαιρετικὰ πνεύματα, εἰς ὅλας τὰς παρούσας ἀναπτύξεις του. Ἄν δὲν ἦτο λογικός δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ προβλεφθῇ.

Δύο πράγματα συνέδεσαν τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν εἰς τὴν ἐπανάστασιν των ἐναντίον τοῦ ἀγγλοσαξωνικοῦ: ἡ διάσκεψις τῶν Βερσαλλιών καὶ ἡ διάσκεψις τῆς Οὐασινγκτόν, ἡ ὁποία ἠκολούθησε ἀμέσως τὴν πρώτην. Ἐπρόκειτο περὶ δύο πράξεων, τῆς αὐτῆς φύσεως, φύσεως βαθέως νοσηρᾶς. Μὲ τὴν διάσκεψιν τῶν Βερσαλλιών ἐφύμωθ ἡ Εὐρώπη. Τώρα αἱ δύο διασκέψεις ὑπῆρξαν πράξεις πολιτικαί, καὶ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ καταστοῦν κοινωνικὸν καὶ οικονομικὸν ἀντάλλαγμα, ἂν τὸ ἤθελαν οἱ ἀγγλοσαξῶνες καὶ θὰ διόρθωναν τὸν ἐπικίνδυνον χαρακτήρα τῶν δύο διασκέψεων καὶ τῶν ἐπακολουθησάντων καρπῶν τῶν συμφώνων, ἂν ἐπὶ παραδείγματι, ἐλαμβάνοντο ὑπόψιν, ἡ οικονομικὴ ἀνισορροπία, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκετο ὁ κόσμος, μόλις ἐξῆλθε ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ 1914, καὶ ἂν προηποτιμάζοντο οικονομικὰ δυνατότητες εἰς τὰς κυβερνήσεις καὶ κοινωνικὰς δυνατότητες εἰς τὰς ὑποφωρούσας τάξεις. Ἀκριβῶς ὅμως οἱ ἀγγλοσαξῶνες ἐνῆργησαν ὅλως ἀντιθέτως καὶ ἐπέσθησαν ὅτι ὁ πολιτικὸς ἀποκλεισμός, τὸν ὁποῖον κατόρθωσαν νὰ ἐγκαθιδρύσουν, ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκαταστήσουν ἀκόμη καὶ τὸ οἰκονομικόν καὶ κοινωνικόν σφίξιμον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰς Βερσαλλίας καὶ τὴν Οὐασινγκτόν, ἠκολούθησε τὸ κλεισίσιμον διὰ τὰς μεταναστεύσεις εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας, εἰς τὴν Αὐστραλίαν, τὸν Καναδᾶν καὶ ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὰ κράτη τῆς νοτίου Ἀμερικής, κατόπιν βορειοαμερικανικῆς πιέσεως.

Εἰς τὴν νομοθεσίαν αὐτὴν, τὴν ἐγκαινιάσανσαν τὸν φυλετισμὸν ὑπὸ τὴν χειροτέραν αὐτοῦ μορφὴν, τὸν

σελ. 4

ΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΜΕΡΟΥΣ ΜΑΧΟΝΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΕΜΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἡ ἐξαγγελθεῖσα τὴν 10ην Δεκεμβρίου ἀπόφασις τῶν δύο ἀρχηγῶν, εἰς τὴν πλατείαν τῆς Βενετίας καὶ εἰς τὸ Γερμανικόν Ράιχσταγ, φέρει τὰς λογικὰς ἐξελίξεις τοῦ παγκοσμίου πολέμου, εἰς τὴν τελευταίαν των. Ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι ὁ πλέον λογικός καὶ ὁ πλέον ὀρθολογικός, πού ἡδύνατο ποτὲ νὰ προβλεφθῇ, ἀπὸ ὅχι ἐξαιρετικὰ πνεύματα, εἰς ὅλας τὰς παρούσας ἀναπτύξεις του. Ἄν δὲν ἦτο λογικός δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ προβλεφθῇ.

Δύο πράγματα συνέδεσαν τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν εἰς τὴν ἐπανάστασιν των ἐναντίον τοῦ ἀγγλοσαξωνικοῦ: ἡ διάσκεψις τῶν Βερσαλλιών καὶ ἡ διάσκεψις τῆς Οὐασινγκτόν, ἡ ὁποία ἠκολούθησε ἀμέσως τὴν πρώτην. Ἐπρόκειτο περὶ δύο πράξεων, τῆς αὐτῆς φύσεως, φύσεως βαθέως νοσηρᾶς. Μὲ τὴν διάσκεψιν τῶν Βερσαλλιών ἐφύμωθ ἡ Εὐρώπη. Τώρα αἱ δύο διασκέψεις ὑπῆρξαν πράξεις πολιτικαί, καὶ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ καταστοῦν κοινωνικὸν καὶ οικονομικὸν ἀντάλλαγμα, ἂν τὸ ἤθελαν οἱ ἀγγλοσαξῶνες καὶ θὰ διόρθωναν τὸν ἐπικίνδυνον χαρακτήρα τῶν δύο διασκέψεων καὶ τῶν ἐπακολουθησάντων καρπῶν τῶν συμφώνων, ἂν ἐπὶ παραδείγματι, ἐλαμβάνοντο ὑπόψιν, ἡ οικονομικὴ ἀνισορροπία, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκετο ὁ κόσμος, μόλις ἐξῆλθε ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ 1914, καὶ ἂν προηποτιμάζοντο οικονομικὰ δυνατότητες εἰς τὰς κυβερνήσεις καὶ κοινωνικὰς δυνατότητες εἰς τὰς ὑποφωρούσας τάξεις. Ἀκριβῶς ὅμως οἱ ἀγγλοσαξῶνες ἐνῆργησαν ὅλως ἀντιθέτως καὶ ἐπέσθησαν ὅτι ὁ πολιτικὸς ἀποκλεισμός, τὸν ὁποῖον κατόρθωσαν νὰ ἐγκαθιδρύσουν, ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκαταστήσουν ἀκόμη καὶ τὸ οἰκονομικόν καὶ κοινωνικόν σφίξιμον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰς Βερσαλλίας καὶ τὴν Οὐασινγκτόν, ἠκολούθησε τὸ κλεισίσιμον διὰ τὰς μεταναστεύσεις εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας, εἰς τὴν Αὐστραλίαν, τὸν Καναδᾶν καὶ ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὰ κράτη τῆς νοτίου Ἀμερικής, κατόπιν βορειοαμερικανικῆς πιέσεως.

Εἰς τὴν νομοθεσίαν αὐτὴν, τὴν ἐγκαινιάσανσαν τὸν φυλετισμὸν ὑπὸ τὴν χειροτέραν αὐτοῦ μορφὴν, τὸν

φυλετισμὸν τοῦ ἀποκλεισμοῦ, καὶ ἡ ὁποία δὲν ἡδύνατο νὰ ἔχη ἄλλο ἢ ποτέλεσμα ἀπὸ τὸ νὰ κλείσῃ φυσικῶς τὰς δεινοπαθοῦσας μάζας, ἐντὸς ἐδαφῶν, πληγέντων διὰ πολιτικὸν ἀποκλεισμόν, ἐπηκολούθησε ἀμέσως ἡ οικονομικὴ σύσφιξις, ἡ πραγματοποιηθεῖσα μὲ τὸ ἀμερικανικὸν δασολόγιον καὶ μὲ τὴν αὐτοκρατορικὴν προτίμησιν, τὴν ἀποφασισθεῖσαν εἰς τὴν διάσκεψιν τῆς Ὀττάβας.

Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, τὰ τέσσαρα πέμπτα τῶν ἐδαφῶν τοῦ κόσμου, τὰ ἐλεγχόμενα ἀπὸ τοὺς ἀγγλοσαξῶνας, ἐκλείσθησαν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ὅλων τῶν ἄλλων λαῶν, τὸσον ὑπὸ τὴν ἄμεσον μορφήν τῆς μεταναστεύσεως ὅσον καὶ ὑπὸ τὴν ἔμμεσον μορφήν τῶν ἐμπορικῶν ἀνταλλαγῶν.

Τὰ μεσολαβήσαντα εἴκοσι ἔτη, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μέχρι τῶν σπερμινῶν γεγονότων, δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἱστορία τῶν ἀγῶνων, τῶν ἀποκλεισμένων καὶ συνθλιβέντων λαῶν διὰ νὰ θραύσουν τὰς ἀλύτους πού τὰς ἐφίγιγαν καὶ αἱ ὁποῖαι καθίσταν τὸν βίον των ἀδύνατον.

Δὲν χρειάζεται εἰδικὴ δόξησις ἀντιλήψεως διὰ νὰ ἀντιληφθῇ τις, πῶς ὅσον καθαρὸν εἶναι τὸ φαινόμενον. Ὅ,τι ὅμως ἀντιθέτως εἶναι ἐκπληκτικόν, εἶναι πῶς ἦργισε τὸσον ἡ ἐκκρηξίς. Δι' αὐτὸ ἔπρεπε ν' ἀποκτήσουν οἱ πιεζόμενοι λαοί, πρῶτον τὴν χωριστὴν συνείδησιν, τῆς διαπραττομένης ἐναντίον των ἀδικίας, καὶ κατόπιν τὴν συνολικὴν συνείδησιν, ἡ πείτα δὲ καὶ ν' ἀναπτύξουν ἀρκούντως τὰς δυνάμεις των, διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν ἀπολύτρωσιν. Περιέργον νὰ τὸ λέγη τις, ὁ τελευταῖος αὐτὸς χρήσιμος παράγων ὑπῆρξε καρπὸς τῆς ἰδίας ἀντιλήψεως, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἔζησαν κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ εἰκοσι ἔτη. Τὸ φυσικὸν ἀποτέλεσμα ἐνὸς πολιτικοῦ ἀποκλεισμοῦ εἶναι νὰ καταστῇ περισσότερον στενὴ καὶ συμπαγὴ τὴν ἐθνικὴν σύνθεσιν τοῦ ἀποκλεισθέντος λαοῦ καὶ τὸ κύριον ἀποτέλεσμα ἐνὸς οικονομικοῦ ἀποκλεισμοῦ, εἶναι νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ὑφιστάμενον τὸν ἀποκλεισμὸν λαὸν ν' ἀναζητήσῃ τὴν δύναμιν ἐντὸς τοῦ κόλπου του καὶ ν' ἀποφύγῃ οἰανδήποτε διαφυγὴν.

Τὸ ἔθνος, τὸ μὴ δυνάμενον πλέον νὰ ἐξωδεύσῃ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, θὰ ἐξωδεύσῃ εἰς τὸ ἐσωτερικόν καὶ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ χρηματοδοτησῇ καὶ θ' ἀξιοποιήσῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὰς δυνατοτήτας του. Αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς μεταναστεύσεως, τελικῶς, ὄχι μόνον ὑπεχρέωνε τοὺς πληγέντας λαοὺς νὰ ζητήσουν ἄλλας ἐξόδους, ἀλλ' ἔδωσε εἰς αὐτοὺς τὴν ἀναγκαίαν δημογραφικὴν πυκνότητα διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ τολμήσουν νὰ λύσουν διὰ τῆς δυνάμεως τὰ δεσμά.

Ἀπὸ τῆς ἄλλης πάλιν πλευρᾶς, ἡ το λογικὸν ὁ προσεγγίζων ὀδόνεν καὶ περισσότερον κινδύνους, πρὸς τὸ σύστημα καὶ τὰς κωδικοποιήσεις τῶν δύο κλάδων τῆς ἀγγλοσαξωνικῆς φυλῆς, τοῦ ἀμερικανικοῦ καὶ τοῦ ἀγγλικοῦ, νὰ τοὺς ρίψῃ εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

Ἀμφότεροι ἠπειλοῦντο ἐξ ἴσου, ὅχι, ὅπως ἐβεβαίωσε ὁ Ροῦσβελτ, μὲ ἀχρηστων πνεύματος, εἰς τὰ ἐθνικά των ἑδάφη, ἀλλὰ εἰς τὸ σύστημα τὸ ὁποῖον εἶχον ἐπιβάλει εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔζη ἡ τεχνητὴ σκονομία. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἠύρητο τὸ παγκόσμιον ρήγμα καὶ καθίστατο σαφές καὶ καθαρὸν. Τὸ ρήγμα αὐτὸ διήρει τὸν κόσμον, εἰς δύο ὀριζ

Η ΑΠΟΒΙΒΑΣΙΣ εις τὰς νήσους Λαμπάν έλαβε χώραν δια συνεχών δράσεων, κατά τὰς οποίας ή Ιαπωνική αεροπορία έλαβε μεγάλο μέρος, με πλήρη συνεργασίαν μετά του ναυτικού. Η αποβίβασις έγινε με την συμβολήν όλων τών μέσων: ακόμη και τὰ έμπορικά και άλιευτικά πλοία, συνετέλεσαν αποτελεσματικώς, εις την μεταφοράν τών στρατευμάτων.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ τής 19ης Δεκεμβρίου ή Ιαπωνική σημαία κυματίζει επί του Χόγκ Κόγκ. Ο κυβερνήτης τής πόλεως έλιποτάκτησε πριν ακόμη παύσουν αι μάχαι, προκαλών βαθείαν αγανάκτησιν μεταξύ του λαού, ό οποίος αδίκως εξέτεθη εις τὰς ζημίας του πολέμου, λόγω τών άφρόνων άγγλικών άρνήσεων, εις τὰς συνεχείς ζητήσεις να παραδοθούν.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ καταστροφήν, μιὰς από τὰς πολλές άγρεπαύσεις, αι οποίαι έκρυπτον την έξωτερικήν άμυναν του αεροδρομίου τής Βικτωρίας, μία περίπολος, υπό τó πυρ τών έχθρικών μυδραλλιοβόλων τὰ οποία βάλλουν από τὰ ύψώματα, διευθύνεται, με ταχύτητα διά να ύψώση την Ιαπωνικήν σημαίαν, έφ' ενός φρουρίου, έγκαταλειφθέντος πρό μικρού από τόν έχθρόν.

Η ΠΟΡΕΙΑ προς την Σιγκαπόρην, εξακολουθεί. Αι Ιαπωνικαί φάλαγγες, έφορμούσαι κατεθορύβησαν τόν έχθρόν. Ακόμη και εις τὰ δυνατότερα σημεία, τὰ οποία τó άγγλικόν έπιτελείον έθεώρη άπόρητα, τó Ιαπωνικόν πεζικόν βαδίζει νικηφόρον, προς τó μεσημβρινόν τής χερσονήσου αντίτασσον εις τὰς δυσκολίας τών έπισιτισμών, την πατροπαράδοτον λιτότητα.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΝ Ιαπωνικήν οργάνωσιν τίποτα δεν είναι άπρόβλεπτον. Όπου δεν υπάρχουν δρόμοι, άλλα μόνον κάποια σιδηροδρομική γραμμή, οι Ιάπωνες προχωρούν, χρησιμοποιούντες μεγάλα ειδικά αυτόκίνητα. Αφού αφαιρέσουν τὰ έλαστικά, οι τροχοί τών αυτόκινήτων αυτών δύνανται να κυλήσουν, με εύκολιαν επί οίασδήποτε σιδηρογραμμής.

Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΝΑΥΤΙΚΗ ΜΟΙΡΑ ΔΙΔΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΧΘΡΟΝ ΕΝΑ ΑΥΣΤΗΡΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

Κατά τὰς τελευταίας εβδομάδας, ό άγών εξέλειχθη με έντατικώτερον ρυθμόν, όχι μόνον επί του μετώπου τής Λιβύης, όπου οι στρατοί του "Α-ξονος" άνθίστανται εις την τρομεράν επίθεσιν ενός έχθρου, πολυαριθμωτέρου και προικισμένου με άφθονα μέσα, άλλα και επί τών οδών τών ναυτικών συγκοινωνιών αι οποίαι πρέπει να τροφοδοτήσουν τόν στρατόν μας εις την Αφρικανικήν ακτήν. Αι όδοι αι συνδέουσαι τούς Ιταλικούς λιμένες με τούς λιμένες τής Λιβύης, διέρχονται από βραχίονα θαλάσσης, όχι εύρρ, όπου όμως δύνανται να λάβουν χώραν κάθε είδους ενέδραι και επιθέσεις. Υποβρύχια και νάρκαι, βομβαρδιστικά και τορπιλοβλητικά, πλοία έπιφανείας, κάθε τύπου, δύνανται να υπερίπτανται και να διασχίζουν τὰ ύδατα αυτά διά να πλήξουν τὰ πλοία μας κατά την διαδρομήν των. Έπομένως είναι σκληρά ή άποστολή τών αεροπορικών και ναυτικών μας μέσων, διά να επιβλέψουν με προσοχήν τὰς έχθρικές κινήσεις, διά να προλάβουν τὰς έπιθετικές δράσεις των, και να δώσουν εις τὰς νηοπομπάς την ασφάλειαν τών ταξειδιών των. Όσον περισσότερον ό-ζυνεται ό άγών επί τής ξηράς, τόσοον περισσότερον αύξάνει ή ναυτική αντίθεσις και χρειάζεται βαρέα μέτρα διά την κατανίκησιν της.

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΝΗΟΠΟΜΠΩΝ ΜΑΣ

Κατά την διάρκειαν ενός μηνός περίπου, τὰ πλοία μας και τὰ αεροπλάνα μας έπεδόθησαν εις την ύπηρεσίαν αυτήν, εις την οποίαν και προηγουμένως, άν και εις μικρότερον βαθμόν, άπερροφάτο μέγα μέρος τής δράσεώς των. Είναι καλόν να υπενθυμίσωμεν ότι, διά την χθεσινήν επιχείρησιν τής Λιβύης και διά την παρεμπόδισιν τών άνεφοδιασμών εις τούς πολεμιστάς μας, ή Αγγλία έκαμε ύψηλάς προβλέψεις διά τού στόματος του ίδιου του Τσάρτσιλ, κατά μέγα μέρος διαψευσθεισών σήμερα. Παρ' όλον τούτο ή Αγγλία, έχεν όλον τó συμφέρον να χρησιμοποιήση, όλα τὰ διαθέσιμα ναυτικά και αεροπορικά μέσα, αφίνουσα ανυπεράσπιστα ακόμη και άλλα σπουδαία πολεμικά θέατρα, όπως τὰ θέατρα τών νησιωτικών Ίνδιων, όπου ή άνεπάρκεια δυνάμεων προεκάλεσε κατάστασιν εξαίρετικώς δύσκολον. Φυσικά, ή φθορά τών μέσων αυτών, είναι αξιοσημείωτος. Από τής πρώτης Δεκεμβρίου τὰ υποβρύχια και τ' αεροπλάνα του "Αξονος" ενέγραψαν τίσ τó ένεργητικόν των την καταβύ-

θισιν τριών καταδρομικών, δύο αντιτορπιλικών και ενός υποβρυχίου, και την βλάβην δωδεκάδος άλλων καταδρομικών και δύο υποβρυχίων.

Τμήμα τής Ιταλικής ναυτικής μοίρας, συνετέλεσε με τὰς μεγάλας μονάδας του, με τὰς προστατευτικάς περιπολίας του και τὰς μακράς άποστολάς, εις τó να έξασφαλίση την κανονικήν συγκοινωνίαν μετά τής Λιβύης, προλαμβάνουσα την έχθρικήν δράσιν.

Η ναυτική σόναντησις τής Σίρτης, δεν είναι έπομένως σποραδικόν έπεισόδιον, άλλα συμπερασματικόν γεγονός, μιὰς σειράς πράξεων που έπέτυχαν καλώς, και εις αυτήν την περίπτωσιν παρ' όλην την αντίστασιν του άγγλικού στόλου.

Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΣΙΡΤΗΣ

Η ναυτική μοίρα έχεν έξέλθει από τὰς βάσεις της, διά να προστατεύση όπως συνέβη ήδη και άλλοτε, μίαν μεγάλην νηοπομπήν. Ήτο γνωστόν ότι άγγλικά δυνάμεις, περιλαμβάνουσαι πλοία γραμμής, καταδρομικά, και υποβρύχια, εύρίσκοντο έν πλῆ, με τόν προφανή σκοπόν να προσβάλλουν τὰ έμπορικά μας σκάφη. Παρουσιάζετο θαυμασία εύκαιρία διά να μετρηθώμεν με τόν έχθρόν.

Η συνάντησις δεν κατέστη δυνατή παρὰ προς τó τέλος τής έσπέρας τής 17ης Δεκεμβρίου. Έξ άλλου δεν ήτο δυνατόν ν' αφίσουν να διέλθη ή νύξ χωρίς να επιχειρηθί ή άποφασιστική δράσις, διότι ήτο άπολύτως απαραίτητόν να έμποδιθί ή διεσόδους έχθρικών μονάδων προς την διεύθυνσιν τής νηοπομπής. Ο ήλιος εύρίσκετο εις την δύσιν του, όταν αι σκοπιαί τών πολεμικών μας, έπeshήμαναν τόν άγγλικόν σχηματισμόν. Τὰ τηλεβόλα έσκόπευσον ήδη τόν έχθρόν και τó πυρ ήνοιξε άμέσως έναντίον τών στόχων, που παρουσιάζοντο εις την κεφαλήν του σχηματισμού. Πύρ άκριβές και άμέσως αποτελεσματικόν. Ένα έχθρικό καταδρομικόν έβλήθη και υπέχρεώθη ν' απομακρυνθί τής γραμμής τής μάχης και ένα αντιτορπιλικόν βλήθεν καιρίως από μίαν όμοβροντίαν έβυθίζετο με ταχύτητα. Η άρχή παρουσιάζετο εξαίρετικώς εύμενης διά τὰ όπλα μας. Αυτό, τó άντελήφθη άμέσως ό έχθρός και παραιτούμενος του σκοπού τής άποστολής του, άπεφάσισε ν' άλλαξη πορείαν και να διευθυνθί προς τὰς βάσεις του. Ο χειρισμός όμως, υπό τó Ιταλικόν πυρ, παρουσίαζε κινδύνους, παρ' όλον ότι είχε τó πλεονέκτημα,

Η ΝΑΥΤΙΚΗ μας μοίρα, εις άποστολήν ανά την κεντρικήν Μεσόγειον, διά την προστασίαν μιὰς νηοπομπής, συνηντήθη προς τó έσπέρας τής 17ης με ναυτικήν έχθρικήν μοίραν. Έντός λίγου θα λάβη χώρα ή βιασιότατη συνάντησις. Η άγγλική μοίρα, υπό τó συνδασμένον πυρ τών πλοίων μας γραμμής, τών καταδρομικών μας, και τών τορπιλοβόλων μας, και τής αεροπορίας του "Αξονος", υπεχρεώθη να κάμη χειρισμόν διά ν' άποφύγη την ναυμαχίαν.

νά έπωφεληθῇ τοῦ σκότους, τὸ ὅ-
ποιον πρὸς τὴν ἀνατολήν, πρὸς τὸ
ἀντίθετον μέρος, τοῦ ὀλίγον φωτι-
σμένου ὁρίζοντος, ὡς ἐκ τῆς δύσεως,
ἦτο βαθύτερον.

Η ΕΧΘΡΙΚΗ ΟΠΙΣΘΟΚΡΗΣΙΣ

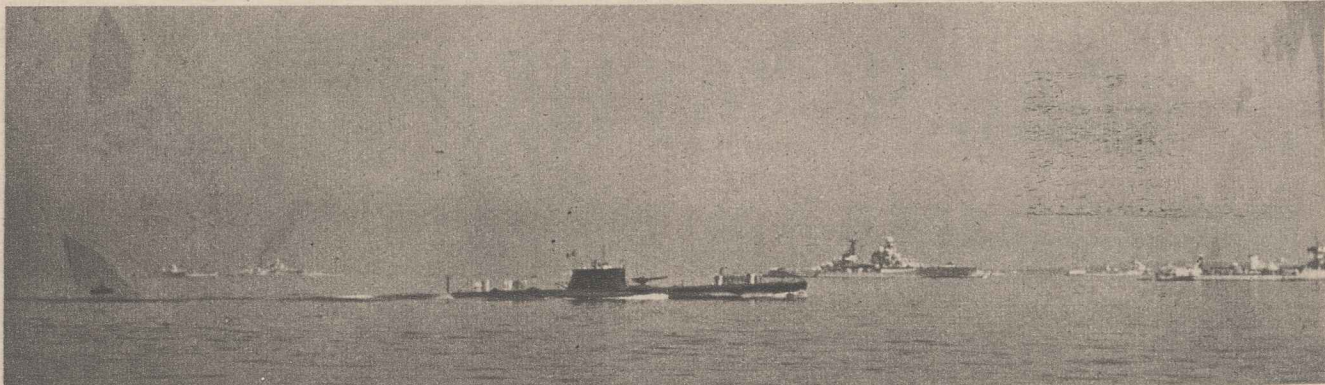
Ὁ Ἄγγλος ναύαρχος ἐθεώρησε
ἀναγκαῖον νὰ καλύψῃ καὶ νὰ προστα-
τεύσῃ ἀκόμη περισσότερον τὴν ὑπο-
χώρησίν του.

Τ' ἀντιτορπιλικά ἐρρίφθησαν ἐν
μέρει εἰς τὴν ἔφοδον, διὰ νὰ ἐξανα-
κάσουν τὰ πλοῖα μας εἰς ἕνα ἀντι-
χειρισμὸν ποῦ θὰ ἐβράδυνε τὴν πο-
ρείαν των, ἐν μέρει δὲ ἐξαπέλυσαν
ἕνα πυκνὸν προπέτεσμα τεχνιτῶν συν-
νέφων, διὰ νὰ καλύψουν τὰς κινήσεις
των. Ἡ ἰταλικὴ διοίκησις, ἀντιδρῶ-
σα μὲ ταχύτητα, διέταξε τὴν μοῖραν
τῶν ἑλαφρῶν μονάδων, νὰ ἀντεπιτεθῇ
μὲ τὴν μεγίστην δυνατὴν ταχύτητα.
Ἡ σύγκρουσις ὑπῆρξε βραχείας δι-
αρκείας, διότι ὁ ἐχθρὸς, τοῦ ὁποῖου
μία μονὰς ὑπέστη ζημίαν, ἀπὸ τὸ
ἰδικὸν μας πῦρ, ἀπέφυγε μὲ ταχύτη-
τα τὴν μάχην. Τώρα πλέον τὰ πλοῖα
ἐφαίνοντο ὡς ἀόρατοι σκιαὶ καὶ βαθ-
μηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον οἱ Ἄγγλοι
ἐχάνοντο ἀπὸ τὴν ὁρατότητα τῶν ἱ-
ταλῶν, ἐξαφανιζόμενοι ἐντὸς τοῦ σκι-
τους. Μετὰ σύντομον καταδίωξιν ἡ ἀγ-
γλικὴ μοῖρα κατόρθωνε ν' ἀπομα-
κρυνθῇ καὶ δὲν κατέστη πλέον δυνατὴ
ἐπαφῇ, κατὰ τὴν μακρὰν νύκτα. Ἐξ
ἄλλου ἡ διεύθυνσις τῆς πορείας ἔδιδε
πλήρη ἀσφάλειαν διὰ τὴν ἐξακολού-
θησιν τοῦ ταξιδίου τῆς νηοπομπῆς,
ἡ ὁποία πράγματι ἔφθασε ὁμαλῶς,
εἰς τὸν λιμένα τοῦ προορισμοῦ τῆς.

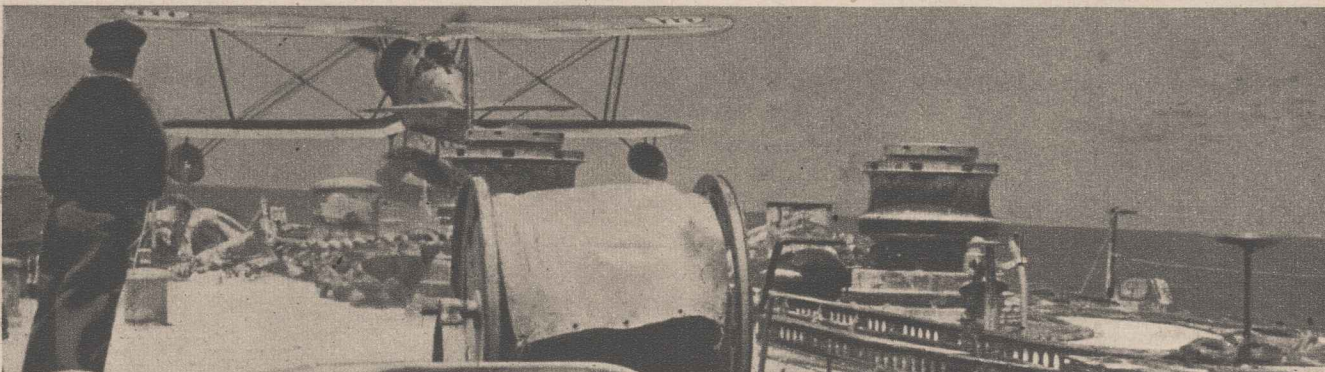
Η ΑΕΡΟΝΑΥΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ἐκ τῆς ἰδικῆς μας πλευρᾶς οὔτε
μία λαμαρίνα γδοαρμένη· αἱ ἀπώλειαι
τοῦ ἐχθροῦ ἀρκετὰ σοβαραὶ καὶ ἡ
κεραυνοβόλως ταχύτης τῆς συναντή-
σεως ἀποδεικνύει τὴν τελείαν ὀργά-
νωσιν τῶν ἰταλικῶν ναυτικῶν δυνά-
μεων. Ἡ ἀποφασιστικὴ συνάντησις
ἡ ὁποία μᾶς ἔφερε εἰς τὸ ν' ἀνακα-
λύψωμεν καὶ νὰ σφίξωμεν τὴν ἐχθρι-
κὴν μοῖραν, καταθετεῖ εὐνοϊκῶς ὑπὲρ
τοῦ πλήρους συνδέσμου μετὰ τῶν
ὑπηρεσιῶν ἀναγνωρίσεως. Πρέπει νὰ
ληφθῇ ὡσαύτως ὑπὸ σοβαρὰν ἀποψιν
ἡ στενὴ συνεργασία τῶν ἐπιθετικῶν
ἐναερίων δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι ὀλίγον
πρὶν ἀπὸ τὴν ναυτικὴν συνάντησιν
εἶχον ἐπιτεθεῖ ἐναντίον τῶν ἀγγλι-
κῶν μονάδων, προκαλοῦσαι ζημίαν.
Ἡ σκληρὰ ἐργασία τῶν ναυτῶν μας,
συνειθισμένων εἰς τοὺς μακροὺς κα-
μάτους τῶν πλόων, χωρὶς ἀνάπαυσιν,
καὶ εἰς τὴν ἀνευ διακοπῆς ἐπαγρύπ-
νησιν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ καλ-
λιτέραν ἱκανοποίησιν. Ὁ πρῶην παν-
τοδύναμος ἀγγλικὸς στόλος ὑπε-
χρεώθει νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς ἀντι-
κειμενικοὺς σκοποὺς καὶ νὰ ὑποχω-
ρήσῃ, αὐτὸ εἶναι ἕνα γεγονός ἐμπλὲον
μὲ δικαίαν ὑπερηφάνειαν, ἐκείνους
εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι ἐμπειστευ-
μένη ἡ προστασία τῶν ὁδῶν, εἰς τὴν
θάλασσαν ἐκείνην ἡ ὁποία πρέπει
νὰ εἶναι ἰδική μας καὶ θὰ εἶναι.

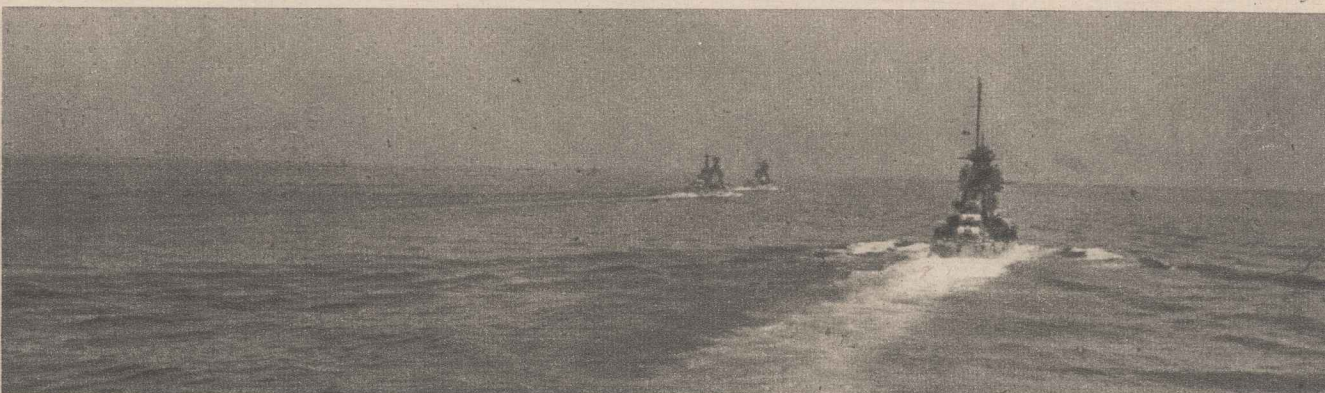
LUIGI CASTAGNA

ΜΙΑ ΝΗΟΠΟΜΠΗ μας πρέπει νὰ φθάσῃ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Λιβύης. Ὁ ἐχθρὸς μὲ ὁλόκληρον τὴν μοῖραν τῆς
ἀνατολικῆς Μεσογείου εὐρίσκειται ἐν κινήσει διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Ἀεροναυτικὸς χειρισμὸς ἔχει προετοιμασθῇ
διὰ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν ἀγγλικὴν ἀπειλήν. Τὰ πολεμικά μας ἠνοίχθησαν εἰς τὸ πέλαγος διὰ προστατευτικὸν πλοῦν.

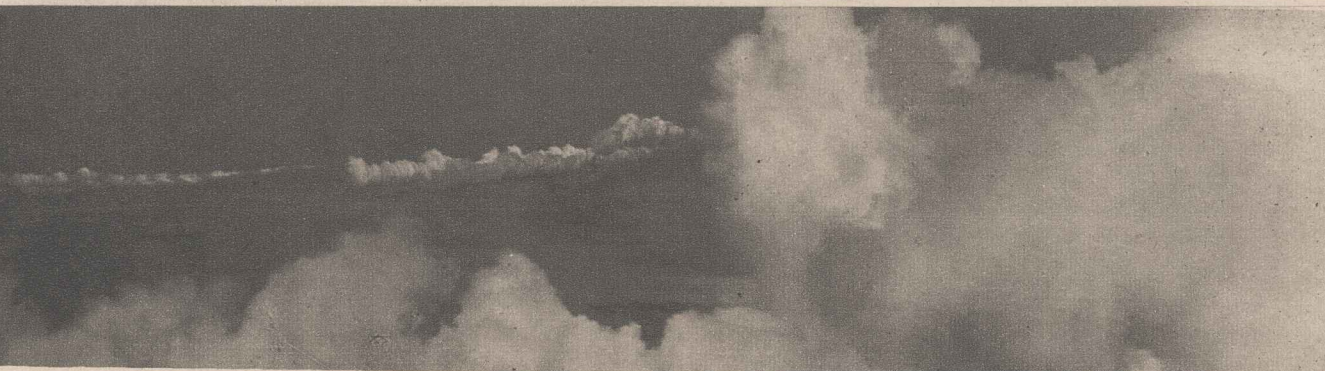
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΙΚΟΝ ἀεροπλάνων ἐξεσφεδρόνισθη ἀπὸ ἕνα τῶν καταδρομικῶν μας. Καθ' ὃν χρόνον αἱ μονάδες
μας διευθύνονται ὁλοταχῶς, διὰ νὰ θραύσουν τὴν ἐχθρικὴν γραμμὴν τῆς προστασίας, αἱ κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ πα-
ρακολουθοῦνται ἀπὸ πυκνὸν σύστημα ἀεροπορικῆς παρατηρήσεως, εἰς τὸ ὁποῖον συνεργάζονται τὰ ὑποβρύχια.

Ο ΗΛΙΟΣ εὐρίσκειται ἤδη εἰς τὴν δύσιν του. Ἡ ὁρατότης εἶναι ἀθλία, καὶ τὰ ἀναγκαῖα δεδομένα μεταδίδονται
ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα μὲ πυκνότητα ὁλονὲν μεγαλύτεραν καὶ δὲν διακόπτουν τὴν ἐπαφὴν μὲ τὴν ἐχθρικὴν μοῖραν.
Αἱ σημαῖαι τῆς μάχης ἀνεμίζουν ἐπὶ τῶν ἱστῶν, ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀρχίσῃ ὁ βραχὺς ἀλλ' ἐντονος κανονιοβολισμός.

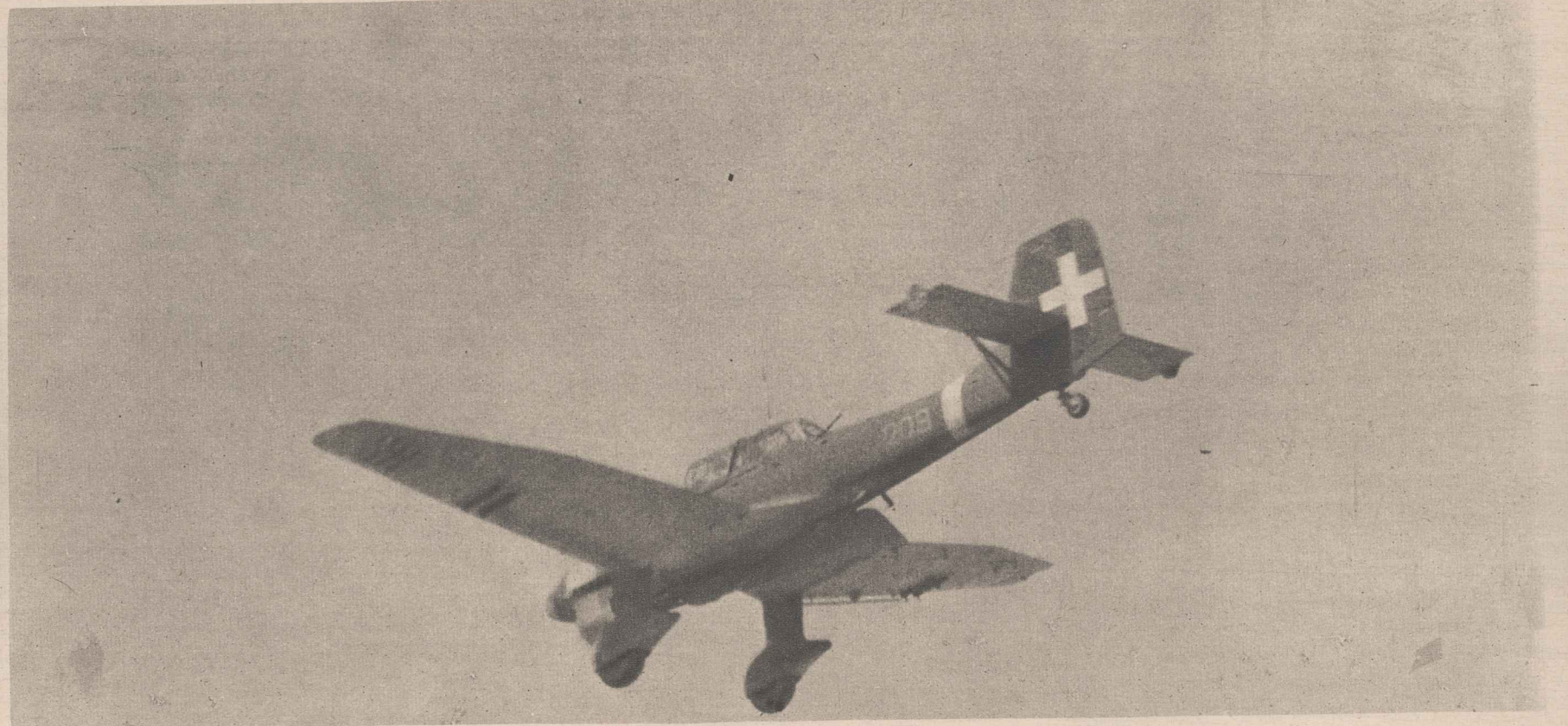

ΟΛΑΙ ΑΙ ΝΑΥΤΙΚΑΙ μας μονάδες συνειργάσθησαν στενῶς μετὰ τῶν ἀεροπορικῶν. Ὁ ἐχθρὸς, ὑποβληθεὶς εἰς
τοιαύτας συντονισμένας ἐπιθέσεις, ἀπεσύρθη, ἐπωφεληθεὶς τοῦ ἐπερχομένου σκότους, τὸ ὁποῖον κατέστη ἀκόμη
βαθύτερον χάρις εἰς τὰ πυκνὰ προπετάσματα τεχνητῶν νεφῶν τὰ ὁποῖα ἐσοχημάτισαν τὰ ἀντιτορπιλικά του.

Ο ΕΧΘΡΟΣ ἐπλησίασε δι' ὀλίγα λεπτά καὶ διὰ τῆς φυγῆς, ἀποκρυπτόμενος ὀπισθεν πυκνῶν προπετασμάτων τεχ-
νητῶν νεφῶν, ἀπέφυγε τὸ πῦρ. Μετὰ τὰς πρῶτας βολὰς, τὸ πεδῖον εἶναι ἐλεύθερον, Ἡ μεγάλη νηοπομπή, ἐξα-
κολουθεῖ, μὲ ἀσφάλειαν τὴν πορείαν τῆς πρὸς τὴν Λιβύην, ὅπου ἔφθασε εἰς τοὺς λιμένας τοῦ προορισμοῦ τῆς.

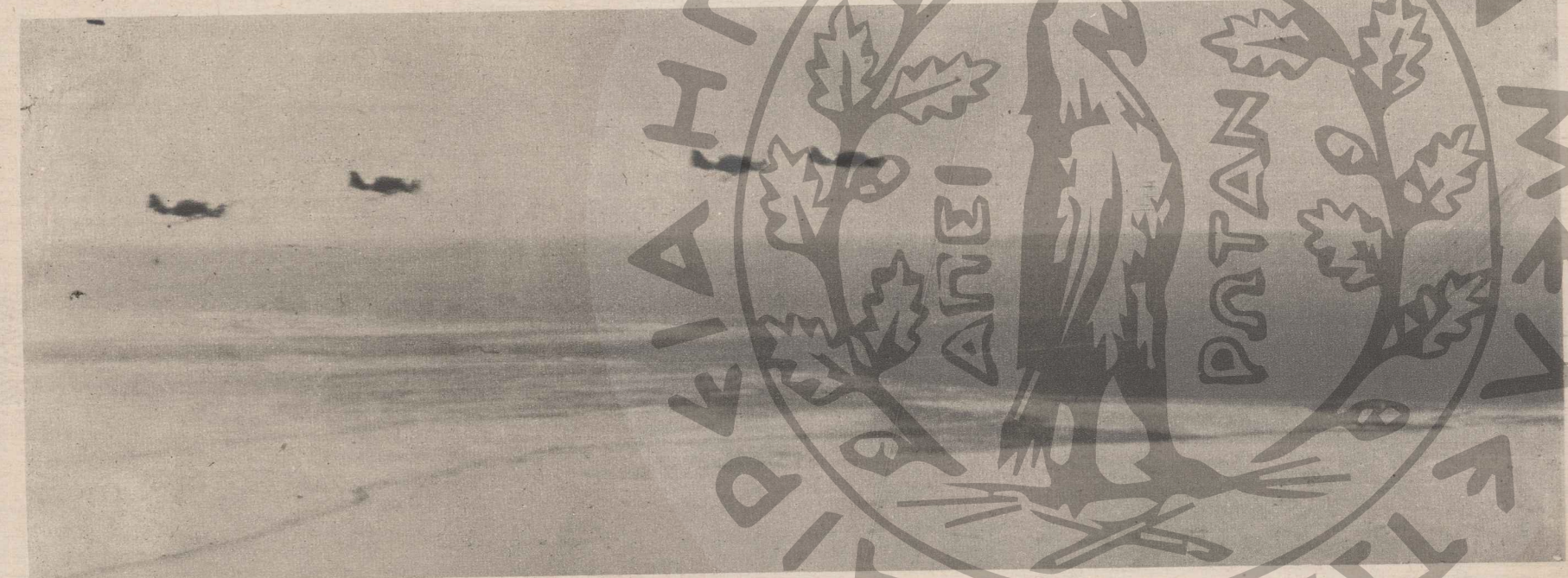
σελ. 9

Η ΙΤΑΛΟΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ ἐκτελεῖ καθημερινῶς πράξεις, αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν χώραν μὲ ρυθμὸν συνεχῇ καὶ σύντονον, ἐντὸς ἀτμοσφαίρας
φυσικοῦ ἡρωϊσμοῦ. Εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς Β. Ἀφρικῆς ὑψοῦνται τὰ καταδιωκτικά μας, τὰ βομβαρδιστικά μας, τὰ πικιατέλλι καὶ πετοῦν πρὸς τὰς ἐχ-

θρικὰς γραμμὰς, διὰ νὰ κτυπήσουν, ἄρματα μάχης, ἀεροπλάνα ἐπὶ τῶν ἀεροδρομίων, ἀγγλικὰς τοποθεσίας. Καὶ καθ' ἐκάστην, τὸ ἀνακοινωθὲν μας
μεταδίδει ἐν συντομίᾳ, τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν τῶν λαμπρῶν πράξεων. Ὁ ἰσολογισμὸς τῶν καταρριφθέντων ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων, αὐξάνει, ὑπὲρ

ἡμῶν, καθημερινῶς. Κατὰ μῆκος τῶν γραμμῶν τοῦ μετώπου, εἰς τὴν ἔρημον, εἰς τὴν θάλασσαν, καταρρίπτονται τὰ ἐχθρικά καταδιωκτικά, πίπτουν
πυρπολημένα τὰ βομβαρδιστικά, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα κτυποῦν τὰ νοσοκομεῖα τῶν στρατοπέδων μας, τὰς κατοικίας καὶ τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰς πόλεις.

ἀκολουθεῖ

ΕΝΑ ΜΠΡΙΣΤΟΛ ΜΠΛΕΜΕΝ ΒΛΗΘΕΝ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΠΥΡΟΒΟΛΑΡΧΙΑΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ ΚΡΗΜΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙΟΜΕΝΟΝ

Ενδιαφέρουσα φωτογράφησις, ενός εξακριβητικού επεισοδίου του πολέμου της βορείου Αφρικής. Ένα Μπρίστολ Μπλέμεν - υπερπιτάμενον, εις χαμηλόν ύψος μιάς θέσεως μας, διά να τήν

μυδραλλιοβολήση - έβλήθη από τά πυρά ενός αντιαεροπορικού μυδραλλιοβόλου. Τό αεροπλάνον άνεφλέγη άμέσως, και έντός όλίγων δευτερολέπτων κατεκρημνίσθη επί του έδάφους όπου

ύψώθησαν νέφη μαύρου καπνού. Από τούς άποτελούντας τό πλήρωμα, μόνον εις πυροβολητής κατόρθωκε νά σωθή ριπτόμενος μετά του άλεξιπτώτου, όπου φαίνεται εις τάς διαφό-

ρους φωτογραφίας αυτής της σειράς. Ο διασωθείς κατήλθεν επί του έδάφους, εις απόστασιν δεκάδων τινων μέτρων, από τό καταρριφθέν αεροπλάνον και άμέσως ήχηματώσθη.

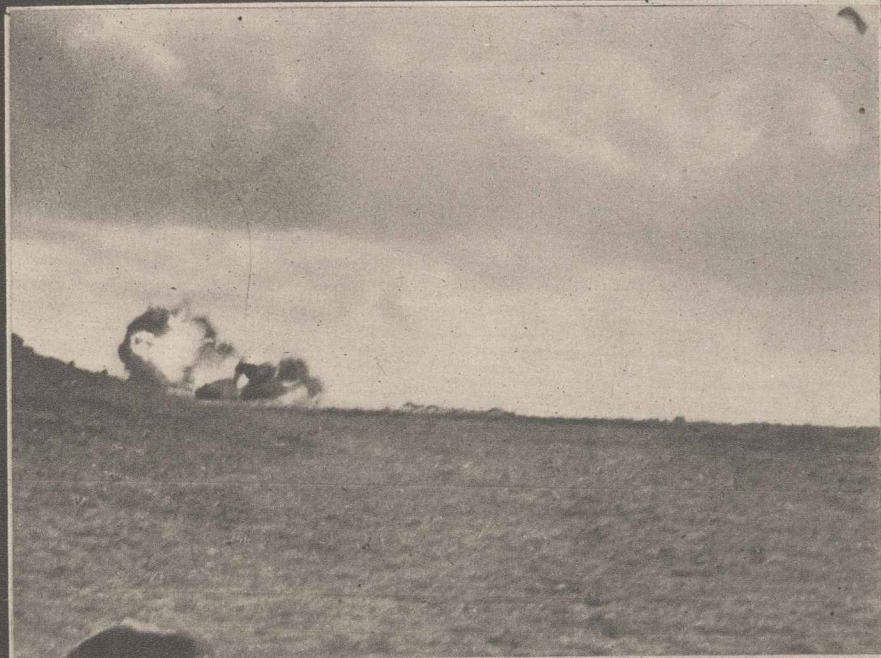
ΤΟ ΜΠΡΙΣΤΟΛ-ΜΠΛΕΜΕΝ ΕΒΛΗΘΗ, ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΦΛΟΓΕΣ.

ΑΙ ΦΛΟΓΕΣ ΛΑΜΠΟΥΝ Η ΜΙΑ ΕΚΚΡΗΞΙΣ ΔΙΑΔΕΧΕΤΑΙ, ΤΗΝ ΑΛΛΗΝ.

ΕΝΑΣ ΠΥΡΟΒΟΛΗΤΗΣ ΚΑΤΕΡΧΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟΝ ΤΟΥ.

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ ΕΣΚΕΠΑΣΘΗ ΤΩΡΑ ΑΠΟ ΝΕΦΟΣ ΚΑΠΝΟΥ.

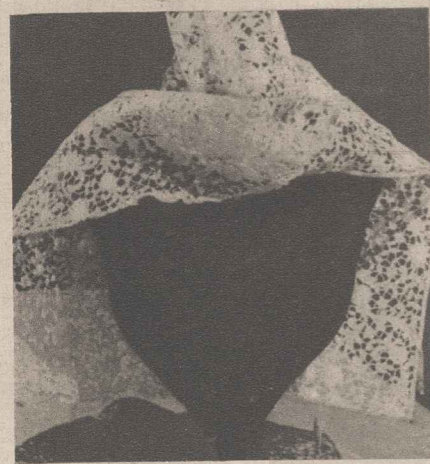

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ ΠΙΠΤΕΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΙΒΕΤΑΙ.

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΩΝ ΛΕΠΤΩΝ Θ' ΑΠΟΜΕΙΝΗ ΣΩΡΟΣ ΣΙΔΗΡΙΚΩΝ.

ΜΠΟΥΡΑΝΟ, ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΔΑΝΤΕΛΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η λιμνοθάλασσα πούναι πρὸς βαρῶν τῆς Βενετίας, εἶναι ἕνα μέρος πού δύσκολα γνωρίζεται, δύσκολα περιγράφεται καὶ δύσκολα ξεχνιέται. Εἰς τὸ Μουράνο κατασκευάζονται γυαλιά, εἰς τὸ Μπουράνο δαντέλλες, εἰς τὸ Τορτσέλλο, ὑπάρχουν τὰ βυζαντινὰ ὑπόλοιπα. Αὐτὸ τὸ ξεύρουν ὅλοι καὶ τὸ καλοκαίρι τὸ ἀπόγευμα, τὰ βαποράκια ξεκινοῦν ἀπ' τὴν ἀκτὴ τοῦ Σκιαβόνι, καὶ κάνουν κανονικὰ αὐτὸν τὸν γύρο.

Γιὰ νὰ αἰσθανθῇ κανεὶς καλὰ αὐτὰ τὰ νησιά πρέπει νὰ ἔχη ζήση χρόνια, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀπὸ ἐκείνους, πού τὸ πρῶτ' δὲν πηγαίνουν στὸ σχολεῖο γιὰ νὰ πᾶνε μὲ τὸ πανί ἢ μὲ τὰ κουπιά καὶ θάπρεπε νὰ ἔχη γιὰ γλῶσσα τοῦ τὰ βενετσιάνικα.

Ὅποιος πηγαίνει στὸ Μπουράνο θαυμάζει γιὰ τὸ πλῆθος τῶν παιδιῶν, πού κατοικοῦν τὸ νησί. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποψη μποροῦμε νὰ πούμε ὅτι τὸ Μπουράνο εἶναι πῶς Βενετία ἀπ' τὴν Βενετία. Εἶναι μέρη αὐτὰ χωρὶς κίνδυνο, γιὰτί μποροῦν ἐλεύθερα νὰ περᾶσουν ἀπ' τὸ ἕνα πεζοδρόμιο στ' ἄλλο, δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ προσέχουν τὰ τροχοφόρα καὶ τὰ παιδιὰ εἶναι μες' στὴν μέση πῶς ἐλεύθερα ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος. Καὶ τὸ νερό, λένε ὅσοι ἔρχονται ἀπ' ἔξω, δὲν πέφτουν μες στὸ νερό; Ἀπ' ἐναντίας εἶναι βεβαιωμένο πῶς καὶ τὰ πῶς μικρὰ παιδιὰ ἀπὸ ἀταβιστικὸ ἔνστικτο, ἀκόμα κι ἂν οἱ προκυμᾶς καὶ τὰ γεφύρια δὲν ἔχουν προφυλάγματα δὲν πέφτουν ποτὲ στὸ νερό. Ἐλεύθερα, ἀνάμεσα στὶς βάρκες στὰ δίκτυα στὰ γεφύρια, ζωηρεύουν τὰ παιχινίδια μὲ τὴν τυχοδιωκτικὴ καὶ θαλασσινὴ φαντασία, πού εἶναι δική τους. Ἐνα γεφυράκι, μιά μεγάλη βάρκα ἕνα ἐγκατελειμμένο βαπόρι εἶναι μιά ἀπόλαυση πού τὴν ἀνεκάλυψαν. Ἐχουν μιά δολοκλήρη λιμνοθάλασσα στὴ διάθεσιν τους, καὶ μόλις γεννηθοῦν ξεύρουν κι' ὅλας καὶ τραβοῦν σταυρωτὰ τὰ κουπιά πού εἶναι πρᾶγμα ἀρκετὰ δύσκολο, ἀκόμα καὶ γιὰ τὸν βενετὸ πού δὲν εἶναι ἐιδικευμένος. Τὰ συνομήλικα τους, στὴ Βενετία, πρέπει νὰ εἶναι πῶς φρόνιμα καὶ πῶς πειθαρχημένα. Στὴ Βενετία, τὰ παιδιὰ τῶν γονδολιέρων, ταξιδεύουν συχνὰ τὴν Μεγάλην Διώρυγα, στὴ θεοσῦλα, κάτω ἀπ' τὴν πρῶρα τῆς γόνδολας, ὅταν ὁ πατέρας τους γυρίζει τὸν κόσμον γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τίς καλλονές.

Ἴσως μιά βιομηχανία ὅπως τῆς δαντέλλας μόνο σ' ἕνα τόσο εἰδικὸ καὶ παράμερο τόπο μποροῦσε νὰ ἐγκατασταθῇ. Παραδόσεις αἰῶνων, γυαλιά στὸ Μουράνο καὶ δαντέλλες στὸ Μπουράνο.

Υπάρχει δολοκλήρη βιομηχανικὴ κ' ἐμπορικὴ ἱστορία τῆς δαντέλλας τοῦ Μπουράνο. Ὁ κόμβος στὸν ἀέρα ἢ πῶς εὐγενικὰ ἀπ' ὅλες τίς ἰταλικὲς δαντέλλες, ὁ κόμβος πού εἶναι μιά δουλειὰ ἀπίστευτὴ ἀπὸ, καθαρὴ κλω-

στή πού περνᾷ μὲ τέχνη στὸ κενό, γιγνήθηκε στὸ πεντακάσια καὶ στὰ ἑκατόσια ἐγκατεστάθηκε στὸ Μπουράνο. Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ συναγωνίστηκε μὲ τὸ γαλλικὸ μερλέ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο καὶ προέρχεται. Ὁ Λουδοβίκος 14ος προσωπικῶς, παραξενεμένος πού οἱ γάλλοι ἔμποροι πῆγαν στὴν Βενετία, ἀσχολήθηκε προσωπικὰ μὲ τὴν ὑπόθεσιν. Ζήτησε ἀμέσως μιά ἐκθεσὴ ἀπὸ τὸ γάλλο πρεσβευτὴ στὴν Βενετία. Ὁ Κολμπέρ, ἔλαβε μέτρα, προστατευτικὸς δασμοῦς, ἐπέβαλε ἕνα «γαλλικὸν κόμβον», κ' οἱ δαντέλλες τοῦ Μπουράνο δίδαξαν στὴ Γαλλία τὴ τέχνη τους. Ὑστερὰ ἤρθαν χρόνιαι λιγότερο λαμπερά, ἢ παρακμὴ τῆς Γαληνοτάτης καὶ ἡ τέχνη τῆς δαντέλλας ἀκόρπισε. Ἐως τὸν περασμένο αἰῶνα, ἕως τὸ 1872, μεγάλη χιονιά, πού πάγωσε ἡ λιμνοθάλασσα. Τὸ Μπουράνο, ἦταν ἀπομονωμένο, πτωχό, χωρὶς πόρους. Καὶ νὰ πού μιά εὐγενὴς δεσποινὴς τῆς Βενετίας, ἡ κόμισσα Μαρσέλλο, εἶχε τὴν πρωτοβουλία νὰ ἐκνασπῇ τὴν τέχνη τῆς δαντέλλας ἀπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Βασίλισσας Μαργαρίτας. Πού νὰ μαζέψῃ ὅμως τίς σκορπισμένες κλωστές. Βρέθηκε μιά μονάχα, μιά πολὺ γρηῃ κυρία, ἡ Τσέντσια Σκαρπαριόλα, πού εἶχε διατηρήσει στὰ δάκτυλά της αὐτὴ τὴ τέχνη.

Ἐδρεψαν τὸ μυστικὸν ἀπ' τὰ δάκτυλά της. Δὲν ἤξευρε νὰ ἐξηγηθῇ, δὲν ἤξευρε νὰ τὸ διδάξῃ. Τὸ ἤξευρε ἀπὸ ἔνστικτο. Μαζεύονταν τριγύρω της, νὰ τὴν βλέπουν νὰ δουλεύῃ. Τῆς ἔλεγαν: περίμενε μιά στιγμὴ. Νά, ξανακάμε αὐτὸ. Πῆγαινε σιγά. Ἄσε μας νὰ δοῦμε. Ἡ γρηῃ δούλευε ἀμίλητη, σήκωνε κάθε τόσο τὰ μάτια

τῆς παραξενεμένη. Γιὰτί ἐνδιαφέρονται γιὰ ἕνα πρᾶγμα τόσο εὐκόλο; Ξαναγεννήθηκε ἡ βιομηχανία, μαζέψαν κοπέλλες τοῦ Μπουράνο καὶ τίς ἔστειλαν στὰ σχολεῖα πού ἀνοίξαν ἀμέσως. Ἀπ' τίς πῶς ἀξίες, διάλεγαν τίς δασκάλας καὶ σὺν κατ' ἐξῆς. Καὶ ἄρχισε νὰ στερεώνεται μιά βιομηχανικὴ βάσις μὲ διακλαδώσεις στὸ ἔξωτερόν. Ἦταν μιά ἀπ' τίς μεγαλύτερες καὶ τίς πῶς τυπικὲς βιομηχανίες τῆς Βενετίας.

Σήμερα, πού δὲν χάσαμε ἀκόμα τὴν συνήθειαν νὰ λέμε προπολεμικὴ ἐποχὴ, τὰ πρὸ τοῦ 14 χρόνια, ξεχωρίζουμε σ' αὐτά, μὲ τὴν φαντασία, ὅσων γεννήθηκαν λίγους μῆνες πρὶν ἀπ' τὸ ἔγκλημα τοῦ Σερραγέβο καὶ, πού ἔχουν μιά ιδέα καθαρὴ, ἱστορικὴ, τῶν εὐτυχισμένων ἐκείνων χρόνων. Πόσα δαντελλένια στολισμάτα θὰ ὑπῆρχαν. Πόσες γιορτὲς θὰ γίνονταν σ' ἀρχοντικὰ μέγαλα, πού ἔκαναν συχνὰ πολυέξοδες δεξιώσεις.

Ξαναπεράσαμε αὐτὴ τὴν λιμνοθάλασσα, σὲ καιροὺς λιγώτερο ταραχένους καὶ τὸ Μπουράνο, τὸ Τορτσέλλο, ἡ Κωνσταντινιάκα ἔγιναν δικά μας. Μπουράνο, ἡ πατρίδα τοῦ κόμβου στὸν ἀέρα καὶ τῶν ἐλαφρῶν καὶ καθαρῶν πρωϊνῶν μας. Ἐπειτα προχωρήσαμε πῶς ἴπερα, διατρέχοντας τίς μικρὲς διώρυγες πού ἀνοίχθηκαν μὲς στὸ χαμηλὸ βοῦρκο τῆς λιμνοθάλασσας. Ἄν νύκτανε κι ἂν ἔφευγε ὁμίχλη, θὰ μέναμε ξεροί. Τότε θὰ φωνάζαμε κανέναν, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού περνοῦν μὲ τὴν βάρκα ἢ μὲ τὴν φελούκα, γιὰ νὰ μᾶς βάλῃ στὸ σωστὸ δρόμο. Γιὰ νὰ γυρίσῃ κανεὶς τὴν λιμνοθάλασσα, πέρα ἀπ' τὸ Μπουράνο πρέπει νάνα γεννημένος γι' αὐτὸ.

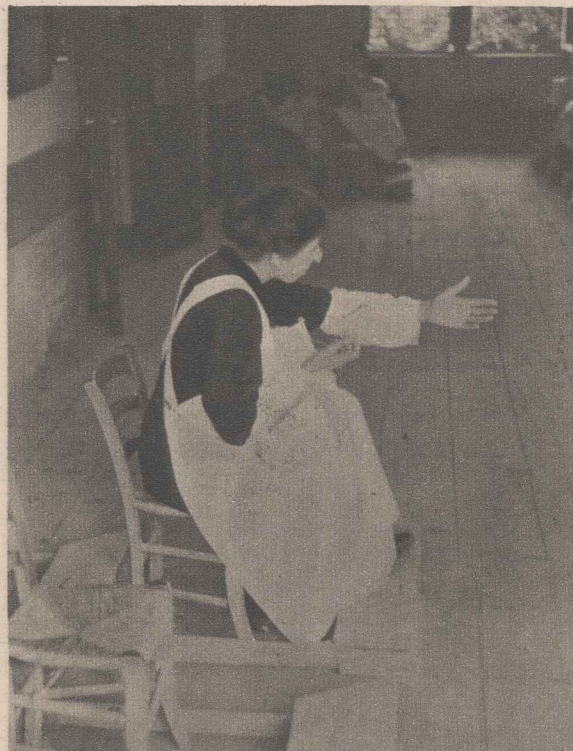
Η ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΔΑΝΤΕΛΛΑΣ τοῦ Μπουράνο ἰδρύθηκε ἀπὸ μιά βενετιδὰ ἀριστοκράτιδα, ὑπὸ τὴν προστασία τῆς βασίλισσας Μαργαρίτας. Σήμερα τὸ σχολεῖο ἔχει πενήντα μαθήτριες, μὰ στὸν καλὸ καιρὸ εἶχε ἕως τετρακόσιες.

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ νὰ νομίζετε ὅτι μόνον οἱ νέες τοῦ σχολεῖου κάνουν δαντέλλες. Σὲ κάθε σπίτι ἡ γυναῖκα ἀφιερώνει σ' αὐτὴ τίς ἐλεύθερες ὥρες τῆς ἀκολουθεῖ.

ΠΟΛΥ ΠΡΩΪ· οι νεαρές μαθήτριες του Μπουράνο πηγαίνουν στην αρχαία σχολή, με τη δουλεία τους.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ παρωτρύνει τις μαθήτριες. "Όπως σ' όλα τα σχολεία κ' έδω χρειάζεται πειθαρχία.

ΜΙΑ ΟΜΑΔ νέων μαθητριών, της μοναδικής εις το είδος της σχολής, κατά την ώρα του μαθήματος.

ΣΤΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟ δρόμο του Μπουράνο το πρωί. Κι' αυτή την ώρα τα παιδιά είναι περισσότερο άπ' τους μεγάλους. "Όταν οι άνδρες πάνε στις δουλειές τους τα παιδιά θα γίνουν οι κύριοι του νησιού.

ΜΙΑ ΚΑΛΟΝΗ του Μπουράνο, που άφισε το σχολείο των δαντελλών, για να πανδρευθῇ. Έθεώρησε μεγάλη τιμή της, νύφη, να φορέση το θαυμάσιο αυτό πέπλο, που με μεγάλη τέχνη κέντησε η ίδια.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ του Μπουράνο είναι σχεδόν οι απόλυτοι κύριοι της νήσου. Από μικρά, τα γεννηθέντα εις την νήσον, ως και τα έλθόντα από μικρά να κατοικήσουν, εύρίσκονται καθημερινώς εις έπαφην με το ύδωρ, το όποιον δεν θά εγκαταλείψουν ποτέ πλέον. Καταλαμβάνουν τας λέμβους και προχωρούν κατά μήκος της λιμνοθαλάσσης. Με τας πρώτας αυτές έπαφας με την θάλασσαν, από τους πρώτους αυτούς πλόας, γεννᾶται ο χαρακτήρ του γόνδολιέρου.

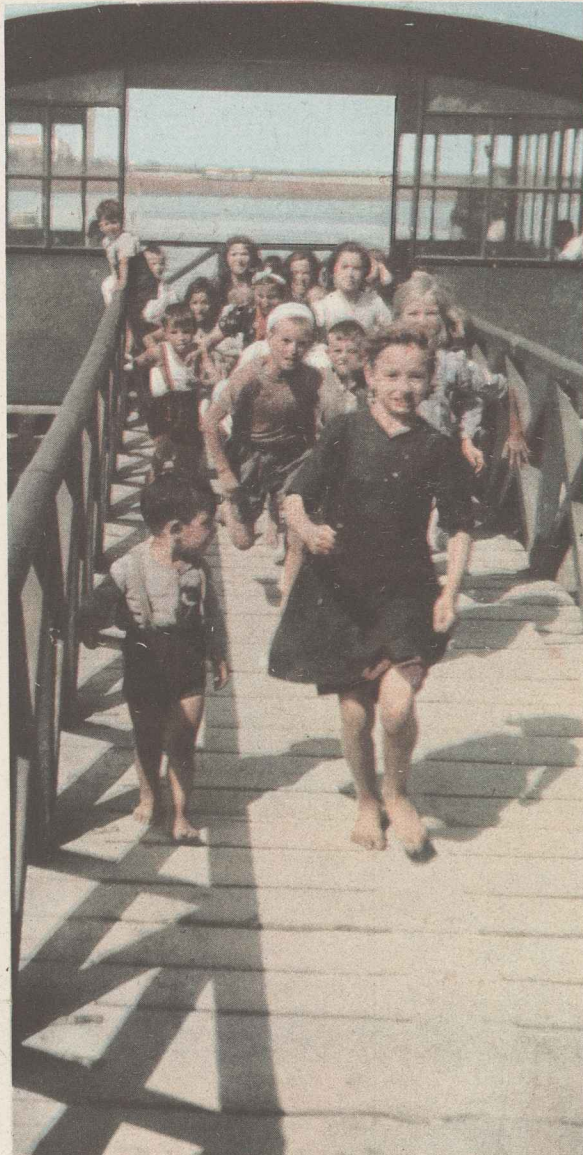
Η ΑΥΡΑ της λιμνοθαλάσσης εύνοει το παιχνίδι του χαρταετού. Ή παι-
δόουλα περιμένει μ' έπισημότητα να τεντώσῃ ο σύντροφος της τὸν σπάγκον.

ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΩΡΑΣ της αφίξεως των ατμοπλοίων, τὰ παιδιά ανεβαίνουν
στά άγγυροβολεία διά ν' άπολαύσουν το θέαμα της προσεγγίσεως.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ εργαλείον, σκεῦος ἢ βάρκα πού νά μὴν χρησιμεύει εἰς τὰ παιδιὰ διὰ τὰ παιχνίδια τῶν. Οἱ ἀλιεῖς εἶναι πλέον συνειθισμένοι νὰ βλέπουν τὸ βασιλείον τῶν νὰ κατακλύζεται διαρκῶς.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ αὐτὰ ἠυχήθησαν τὸ καλῶς ὥρισε, εἰς τοὺς τουριστάς, πού ἔφθασαν μὲ τὸ βαπόρι.

Εἰς τὸ μικροτέρον ἔβαλαν καπνισμένα γυαλιά διὰ νὰ προστατεύσουν τὰ μάτια τοῦ ἀπ' τὸν ἥλιο.

ΤΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ κατόρθωσαν νὰ τὴν φωτογραφίσουν. Δὲν ξεύρει ἀκόμα ἂν πρέπει νὰ θυμώσει.

ΤΟ ΕΣΠΕΡΑζ ἡ ὥσις τῆς νήσου μεταβάλλεται. Λιλέμβοι πηγαίνουν γιὰ ψάρεμα. Τὰ παιδιὰ παίζουν.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ Η ΓΑΛΛΙΑ

Δὲν ὑπάρχει καλλίτερον ἔδαφος διὰ νὰ μελετηθῇ ἡ ἀντεθνική καὶ πλήρης διαφθοράς δράσις τῶν ἑβραίων, ἀπαξ γενομένων δεκτῶν ὡς ἱσῶν εἰς τὴν Γαλλίαν. Εἰς αὐτὴν εὐρίσκονται πράγματι, τὰ δύο χρήσιμα διὰ τὴν μελέτην στοιχεῖα: ἀπόλυτος ἐλευθερία, παραχωρηθεῖσα εἰς τοὺς ἑβραίους, ταχύτης καὶ ὀλοκλήρωσις εἰς τὴν διαλυτικὴν ἐνέργειαν. Ἡ Γαλλία παρέδεχθη τοὺς ἑβραίους εἰς τὴν νομικὴν ἰσότητα τὸ 1795, ὅταν οἱ ἐπαναστατικοὶ στρατοὶ ἀνυπόδητοι καὶ πενιαῖοι, ἐκυρίαρχουν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης. Τὸ 1940 τὸ ἴδιον κράτος, γενόμενον ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα τοῦ κόσμου, μὲ στρατὸν ἄθικτον καὶ τρομακτικὰ ἐξωπλισμένον, εἰς τὸν ὁποῖον παρέχεται ἀκόμη καὶ θερμὸς ἡ ψυχρὸς ἀήρ, ἐντὸς τῶν χαλυβδίνων χαρακωμάτων τοῦ, δὲν κατόρθωσε νὰ ἐπαρασπίσῃ τὰ σύνορα τοῦ.

Αὐτὰ εἶναι τὰ σημεῖα ἐπὶ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ μελετηθοῦν τὰ ἱστορικὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κριθοῦν ὑπὸ τὸ καθημερινὸν φῶς. Ἡ περίεργος αὕτη κατάπτωσις εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς ἕνα ἔθνος τὸ ὁποῖον, ἀπὸ τὰ πολιτικά του σφάλματα ἐσώθη πάντοτε στρατιωτικῶς, καὶ τὸ ὁποῖον εἰς κατὰστάσει φαινομενικοῦ πολιτικοῦ θριάμβου, ἐκρημνίσθη στρατιωτικῶς, δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀποδοθῇ εἰς καθαρὸν καὶ ἀπλοῦν κάματον μιᾶς ἀρχαίας καὶ ἐξηντημένης φυλῆς.

Ὅλαι αἱ εὐρωπαϊκαὶ φυλαί, εἶναι ἀρχαῖαι, τουλάχιστον ὅσον καὶ ἡ γαλλική. Ὅλαι διήλθον ἀπὸ κακοτυχίας, σοβαρωτέρας ἀκόμη, πού θά ἔπρεπε νὰ τὰς ἐξαντλήσουν ἀκόμη περισσότερον. Ἡ Γαλλία, ἀπ' ἐναντίας εἶχε περιόδους εὐημερίας καὶ ασφαλείας, τὰς ὁποίας οὐδὲν ἄλλο εὐρωπαϊκὸν κράτος ἐγνώρισεν. Ἐφθασεν εἰς τὴν ἐνωσιν πρὶν ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ἰσορροπία εἰς τὰ οἰκονομικά της πρὶν ἀπὸ τὰ ἄλλα, ἔφθασε εἰς τὴν εὐημερίαν πρὶν ἀπὸ τὰ ἄλλα. Εἴκοσιν ἔτη πρὸ τῆς καταστροφῆς τοῦ 1940, εἶχεν ἀπροσδόκητον νίκην καὶ εἶχεν ἀπολαύσει τοὺς καρπούς της, μέχρι τῶν τελευταίων πρὸ τοῦ πολέμου ἐτῶν. Τὶ λόγους εἶχεν ἡ Γαλλία διὰ νὰ εἶναι κουρασμένη καὶ ἐξηντημένη;

Ἄν θελήσωμεν νὰ ἐξετάσωμεν τὴν διευθύνουσαν εἰς τὴν Γαλλίαν τάξιν, θὰ εὐρωμεν κάποια αἰτίαν. Ἡ διευθύνουσα γαλλικὴ τάξις, τὴν παραμυθίαν τῆς καταστροφῆς, εἶναι κατὰ τὸ 80% ἑβραϊκή. Τὰ οἰκονομικὰ εἶναι καθ' ὀλοκληρίαν ἑβραϊκά. Ὁ τύπος ἐπίσης. Ἐνας πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως, ἑβραῖος, ὁ Μπλουμ, ἀφῆκε πρὸ ὀλίγου τὴν ἀρχὴν. Ἡ πολιτικὴ τοῦ ὅμως ἐξηκολούθησε νὰ κυβερνᾷ. Ὁ Νταλαντιέ, σκιά ἀνθρώπου, δὲν δύναται νὰ κυβερνήσῃ παρὰ μόνον βᾶσει τῆς ἀγγλικῆς συμμάχιας καὶ τῶν συμφωνιῶν τῆς Βουλῶνης, συναφθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Μπλουμ.

Ἡ βουλή ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ὁ Νταλαντιέ, ἐξελέγη διὰ νὰ φέρῃ τὸν Μπλουμ εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ αὐτὴ δὲν ἐδημιουργήθη κἀν ἀπὸ τὸν Μπλουμ. Ὁ Μπλουμ, μὲ τὴν σειρὰν τοῦ, δὲν εἶναι παρὰ ἕνα νευρόσπαστον. Ὁλέθριον, ἀλλὰ νευρόσπαστον. Ἡ πλειοψηφία τοῦ ἐξελέγη ἀπὸ τοὺς Ρώσους καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους. Κατὰ τὰς ἐκλογὰς ἐλέγετο ὅτι ὁποῖος δὲν εἶχε εἰς τὰ θυλάκια ρωσικὸν χρήμα, εἶχε εἰς τὰ θυλάκια ἀγγλικὸν χρήμα. Κ' ἔτσι εἶναι πράγματι. Οἱ Παρίσιοι, εἶχον καταστήσει μίαν ἀπαισία ἀγορά. Οἱ μόνον πού ἐμιλούσαν γαλλικὰ εἶναι οἱ ἐξομῶται κόρσοι, οἱ ἄλλοι ὁμιλοῦν ὅλας τὰς γλώσσας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, οἱ πραγματικοὶ Γάλλοι, κλεί-

ονται εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ λέγουν «Nous ne sommes plus gouvernés par les français» (δὲν κυβερνώμεθα πλέον ἀπὸ τοὺς Γάλλους).

Ὁ γαλλικὸς λαός, κλεισμένος εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν τοῦ μόρφωσιν, πού προτιμᾷ τὸν κατάλογον τῶν Départements ἀπὸ τὴν γεωγραφίαν, καὶ τὸν κατάλογον τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας, ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, δὲν ἐγνώρισε ἄλλον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τοῦ, ἕως τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἄφισε νὰ πάρουν ἄλλοι τὴν κυβέρνησιν τοῦ. Μόνον ἔκτοτε ἤρχισε νὰ ὁμιλεῖ διεθνῶς. Δὲν ἦτο, ὅμως ὁ γαλλικὸς λαός ὁ ὁμιλῶν διεθνῇ γλώσσᾳ.

Ὁ γαλλικὸς λαός, ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ, ὁμιλῶν περὶ οἰουδήποτε ἀλλοῦ λαοῦ «Qu'est-ce que c'est que ça» ὅπως ἔλεγε πάντοτε. Ἦτο ἀσφαλῶς μίαν μορφή ἀμαθείας προφυλακτικῆς. Τὸν ἔσωσε, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀπὸ τὰς ἔξενος ἐπιρροάς. Ἡμεῖς ὅμως δὲν ἠκούσαμεν ἀπ' εὐθείας τὴν γλῶσσάν τῶν ἄλλων λαῶν. Ἡμεῖς ἐδιαβάσαμεν τὸν τύπον καὶ ἠκούσαμεν τὰς ἀγορεύσεις τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. Τώρα ὁ γαλλικὸς τύπος, κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσθερίαν, εἶχε γίνῃ καθ' ὀλοκληρίαν ἑβραϊκός. Ἀρκεῖ, διὰ νὰ πεσθῇ, νὰ διαβάσῃ τὸν κατάλογον τῶν ἰδιοκτητῶν, τῶν μεγάλων γαλλικῶν ἐφημερίδων. «Φιγκαρό» (Κόνταρεάνου) «Ἡχώ τῶν Παρισίων» Σβόμπ (ντ' Ερικόυρ) «Ἐποχή» Σβόμπ (ντ' Ερικόυρ) «Ἐργον» «Μπάουερ καὶ Μαρσέλ» κλπ. Αὐτὸς ἦτο ὁ τύπος, ὁ καλούμενος γαλλικός.

Αὐτὸς εἶναι ὁ τύπος, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ κατήγαγε τὸν μεγάλον τοῦ θριάμβου, μὲ τὰς ἐκλογὰς τοῦ λαϊκοῦ Μετώπου, διετήρησε τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν τροχίαν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, ἐντὸς τῆς ὁποίας τὴν εἶχε τοποθετήσει

ὁ μοιραῖος καὶ μικρόψυχος Μπλουμ, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς καταστροφῆς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Γαλλία δὲν εὐρέθη χωρὶς στρατὸν, ἀλλὰ χωρὶς ψυχὴν. Ἐντὸς ἑκατοντεσσαράκοντα ἐτῶν, ἀπὸ τότε πού οἱ ἑβραῖοι εἶχον γίνῃ δεκτοὶ εἰς τὴν πολιτικὴν ἰσότητα, ἡ Γαλλία καθημερινῶς ἔχανεν καὶ ὀλίγον ἀπὸ τὴν ψυχὴν της.

Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ Γαλλία, δὲν εἶχε οὔτε μίαν ἡμέραν νὰ περιμένῃ διὰ νὰ μετανοήσῃ διὰ τὴν πράξιν της τοῦ 1795. Ὁ καθεὶς θὰ ἀνέμενε, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπαναστάσεως, ὅτι τουλάχιστον οἱ ἑβραῖοι, τοὺς ὁποίους ἡ Γαλλία εἶχε κάμει πολίτας της, θά ἦσαν εἰς τὸ πλεονέκτημα τῆς. Οἱ Ρότσιλντ ὅμως, ἔκτοτε ἀρχηγοὶ τῶν ἑβραίων, εἶχον τοὺς κυριωτέρους οἴκους τῶν εἰς Λονδὶνον καὶ Βιέννην. Χωρὶς νὰ διατάσων, ἐτέθησαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Αὐστρίας, ἐναντίον τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τοῦ Ναπολέοντος. Οἱ λόγοι εἶναι κοινοί. Ὁ πρῶτος εἶναι ὅτι ἀπὸ τὴν Γαλλίαν εἶχον ἐπιτύχει πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμουν καὶ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ εἶναι εὐγνώμονες. Ὁ δεύτερος ἦτο, ὅτι οἱ μεγάλοι ἑβραῖοι οἰκονομολόγοι, εἶχον ἤδη ταυτοποιήσει τὸ σύστημα τοῦ χρυσοῦ μὲ τὸ ἀγγλικὸν σύστημα καὶ εἶχον γίνῃ οἱ κύριοι.

Ὁ Ρότσιλντ ἦτο κύριος τῆς ἀγγλικῆς ἀγορᾶς καὶ ἡ ἀγγλικὴ ἀγορὰ ἔπρεπε νὰ θριαμβεύσῃ. Οἱ ἑβραῖοι, κατὰ συνέπειαν, διετήρησαν τὸν γαλλισμὸν τῶν, καὶ ἐπλυμμήριον τὴν Γαλλίαν μὲ πλαστὰ asseignats (χαρτονομίσματα τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως). Οἱ ἑβραῖοι, ἀλλωστὲ, τὸ δηγήθησαν μὲ τὸν τρόπον τῶν, εἰς μίαν περίφημον ταινίαν.

Ὁ Ναπολέων ἐσέκθη πρὸς στιγμήν, ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοὺς ἑβραίους, τοὺς κεκυρηγμένους ἐχθροὺς τοῦ, τὸ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ οί έβραίοι, είχαν διεισδύσει, εις όλας τās ένεργείας του έθνους, από τās ταπεινωτέρας και χαμηλωτέρας, μέχρι τών πλέον κυριάρχων. Ίδού ή βρωμερά τρώγη ενός παλαιοπώλου. Μεταξύ κυρίου και υπαλλήλου, δέν είναι άσφαλώς εύκολον νά είπωμεν ποίος είναι πονηρώτερος.

ΟΛΟΚΛΗΡΟΙ συνοικία των Παρισίων, αποικίσθησαν από τους έβραίους τούς έλθόντας από όλα τά μέρη τής Εύρώπης. Από τά καταφύγια, κάτω από τās γεφύρας του Σηκουάνα, μέχρι τών έδρων του μεγάρου τών βουρβώνων, τό άθόρυβον βήμα του έβραίου, γίνεται πάντοτε τολμηρώτερον.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟΝ κατάστημα όπωρων και λαχανικών εις τά περίε τής πλατείας Έτουάλ. Ή φωτογραφία αυτή είναι πρόσφατος. Ή έξεβραϊσθείσα Γαλλία έχασε τόν πόλεμον. Τά έμπορεύματα σπανίζουν. Έμφανίζονται τά πρώτα γερμανικά διατάγματα. Ο έβραίος όμως παραμένει πάντοτε άπαθής.

Ο ΕΒΡΑΙΟΣ αυτός είναι παλαιοπώλης δώστε στον έβραίο ένα βρωμερό κατάστημα και ένα σπασμένο τραπέζι και θά γεννηθή ένα έμπορικό.

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ άπ' τό γκέττο. Ένας γέρον έβραίος, διοργάνωσε εις τό υπαίθρον, τό ποικιλόχρωμον έμπόριον του. Από παντούφλες του λουτρού έως τās παλαιάς γούνας. Καθ'όν χρόνον ή πελάτις σκαλίζει, εις τό σύμφηρμα αυτό, ό έβραίος τρώγει κάτι, ανάμεσα εις τās βρωμερά έμπορεύματα του.

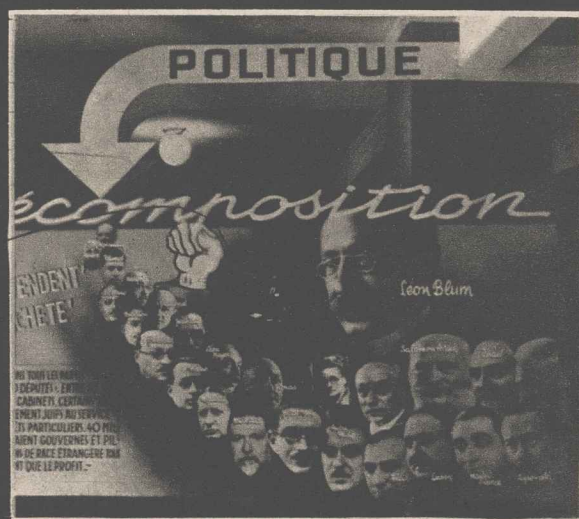
ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ τόν άντάξιον απόγονον του Ισραήλ, φαίνεται ότι τά πράγματα δέν έπήγαν και τόσο πολύ καλά, παρ' όλον ότι έχει τό ύψος ευχαριστημένων. Αν όμως υπό τό λαϊκόν μέτωπον δέν εδρε τίποτα νά κάμη, θά έλπί ή έπιθυμία του, διά τήν αλητείαν, ήτο πάντοτε πιο δυνατή από όλα.

Η ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

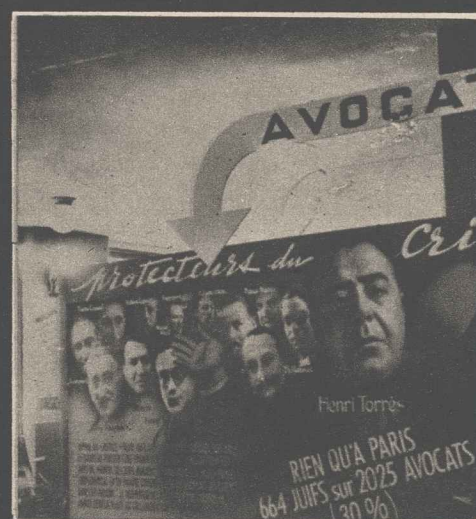
Ή έκθεσις «Ο έβραίος και ή Γαλλία» άνοιχθείσα έχαστως εις Παρισίους, τή πρωτοβουλία έκείνων οί όποιοι, πολύ άργα άντελεφθήσαν τά εγκλήματα τής διευθυνούσης γαλλικής τάξεως, κατά τά τελευταία είκοσιν έτη, είναι μια έξαιρετική απόδειξις τής παρουσίας τών έβραίων εις όλας τās τάξεις τής έξουσίας, και τούς τομείς τής έθνικής ζωής.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ

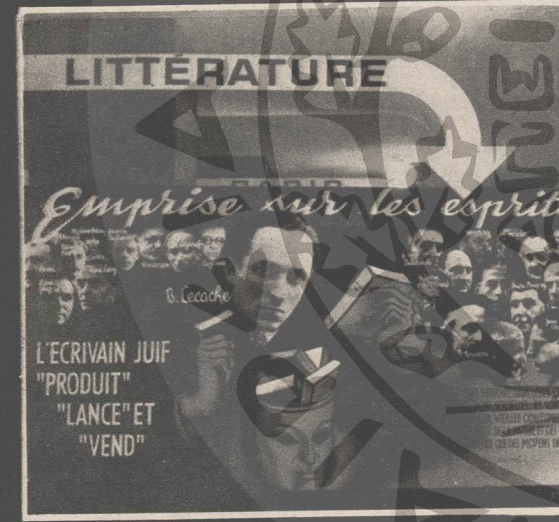
ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΟΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

ΟΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ

ΟΙ ΔΙΑΝΟΥΜΕΝΟΙ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΙΣ ΤΑ γαλακτοπωλεία, τὰς ταβέρνας, τὰ καφενεία οἱ ἔβραιοι συναθροίζονται μὲ ἀδιαφορίαν, χωρὶς νὰ φαίνονται, κ' ἐδῶ σκορπίζουν τὸ δηλητήριον των. Ἐχουν πάντοτε κάποιο μυστικόν. Μπορεῖ ὅμως νὰ «πα-sάρουν» εἰς τὸν ὁμόθησκον μίαν παρτίδα ἐμπορεύματος ἀβραϊάτου.

ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΑΙ φωτογραφίαι. Εἰς τοὺς τοίχους κρέμεται ἡ προσωπογραφία τοῦ στρατάρχου Πεταίν καὶ αἱ εἰδοποιήσεις τῆς ἀστυνομίας. Οἱ ἔβραιοι καπνίζουν, διαβάζουν καὶ σιωποῦν. Σύμφωνα μὲ μίαν παλαιάν τακτικὴν των, ὅταν ἀσφραδίζονται ὅτι ὁ ἀνὴρ δὲν εἶναι κατάλληλος, περιμένουν, ἐνεδρεύνοντες ὁμως, ἔτοιμοι νὰ ὁρμήσουν εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ.

Η ΕΞΟΔΟΣ

Καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν ἐτελείωσεν ἡ ἀφθονία. Διὰ νὰ μὴ ἐτελείωνε θὰ ἔπρεπε ν' ἀντιμετωπισθοῦν οἱ γερμανοὶ, μὲ τὸ στήθος προτεταμένον, ἀλλ' ἂν δὲν τὸ ἤσθαι νοντο οἱ Γάλλοι θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ πράξωμεν ἡμεῖς; Λέγουσιν οἱ ἔβραιοι καὶ φεύγουν μ' ἐλαφρὰν τὴν καρδίαν.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΚ ΦΥΣΕΩΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΙ, ΑΠΟΜΑΚΡΥΝ

πολιτικά δικαιώματα, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε. Οἱ ἔβραιοι ἐμίσουν εἰς τὸν Ναπολέοντα τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἐσκέφθη νὰ κάμῃ τὴν Εὐρώπην μίαν αὐτόνομον ἡπειρον, πολιτικῶς καὶ οἰκονομικῶς, (ἡπειρωτικὸν σύστημα) ποὺ ἐφήρμοσε μίαν πολιτικὴν ὁλοκληρωτικὴν καὶ ἡπειρωτικὴν χαρακτηριστικήν, ἐλευθερωμένην ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἀπὸ τὸ Συναλλάγμα. Τὴν πολιτικὴν τοῦ Ἀζονος, ἐν ὀλίγοις.

Εἰς τὴν ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ μίαν ἡπειρος αὐτοῦ τοῦ εἰδους, εἰς τοὺς χρηματιστάς, τοὺς ζῶντας ἐκ τῶν ἡπειρωτικῶν ἀσυμφωνιῶν καὶ πολέμων, ἐκ τῶν πολιτικῶν ἀναγκῶν τῶν μικρῶν κρατῶν, ἐκ τῆς μεταφορᾶς τοῦ χρυσοῦ καὶ τῆς πίστεως ἀπὸ τοῦ ἑνος κράτους εἰς τὸ ἄλλο, καὶ σύμφωνα μὲ τὸν πολιτικὸν ἀνεμον; Κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, οἱ Ρότσιλτ ἦσαν γίγαντες, διαπραγματευόμενοι μὲ τοὺς Βασιλεῖς, ὡς ἴσοι πρὸς ἴσους, ἐχρηματοδοτοῦν διὰ λογαριασμὸν τῆς Ἀγγλίας τοὺς βοηθοὺς της, καὶ ἄφιναν τοὺς ὑπουργοὺς των νὰ περιμένουν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. Εἰς τὸ μέγαλον ἡπειρωτικὸν οἰκοδόμημα τοῦ Ναπολέοντος, δὲν ἦσαν παρὰ πυγμαῖοι.

Τὸ συνέδριον τῆς Βιέννης ὑπῆρξεν ὁ θρίαμβος τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν Ρότσιλτ καὶ ἡ ἡπειρωτικὴ αὐτονομία ἐτάφη διὰ παντός. Ἡ Γαλλία ὁμως διετήρησε τὴν ἀσυδοσίαν καὶ ἔγινε ὁ τόπος συνεντεύξεως ὅλου τοῦ ἀνατολικοῦ ἔβραϊσμοῦ. Ὑπὸ τοὺς ἀποκατασταθέντας βουρβώνους, οἱ Ρότσιλτ ἱδρυσαν τράπεζαν εἰς Παρίσι. Σήμερον οἱ Ρότσιλτ τῶν Παρισίων, εὐρίσκονται εἰς Ἀμερικὴν, πληγέντες ἀπὸ μίαν ὀρθὴν κρίσιν, τὴν πληττουσαν τοὺς λιποτάκτας. Αὐτοὶ, ἄλλως τε, ἱδρυσαν τράπεζαν καὶ εἰς τὴν Νεάπολιν, διὰ νὰ φανοῦν εὐχάριστοι εἰς τοὺς βουρβώνους. Ὅταν ὁμως οἱ βουρβῶνοι ἐξεδιώχθησαν, οἱ Ρότσιλτ ἐκλείσαν τὰς θυρίδας των καὶ ἔφυγαν, διότι ἡ πολιτικὴ ἐλευθερία εἶχεν ἔλθει, μὲ τὸν κώδικα τοῦ Πεδεμοντιῦ, καὶ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ δείξουν εὐγνωμοσύνην.

Ἐκτοτε ἤρχισεν ἡ μεθοδικὴ εἰσβολὴ τῆς Γαλλίας, ἡ ὁποία κατέστη εὐκολωτέρα, διὰ τῆς υἱοθεσίας τῆς ἀσυδοσίας τῶν φιλελευθέρων. Ἐπὶ τοῦ Ἰταλικοῦ φιλελευθερισμοῦ, ἀποφασιστικῶς ἐθνικοῦ καὶ οἰκονομικῶς πολὺ περισσότερον τεινόντος πρὸς τὴν αὐτάρκειαν, παρὰ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν συναλλαγῇν (ἀρκεῖ νὰ διαβασωμεν τοὺς Ἰταλοὺς οἰκονομολόγους τοῦ 800 διὰ νὰ πεισθῶμεν) εἰσέβαλε σωρὸς ἀπὸ διεθνίζοντας ὄρους, στη-

ρίζομένους ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐλευθερισμοῦ τῶν ἀγγλικῶν εἰσαγωγῶν καὶ οἱ ὅποιοι ὠθουν τὰς μάζας πρὸς εὐκολον ἡδονισμὸν, πείθοντες αὐτὰς ὅτι ἡδύνατο νὰ ζήσουν καλῶς καὶ πλουσίως διὰ τῆς μεθόδου εἰσαγωγῆς τροφίμων καὶ διὰ τῶν περιθωρίων τῆς χρηματικῆς συναλλαγῆς. Ὁ Γάλλος ἀντέδρασε βραδέως εἰς τὸν κεντρισμὸν, διότι ἔχει αἰῶνων πικρὰν πείραν καὶ ἡ ἰδεώδης οἰκονομία του εἶναι ἡ οἰκονομία τοῦ Ἑρρίκου τοῦ 4ου, ὅταν ὁμως ἡ διαφθορὰ ἐξασκεῖται ἐπ' ἀρκετὰ μακρὸν διάστημα, φέρει πάντοτε τ' ἀποτελέσματα της. Ἡ Γαλλία, ἡ ὁποία εἶχε προκαλέσει τὸν κόσμον, μὲ τὴν ὑψηλὴν δημογραφίαν της καὶ μὲ τὴν ἐσωτερικὴν οἰκονομικὴν της ἰσορροπίαν, κατέστη ἕνα ἔθνος τραπεζίτῶν καὶ οὐ καλλιεργητῶν καὶ ἔχασεν ἐπίσης καὶ τὴν δημογραφίαν. Οἱ Γάλλοι ἀστοί, οἱ μεγαλύτεροι ἀποταμιευταὶ τοῦ κόσμου, ἀπεκαλύφθησαν μίαν ὥραν πρῶταν κερδοσκοποὶ χωρὶς ἐγκέφαλον καὶ χωρὶς κρίσιν, ὅπως ὅλοι οἱ οἱ ἀποταμιευταὶ οἱ ἐπιιδόμενοι εἰς τὴν κερδοσκοπίαν. Ἦρχισε τότε ἡ περίοδος τῶν μεγάλων οἰκονομικῶν σκανδάλων ποὺ ἤνοιξε τὴν ἐποχὴν τοῦ Παναμά, μὲ τὸν Κορνὴλιον Τσέρτς κ' ἐτελείωσε μόνον μὲ τὸν πόλεμον τοῦ 1939, καὶ τῆς ὁποίας, ἡ ὁλεθρία ἐκδήλωσις, ἀπὸ ἡθικῆς ἀπόψεως, ἦτο ἡ σειρὰ τῶν σκανδάλων: Οὐστρικ, Χάναον, Σταβίσκυ. Καὶ ὅλοι ἦσαν ἔβραιοι.

Εὐρέθη ὁμως κάποιος ποὺ ἀντέδρασε. Τὸ ἀνθεβραϊκὸν κίνημα τοῦ τέλους τοῦ 19ου αἰῶνος ἦτο, κατὰ μέγα μέρος ὁδολον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ σύνδεσμος τῆς ἀντισημιτικῆς νεολαίας (Ligue de la jeunesse antisémite) ὠδηγεῖτο ἀπὸ τὸν βαρὼν Μάγερ. Τὸ κίνημα ὁμως αὐτὸ ἦτο ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένον, ἐξ αἰτίας τῆς συγχύσεως τὴν ὁποίαν ὁ μασωνισμὸς καὶ οἱ ἔβραιοι εἶχον κατορθώσει νὰ φέρουν εἰς ἀρχὰς μὴ ἐχούσας τίποτα τὸ κοινόν: τὸ δημοκρατικὸν ἰδεῶδες, τὸν ἀντιθηρακτικισμὸν, τὴν οἰκονομικὴν ἐλευθερίαν, ἐμφυσηθεῖσαν καὶ εἰς τὸ ἄτομον, δηλαδὴ ἐλευθερίαν διὰ τὸ ἄτομον νὰ χωρισθῇ οἰκονομικῶς ἀπὸ τὸν τόπον του.

Λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς ἱστορίας τῆς Γαλλίας, τὸ δημοκρατικὸν ἰδεῶδες, ἦτο ἡ μόνη εὐγενής, ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν ἀρχῶν, αἱ ἄλλαι δύο ὁμως ἦσαν δημιουργήματα νόθα, τὰ ὅποια, μασῶνι καὶ ἔβραιοι, κατόρθωσαν νὰ συνδέσουν μὲ τὴν πρώτην.

Ἐπὶ τῶν τριῶν αὐτῶν ἰδεωδῶν, πρὸ παντὸς δὲ ἐπὶ τοῦ τελευταίου, ποὺ ἐγίνετο ὁλονὲν καὶ περισσότερον ἀναγκαῖον, δι' ἕνα λαὸν διεφθαρμένον ἀπὸ τὸ χρῆμα, ὁ γαλλικὸς ἀντισημιτισμὸς ἔχασε τὸ παιχνίδι καὶ δὲ, ἀπέμεινε, ὡς ἐθνικὸν καὶ θρησκευτικὸν πνεῦμα, κατέφυγε εἰς τὸ γενικὸν ἐπιτελεῖον.

Καὶ παρ' ὅλον αὐτὸ, τὸ γενικὸν ἐπιτελεῖον ἦτο ἐκεῖνο ποὺ ἔσῳσε τὴν Γαλλίαν τὸ 1914, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς αἰτίας δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ εὐγνωμονοῦν πρὸς αὐτὸ.

Πράγματι ἡ ἱστορία τῆς Γαλλίας, μετὰ τὰς Βερσαλλίας, εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἐξαρθρώσεως τῆς σιαγόνας αὐτοῦ τοῦ γενικοῦ ἐπιτελεῖου, τοῦ μόνου ποὺ ἀπέμεινε εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὁ καθολικὸς στρατηγὸς, ἐξωστρακίζετο συστηματικῶς. Ἀνάγκη νὰ λαϊκευθῇ ὁ στρατὸς, ἀφοῦ ἐξελαϊκευθῇ ἡ κυβέρνησις... Ὁ ἀληθὴς πρωθυπουργός, εἰς ὅλας τὰς κυβερνήσεις, εἶναι ὁ ἔβραϊος Μαντέλ, κληροδότημα τοῦ Κλεμάνσῶ, τοῦ ὁποίου ἡ εἰδικὴ δρεῖξις εἶναι νὰ καθαρῇ τοὺς στρατηγούς. Ὑπὸ τὴν ἀσφαλὴ ὁδηγίαν του ἡ Γαλλία προχωρεῖ βραδέως πρὸς τὸ λαϊκὸν μέτωπον. Ἀκόμη καὶ οἱ μεγάλοι ἔβραιοι, οἱ ἔβραιοι τῆς Γαλλίας καὶ τὰ οἰκονομικὰ των συστήματα, ἐξαφανίζονται καὶ παραχωροῦν τὴν θέσιν των εἰς τοὺς νέους ἔβραίους τυχευδιώκτας, ὅλους ὑπολείμματα τῆς μεγάλης λαίλαπος, τῆς πληξάσης τὴν κεντρικὴν καὶ ἀνατολικὴν Εὐρώπην. Ὅλοι αὐτοὶ φέρουν ὀνόματα τῆς φαντασίας των. Ὁ Χέρτσγκ ὀνομάζεται Μπρουά.

Εἰς κάθε νέον φίλον, ἡ Γαλλία ἀνοίγει τὰς θύρας της. Ὁ πρὸ δεκαετίας πρόσφυξ ἀποκαλεῖ τοὺς νεοσφικνομένους, ἔβραίους. Ἡ ἐποχὴ τῶν μεγάλων σκανδάλων ἀρχίζει, καὶ μὲ τὰ σκάνδαλα, ἡ ἐποχὴ τῶν ὑποτιμήσεων, ὡς ἀσφαλὴς ἀπόδειξις.

Μίαν ἡμέραν ἐξερράγη ὁ πόλεμος καὶ ἡ Γαλλία εὐρίσκεται χωρὶς πνοήν. Μὲ ἕνα στρατὸν, δεκάκις ἰσχυρότερον καὶ καλλίτερα παρασκευασμένον ἀπὸ τὸ 1914, μὲ μίαν γραμμὴν Μαζινό, δὲν ὑπερήσπισε τὰ σύνορα της. Τὶ πρᾶγμα συνέβη; Εἰς τὴν πραγματικότητα, κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τὴν συνέβη πράγματι εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1940. Εἰς τὴν ἀβεβαιότητα ὁμως, εἶναι νόμιμον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι εἰς τὸν γαλλικὸν λαὸν εἶχε ριζωθεῖ ἡ ἐνδόμυχος πεποίθησις, ὅτι δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ πωλεμήσῃ.

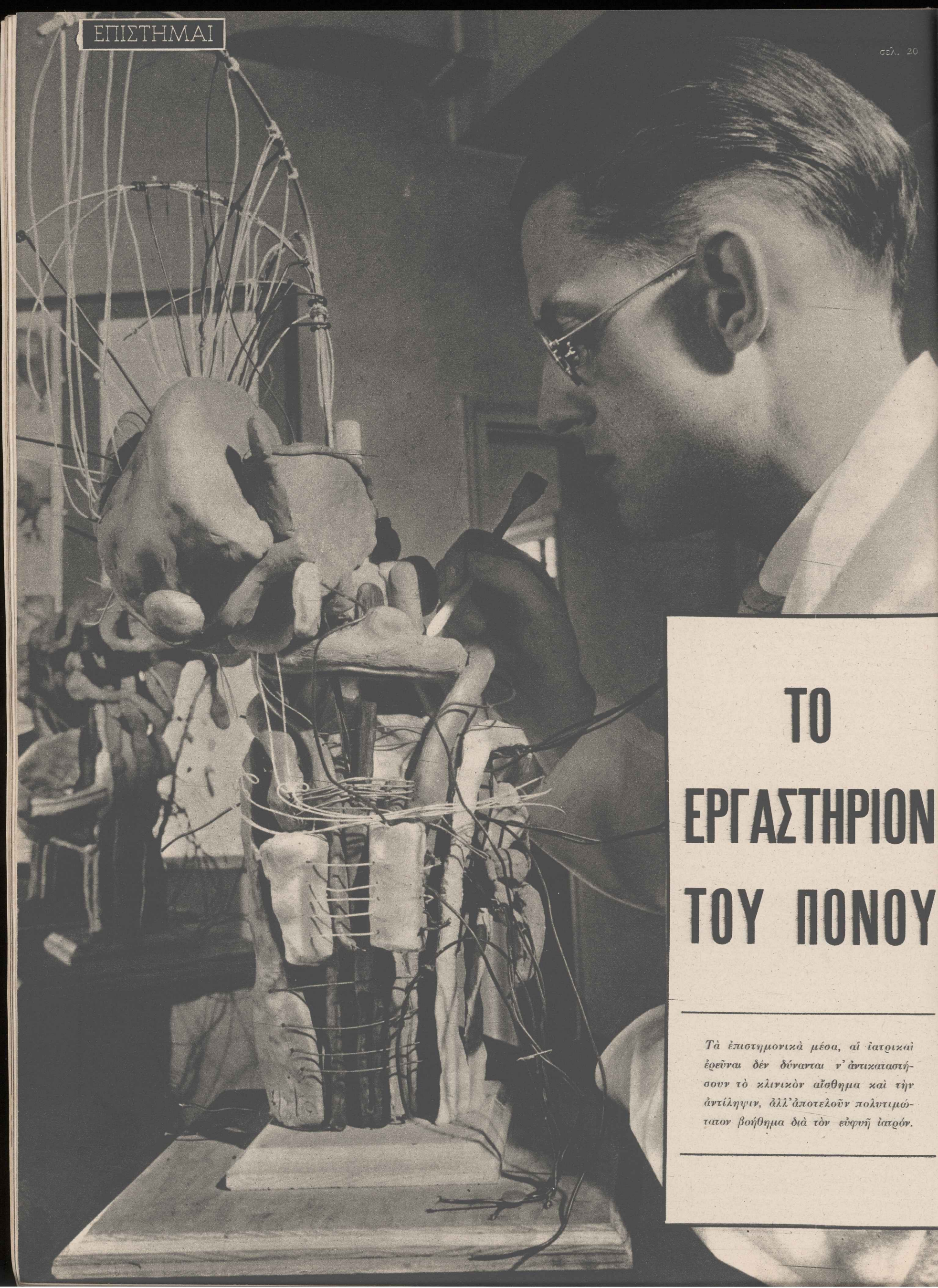
CAR. SCAR.

Ο ΟΙΚΟΣ Φρό καὶ Δαυὶδ μὲ μεγάλην πειθαρχίαν, ἀνήρτησε τὴν προσωπογραφίαν τοῦ στρατάρχου Πεταίν. Μὰ ποῖος πιστεύει; Κανεὶς δὲν θὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι του ὅτι συντόμως εἰς τὴν θέσιν τοῦ Πεταίν, θὰ βάλῃ τὸν Ντεγκώλ ἢ κάποιον ἄλλον ὑπερασπιστὴν τῶν πτωχῶν ἔβραίων. Ἡ ἐλπίς των ὁμως θὰ διαρκέσῃ πολὺ ὀλίγον.

ΘΕΝΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΖΩΗΝ, ΕΛΠΙΖΟΥΝ ΝΑ ΕΠΑΝΑΛΑΒΟΥΝ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑΝ ΤΩΝ ΔΙΑ ΝΑ ΣΚΟΡΠΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΔΙΧΟΝΟΙΑΝ.

ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Τὰ επιστημονικά μέσα, αἱ ἱατρικαὶ ἐρεῖναι δὲν δύνανται ν' ἀντικαταστήσουν τὸ κλινικὸν αἰσθημα καὶ τὴν ἀντίληψιν, ἀλλ' ἀποτελοῦν πολυτιμώτατον βοήθημα διὰ τὸν ἐνfernῆ ἱατρὸν.

Εἰς τὸ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ τοῦ πόνου, ὑπάρχουν τὰ πλέον περίεργα καὶ πολὺπλοκα ἀντικείμενα: δείγματα ἐγκεφάλων, ἀκουστικῶν καὶ ὀφθαλμικῶν συστήματος, τραχεῖαι, λάρυγγες κλπ. Χωρὶς τὴν γνῶσιν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, οὐδεὶς δύναται νὰ γίνη καλὸς ἱατρός. Τὸ ἐκ γύφου ὁμοίωμα ἐνὸς τμήματος τοῦ ἐγκεφάλου. Αὐτὸ μᾶς δίδει μίαν ὠρὰν ἰδέαν τοῦ συστήματος τοῦ περικλειομένου εἰς τὴν κοιλότητα τοῦ κρανίου μας.

Ὅταν ἐφθασε εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλίου, ὁ Ἱπποκράτης ἐστάθη διὰ νὰ ὑπαγορεύσῃ τὰ πλέον ἀξιωματικὰ ἱατρικὰ διδάγματα τῆς ἀρχαίας ἡμετέρας. Δὲν εἶχε, φυσικὰ, μέσα οὐτε ἐργαλεῖα διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς ἐνέργειάς τοῦ ἀνθρώπινου σώματος: παρ' ὅλον τοῦτο, ἡ πνευματικὴ κοινωνία τῶν Ἀθηναίων τὸν ἐθαύμαζε, καὶ ἐθεώρηθησαν οὗτοι τὰς διδασκαλίας του. Περισσότερον ἀπὸ ἀληθείας καὶ καθ' ἑαυτὸ ἐντολαί, αἱ διδασκαλίαι του ἦσαν ὕγιειναι παρανεύσεις, χρήσιμοι διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ὑγείας τοῦ σώματος ἢ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῆς, ὅταν θὰ εἶχε κλονισθῇ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ἄνθρωποι σοφῶν καὶ ἀξιοπρεπῶν ἐδίδον συνέντευξιν εἰς τὸ «Γυμνάσιον», εὐτυχεῖς ν' ἀναπνεύσουν τὸν γεῖτον ἀπὸ ἀτμὸν ἀέρος τῶν λουτρῶν καὶ διὰ νὰ κάμουν παγωμένους ψυχρολουσίας. Κάποτε δὲ κάποιος φιλόσοφος, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀσκήσιν ἢ ἀπὸ τὴν πνευματικὴν κόπωση τοῦ ἐξήκει συμβουλήν καὶ δὲν ἦτο παράδοξον πρᾶγμα νὰ ἰδῇτε τὸν Σωκράτην, νὰ ἐρωτᾷ σχετικῶς, τὸν νεαρόν του φίλον Ἱπποκράτην. Ὁ φιλόσοφος παρεπονεῖτο ὅτι εἶχε πονοκέφαλον, πόνο εἰς τὸ σῶμα, βάρειά τὰ βλέφαρα μετὰ τὸ φαγητόν, ρίγη μετὰ τὰς καθημερινὰς ἀσκήσεις. Ὅσον προφανῶς τὰ πρῶτα φανερὰ σημεῖα τῆς κοπώσεως. Τότε ὁ Ἱπποκράτης ὤψωναν τὸν δείκτην, εἰς σημείον ἐπιπλήξεως, διώριζε μίαν αὐστηρὰν δίαιταν: πρέπει, ἔλεγε, νὰ ἐγκαταλειφθῶν αἱ ἀσκήσεις, ἐκτός ἀπὸ τὸν περίπατον, νὰ γίνωνται θερμά λουτρά, ὅχι πολὺ ζεστά ὕδατος, ὕπνος μαλακὸς κλπ. Καὶ δὲν παρέλειπε νὰ προσθέσῃ καὶ συμβουλὰς αὐστηρᾶς προσωπικῆς φύσεως, τὰς ὁποίας δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἐπαναλάβωμεν. Ἐκείνη ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς ἐμπειρικῆς, ἰδρυθείσης δηλαδὴ ἐπὶ τῆς πείρας, ὅχι τοῦ κλινικοῦ ἐργαστηρίου ἢ ἐπὶ

τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ μεγάλη Ἱπποκράτειος διδασκαλία, ἐλημονήθη ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας. Αἱ μεγάλαι ἐπιστημονικαὶ ἀνακαλύψεις, ἡ γόνιμος ἐργασία τῆς ἐπιστήμης, ἡ ὠθήσασα τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν ἀνωτάτην ὑπερηφάνειαν νὰ εἰσχωρήσῃ διὰ τῶν αἰσθησέων εἰς τὴν φύσιν, ἀρκούντως βαθέως διὰ νὰ ἰδῇ ἢ τουλάχιστον νὰ διαπισθῇ τὸν πυρῆνα ἢ καλλίτερον ἀκόμα τὸ διάφραγμα, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου εἶναι τὸ ἀνεξερεύνητον. Ὅλα αὐτὰ συνετέλεσαν ὥστε ἐξ ἑνὸς εἶδους ἀποφασιστικῆς πίστεως, ἐξ αἰτίας βαθείας πεποιθήσεως ἢ ὁποῖα, εἰς ὀρισμένας ἀφορμὰς διαπιστωθείσας, θὰ ἐπρεπε νὰ ἀντιστοιχῇ μία ὀρισμένη τάξις ἀποτελεσμάτων, νὰ λησμονηθῇ ἡ ἀπλή καὶ καθαρά παρατήρησις, ἡ κλινικὴ λογικὴ, ἡ ὁποία εἶναι μία λογικὴ sui generis μετὰ τὴν ποῖαν τινα δόξιν διαδοθείσας ἢ μαγείας ἢ ὁποῖα ἐπιτρέπει τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἀποκρύφων πηγῶν τῆς ἀσθενείας, διὰ νὰ ριφθῇ εἰς τὸν μηχανισμόν ἐκείνον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐνομισθῇ (καὶ νομίζεται) ὅτι θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰς ὁρατικὰς μᾶς δυνατότητας, τὸ ἀπρόσωπον, τὸ μαθηματικόν, τὸ ποικίλον καὶ τὸ κινητὸν καὶ ἰδιότροπον παίγνιον τῆς φύσεως.

Ἀδίκως μεγάλοι κλινικοὶ, ὅπως ὁ Μούρρι, διεκύρησαν ὅτι παρὰ τὸ προσκέφαλον τοῦ ἀσθενοῦς, εἶναι δυνατόν νὰ δοθῇ ἄλλη βᾶσις παρὰ μόνον εἰς τὴν διαγνωστικὴν ἰκανότητα καὶ ὅτι πολλάκις τὸ πολὺπλοκον τῶν ἐργαστηριακῶν ἐρευνῶν, δὲν κάμνει ἄλλο, παρὰ νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ὁδόν, εἰς ὅποιον ἐπιθυμῇ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν διαγνώσιν τῆς θεραπείας. Ἀδίκως πολλοὶ ἄλλοι, ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ ἐργαστήριον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἄλλο παρὰ τὸ ὑποβοηθητικόν, οὐδέποτε ἀποφασιστικόν διὰ τὴν διαγνωστικὴν. Σή-

μερον ἡ εἰδωλολατρεία τῶν ψυχρῶν μέσων ἐρευνῆς, διεδόθη καὶ ἐξηπλώθη μετὰ τῶν ἱατρῶν καὶ τῶν ἀσθενοῦν, εἰς τρόπον ὥστε οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ δὲν εἶναι ἱκανοποιημένοι, παρὰ μόνον ὅταν ἔχουν τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἐξετάσεων, ἀκόμη καὶ ὅταν, παρ' ὅλας τὰς ἐξετάσεις, δὲν γνωρίζουν εἰς τὸ τέλος ποία εἶναι ἡ νόσος τῶν καὶ πῶς πρέπει νὰ θεραπευθῇ.

Πρέπει ὁμῶς νὰ εἰπωμεν εἰς τὸ σημείον αὐτό, ὅτι ἂν εἶναι, δυστυχῶς ἀληθές, ἡ ἀναφερθεῖσα περίοδος τῆς τυφλῆς εἰδωλολατρίας τῶν ἐργαστηριακῶν μέσων τὰ ὁποῖα δὲν θὰ δύνασθαι νὰ ἀντικαταστήσουν ἢ νὰ ὑπερβάλουν τὴν κρίσιν τοῦ μορφωμένου ἱατροῦ, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀληθές, ἡ τρομερὰ συμβολὴ τῆς ὁποίας ἀπετέλεσαν τὰ μέσα αὐτὰ διὰ τὴν ὀρθὴν γνῶσιν τῶν φυσικολογικῶν φαινομένων τοῦ ἀνθρώπου.

Τεραστία συμβολή, ἡ ὁποία μετὰ τὴν ἀλλὰν ἔκαμε δυνατὴν τὴν ἐπιστημονικὴν συστηματοποίησιν παλαιῶν διαπιστώσεων, ὅπως π. χ. τὴν τῶν ἰδιοσυγκρασιῶν ἢ ἀνθρωπίνων τύπων (καὶ ἡ μελέτη τῆς δυνατότητος τῆς ἐπιδράσεως, ἐπὶ τῆς προσωπικῆς σωματοψυχικῆς ἰδιοσυγκρασίας τῆς μεταλλαγῆς τοῦ ἀρχικοῦ βιοτύπου, ἐπέφερε μίαν ἀντίληψιν ὀλιγώτερον ἀπαιτούμενον καὶ μορῶν τῶν περρωμένων τῶν ἀνθρώπων). Ἐκ παραλλήλου, κατέστησε δυνατὴν μίαν μεγάλην ποσότητα παρατηρήσεων ἐπὶ τῶν ὁμαλῶν καὶ ἀνωμαλῶν συνθηκῶν τοῦ ἀνθρώπου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶναι δυνατόν νὰ μετρηθῇ ἡ πίεσις τοῦ αἵματος, χωρὶς νὰ βασίζονται πολὺ εἰς τὴν αἰσθησιν, τὴν προκαλούμεν ἀπὸ τὴν ἀφῆν τοῦ δακτύλου ἐπὶ τῆς καρδιακῆς ἀρτηρίας τοῦ καρποῦ: νὰ ἐκτιμηθῇ ἡ γαστρικὴ ἔκκρισις δι' ἐδικὴν σωλήνα, οἱ ὁποῖοι λαμβάνουν εἰς τὸ ἄκρον τῶν τῶν περιεχομένων τοῦ στομάχου, κατόπιν ἐνδεδειγμένων ἐρεθισμῶν ἢ δο-

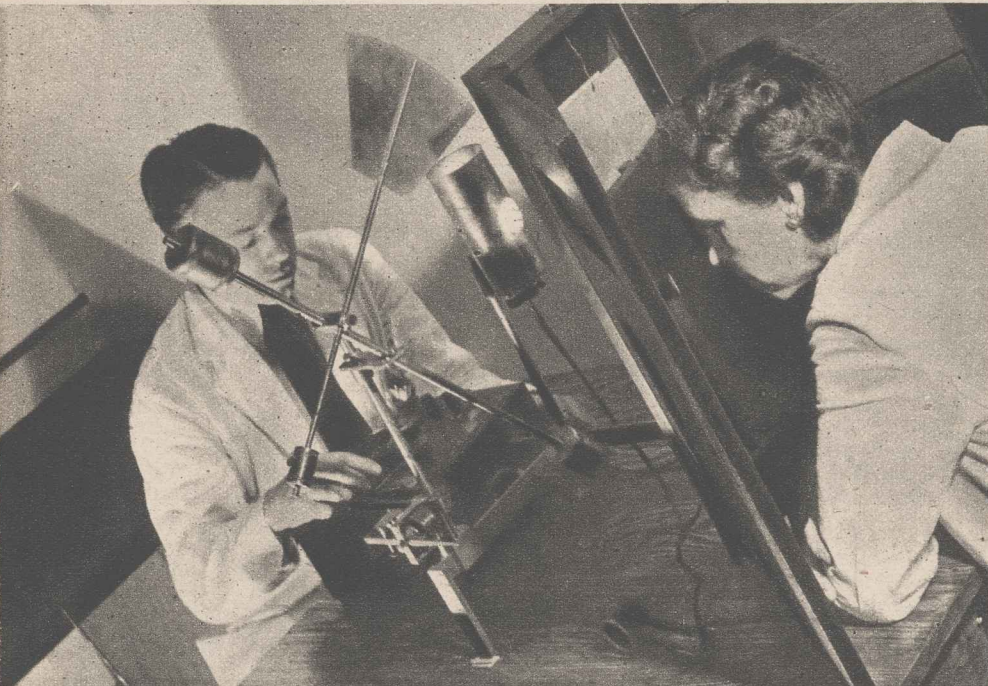
κιμαστικῶν τροφῶν, νὰ καταγραφῶν οἱ σπασμοὶ τοῦ στομάχου καὶ νὰ μελετηθῶν, κατόπιν ὀρισμένων πειραμάτων. Νὰ μελετηθῶν τὰ ἠλεκτρικά ρεύματα, τὰ διατρέχοντα τοὺς καρδιακοὺς μύνας καὶ νὰ προσδιορισθῶν αἱ χαρακτηριστικαὶ παθολογικαὶ συνθήκαι.

Νὰ ἀνακαλυφθῶν τὰ ἠλεκτρικά ρεύματα, τὰ διατρέχοντα τὸν ἐγκέφαλον. Νὰ ἐξετασθῇ τὸ ἐσωτερικόν τοῦ σώματος, ὅσα καὶ ἀπλάχνα. Νὰ μετρηθῇ ἡ ἐντασις τῶν συγκινήσεων. Νὰ ἀνακαλυφθῇ τὸ μουσικὸν τοῦ αἵματος καὶ τῶν ἐκκρίσεων κλπ. Ὅλα αὐτὰ εἶναι σήμερον δυνατὰ, χάρις εἰς τὰς θαυμασίας προόδους τῶν ἐργαστηριακῶν ἐρευνῶν. Αἱ γνώσεις μας ἐπομένως, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προόδευσαν ἀπεριωρίτως. Πρόδος ἡ ὁποία ἔκαμε ἀμέσως αἰσθητὸν τὸ βάρος τῆς καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν, θὰ ἐλέγωμεν πρὸ πάντων εἰς τὴν διδασκαλίαν. Τώρα πλέον τὰς ἱατρικὰς αἰθούσας δὲν τὰς στολίζουν αἱ θαυματουργοὶ ἀνατομικαὶ κλίται τοῦ Μοργγκάν ἢ τοῦ Λεονάρδου. Ὅσον ὥραϊα, ὥραϊότατα, ἀλλὰ δὲν εἶχον ἀκρίβειαν. Ἐν τούτοις διὰ τὴν ἀμεσον σχεῖν ἀνθρώπου-ἀσθενείας, ὁ ἱατρός παρεντιθέμενος εἰς τὸ δώδιον, δὲν δύναται παρὰ νὰ βασισθῇ (ἐκτός ἀπὸ τὰς ἐπιστημονικὰς του γνώσεις) ἐπὶ τῆς εὐφύας του, ἐπὶ τῆς κριτικῆς του δυνάμεως, εἰς τῆς διαπιστώσεως του, ἂν θέλετε ἢ καλλίτερον ἀκόμη ἐπὶ τῆς τέχνης του, ἡ ὁποία ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι τέχνη, δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα τοῦ προσφέρουν, αἱ κατακτήσεις τῶν ἐργαστηρίων, χωρὶς νὰ γίνῃ ποτε αἰχμάλωτος. Ὁ ἀνθρώπος εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς τὸ κέντρον τῆς οἰκουμένης καὶ θὰ παραμείνῃ ἀσφαλῶς μέχρις ὅτου ἡ γῆ αὐτῇ, δὲν θ' ἀλλάξῃ ὄνομα.

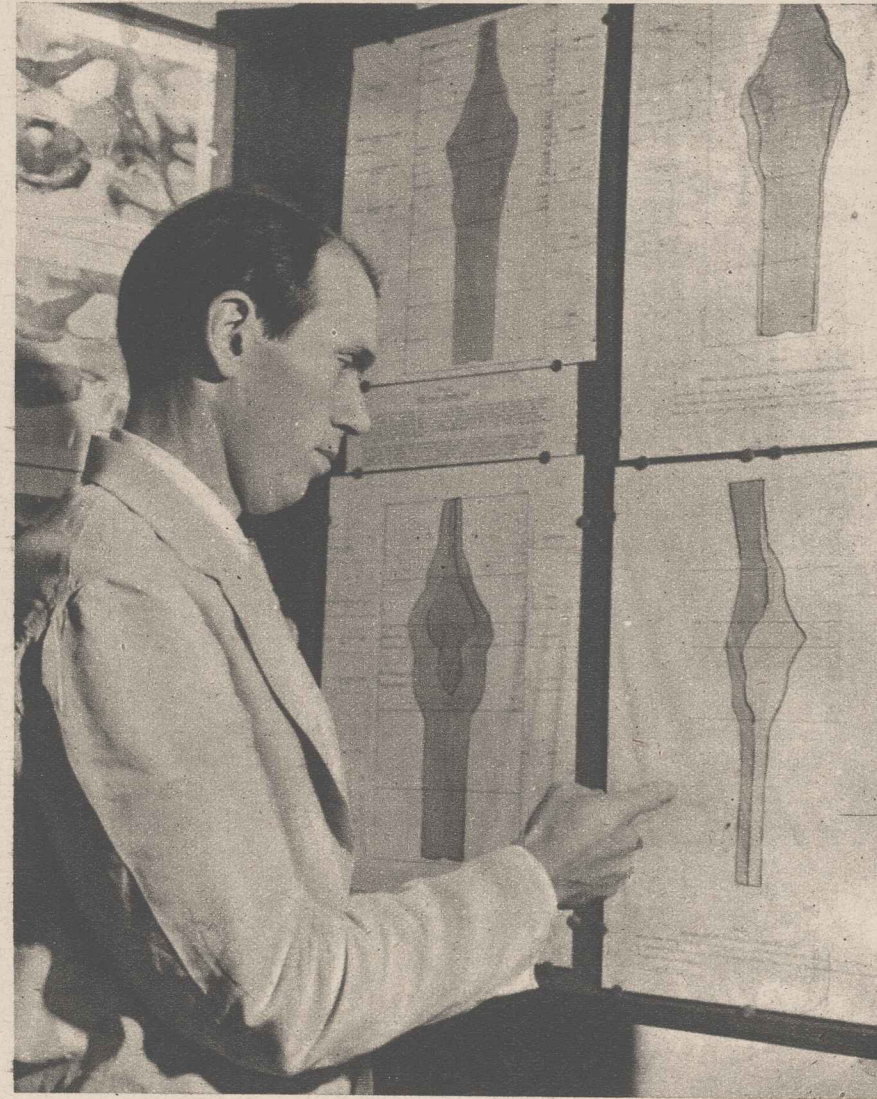
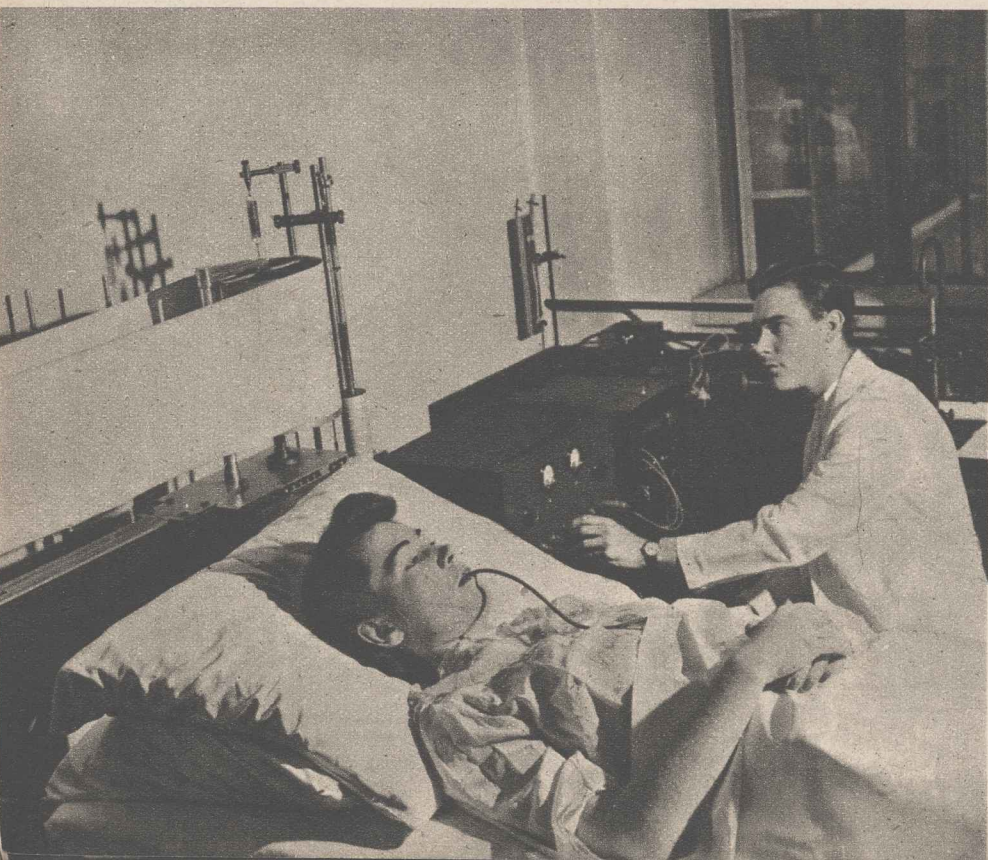
L. A.

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΟΝ ὄργανον τοῦ μεσαιῶνος· Αὐτὸ εἶναι τὸ μὴχάνημα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται διὰ νὰ μελετήσουν, φωτογραφούντες τελείως, τοὺς παλμούς τῶν ἀρτηριῶν τῶν κροτάφων, ἐν σχέσει μὲ τὰς κεφαλαλγίας.

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ αὐτὸ ἔχει ἓνα τρομερὸν ὄνομα· ὀνομάζεται «μὴχάνημα τοῦ πόνου» καὶ χρησιμοποιοῦται διὰ τὴν καταμέτρησιν τῆς «βάσεως» τοῦ πόνου, δηλαδὴ λέγει, πότε μίᾳ ὀρισμένη αἰσθησίς ἀρχίζει νὰ γίνεταί ἀλγεινή. (Κάτω) Ἡ ἐκτίμησις τῆς ἰκανότητος ἐκκρίσεως τοῦ στομάχου, ἀπαραίτητος ὅταν ὑποψιάζονται γαστρικὸν ἔλκος. Ἡ ἀνάλυσις συμπληροῦται διὰ τῆς καταγραφῆς τῆς ἐκκρίσεως καὶ τῶν δέξεων καὶ τῶν ἄλλων ὕγρων.

ΕΠΙΜΗΚΥΝΘΕΙΣ μυελός, ἐγκεφαλικά ἀποφύσεις καὶ ἄλλα σχήματα τοῦ ἐγκεφάλου καλῶς σχεδιασθέντα, εἰς θέσεις πλαγίας κλπ. Χρειάζονται διὰ νὰ διδαχθοῦν οἱ μαθηταὶ τὴν ὁδὸν τὴν ὁποῖαν ἀκολουθοῦν αἱ αἰσθήσεις.

Αἱ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑΚΑΙ ἐρεῦναι, εἶναι τὸ καλὸν καὶ κακὸν τῆς σημερινῆς ἱατρικῆς. Εἰς τὴν εἰκόνα μας, ἱατρὸς καταγράφων τὴν ἔντασιν τῶν συσπάσεων τοῦ στομάχου, διὰ τὸν προσδιορισμὸν ἐνίων ταραχῶν τῆς λειτουργίας.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΥΤΟΣ μελετᾷ μεταξύ τῶν τόσων αἰτίων, τῶν προκαλούντων τὴν μεταλλαγὴν τῆς πίεσεως τοῦ αἵματος, συγκίνησιν, ἐργασίαν κλπ. καὶ τὴν τῆς ἐμβάπτσεως τῶν ποδῶν ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος. Ἄν ὅς ἐνδιαφέρει νὰ τὸ μάθετε καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν αὐξάνει ἡ πίεσις.

ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

ΑΓΓΛΟΕΙΔΕΙΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΑΡΑΒΟΛΗ. Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΔΥΟ ΦΩΤΕΙΝΑΙ ΕΠΙΡΡΟΕΙΣ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΠΛΕΘΟΥΣ. ΤΟ ΑΙΘΙΟΠΙΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΟΥ Γ. ΟΥ'ΑΖΟΝ.

Δέν είναι σπάνιον, μορφαί ζωής αρκετά πρόσφατοι, να φαίνονται κάποτε πιδ άπομακρυσμέναι και άφύσικοι από άλλας άρχαίαιετας. Έγνώριζα κάποιον πιδ ώρκίζετο, ότι οι χρυσοί σαρκόφαγοι της αίγυπτικής λεωφόρου τών βασιλέων, ήσαν υπό πολλας άπόψεις όλιγώτερον μυστηριώδεις, άς πούμε, από ένα γυναικείον καπέλλον το 1925. Είδα τας επιτυμβείους έτρονσικας γλυπτικας της Βολτέρας και άσφαλως ή αίγυπιακή προσήλωσις, ή έξ άργύλλου μελαγχολία τών προσώπων αυτών, τά όποια οι μακροί αιώνες είχαν καθαρίσει και έξαγνίσει, μιδ έφάνη, όταν έσκέφθην, όλιγώτερον παράδοξος, όλιγώτερον τελείως άκατάληπτος από την εύχαιρίστην με την όποιαν ή μισή Εύρώπη έχόρευσεν, παραδείγματος χάριν, τό Τσαρλεστον, κατά την μεταβερσαλλιακήν μινωδικήν έποχήν ή έδιάβαζε μ'ένθουσιαν από τό «Μπατοούλα», μασών μυστιότρημα. Έγραφα «μινωδικήν έποχήν», ίσως όμως θα ήτο καλύτερον «άμερικανικήν έποχήν», και άκόμα καλύτερον «άγγλοειδή έποχήν». Πόσον άμερικανισμόν πράγματι, υπό την χειροτόνην του μορφήν, κατέπιν ή Εύρώπη κατά την μεσοαβήσσαν περίοδον μεταξύ τών δύο πολέμων; Είναι μία έρευνα πιδ θα ήξιζε και τόν κόπον, μέ όπομηνόν, να γίνη παγκόσμιος έως τό βάθος. Αί 'Ην. Πολιτεία χωνευτήριον του κόσμου, (Melting Pot) έπηρεάσαν, βεβαίως, χωρίς φειδω, τουλάχιστον μίαν δεκαετίαν ευρωπαϊκής ζωής. 'Από άπόψεως πολιτικής, διά την Εύρώπην, υπήρξε μία καταστροφή. 'Η περιφρόνησις των, διά την γηραιάν ήπειρον, ήτο ίση με την διάθεσιν με την όποιαν της έδώρυσαν, επί παραδείγματι, την κοινωνίαν τών έθνών, διά τής στρέψουν έπειτα τά νάτα, με τας λέξεις: έγώ νίπτο τας χείρας μου. Καί μέγα μέρος της Εύρώπης τας έμμεϊτο! 'Ο συρμός, ό κινηματογράφος, τά ήθη: όλα ήσαν σύμφωνα με τό «grout américain». 'Ελέγγο, ότι κάποτε οι 'Αγγλοι διήρχοντο την Μάγχην, διά να νομίσουν, όταν έφθαναν εις την 'Ηπερρον, ότι ήσαν εις τας άποικίας. Οι 'Αμερικανοί όμως, διήρχοντο τόν ώκεανόν διά να μεταβούν εις ένα πάρκον διασκεδάσεων, όπου, μεταξύ άλλων, όπως ανέφεροτο και εις ένα ποίημα του Κίπλινγκ, δέν υπήρχον πλέον άί δέκα έντολα και, μιδ τόν Ρούσβελτ, διασκεδάζον. Συνέβη αυτό: 'Η Εύρώπη, εις την όποιαν ό 'Αμερικανός είχε στρέψει με αούδθειαν τά νάτα του, θεωρών αυτήν πλέον, κάθε άλλο παρά ως την παρακαταθήκην του κυνηγίου, έτρεχε πίσω από τόν 'Αμερικανόν, ως άπογοιτευθείς έρωμένη, και τόν έμμεϊτο, έδέχετο τά πλούσια δάνεια του, τας νεγροειδεις έξαγωγάς του. 'Αναπολύντες αυτά όμηρον τά εύρίσκομεν κάτι όλιγώτερον από άκατάληπτα.

Η ειρωνία αυτή διήρκεσε σχεδόν έως ότου εκεί κάτω νήπταθησαν, ότι θα ήσαν εις όλους τούς αιώνας ή

πρωρία είκονογραφημένη τοιχογραφία, με πρόσωπα, πολλας φορές παρηλαγγμένα και χονδροειδή, ό έρρινο αυτός πολιτικός, όχι άγγλοσαβωνικός, αλλά άγγλοειδής, πιδ μας ήλθε από ένα κόσμον άκόμη ρευστόν. Τά φύσηματα αυτά της χράνης τών φυλών, πιδ περιέβαλαν τό πρόσωπον της Εύρώπης, άσφαλως όχι πιδ όφελος της, αι πολλαπλαία αυτά διεσόδεις και συχνάκις δηλητηριώδεις. Τι πλούσιον όλικόν διά τό άρθρον πιδ μίαν ήμέραν θα γράψη ό Ιστορικός πιδ 'Αόχοκληθ ή με την μεταβερσαλλιακήν έποχήν εις Εύρώπην, (λέγουν ότι ό 'Αμερικανικός λαός, λαός ταχέως έξελίξεως, είναι όπως ό κομήτης, εύρίσκόμενος σήμερον εις τό άνώτατον όριον της παραβολής του. 'Ισως να είναι άληθές και ίσως δι' αυτόν τόν λόγον ό Ρούσβελτ, δύναται να είναι υπέρφανος διότι ώδήγησε την χώραν του πιδ την παρακμήν).

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΦΑΡΟΥΚ. Ο ΑΟΥΝΤΣΙΝΛΕΚ ΚΑΙ Η ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ ΤΟΥ ΤΑΧΥΑΡΟΜΕΙΟΥ. ΜΑΥΡΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΦΕΛΛΑΧΟΥ ΚΑΙ ΕΡΗΜΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥΖΕ

Οι 'Αγγλοι εις την Αίγυπτον δέν έχουν έμπιστοσύνην εις τόν βασιλέα Φαρούκ. Αυτό είναι γνωστόν. 'Όταν ήτο ό Βάβελ, καλά ή κακά, τά πράγματα παρουσιάζοντο διά τόν βασιλέα άκόμη ύποφερτά. 'Ο Βάβελ, ό ήττημένος «λέων της έρήμης» ή «μαρκήσιος της Βεγκάζης» όπως λέγεται πιδ ήθελε να τόν δημιουργήση ό Τωδρόστι (έπειτα όμως δέν τόν έδημιούργησε) είχαν επίσης ένα προσόν, να σώζη τά προσήματα. Είκονογραφημένα άμερικανικά περιοδικά του παρελθόντος έτους, έδημοσίευσαν πολλας φορές, φωτογραφίας του Βασιλέως Φαρούκ, δημοσία, παρά τό πλευρόν του Βάβελ. Είναι άληθεια ότι ό βασιλεύς ήτο ένας βασιλεύς λυπημένος, ότι είχαν άφαιρέσει τά όπλα από τόν στρατόν του, ότι οι 'Αγγλοι κατάσκοποι ήσαν πανίσχυροι και παντογνώστοι. Παρ' όλα αυτά έπασαλαβάνω, κάποια πολιτική αιδώ όθει τούς 'Αγγλους εις ένα έπιφανειακόν σεβασμόν. Τώρα τά πράγματα χείροτέρουν.

Ο 'Αουντςινλεκ, διάδοχος του Βάβελ, μετά την ήτταν του τελευταίου εις την Κυρηναϊκήν, είναι ένας άγρωμος στρατηγός, του τύπου εκείνων πιδ, κάποτε έλεγον ότι κατέπινον ένα σκουπόξύλον. Καί δέν είναι μόνος, αλλά έχει έπιδεικτικώς εις τό πλευρόν του και ένα είδος πολιτικού έπιτρόπου, από τό Λονδίνον. Τι σκέπτεται ό 'Αουντςινλεκ εις Κάϊρον; 'Ισως τόν βίον πιδ διήγε εις τας φρουράς τών 'Ινδιών, όπου έμεινε επί πολλά έτη, ή την έπιχειρήσιν του Νάρβικ όπου «έκσφενδονίσθη» από τόν Τωδρόστι, (αυτός ό συνεισδυμένος εις την άποικιακήν κάσκαν και εις τά παγωμένα ποτά), κατά τό δυστυχές έτος 1940; Εις τό Νάρβικ ό 'Αουντςινλεκ, ένικήθη, κατενικήθη. Καί είναι γεγονός ότι εις την Αίγυπτον, όπου έπέστρεψε με φύλακα άγγελλον, παρά τό πλευρόν (τόν έπίτροπον του Τωδρόστι), πιέζει με βαρυστάτην χείρα επί τών άνακτόρων του βασιλέως Φαρούκ.

σελ. 24

σελ. 25

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΙΤΑΛΙΚΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ

Η Ιταλική ποίησις έχει έναν κύκλο έπτά αιώνων. Η καταγωγή της δέν μπορεί να έξακριβωθεί παρά στη γέννηση της περιφήμου σχολής πιδ Δάντης θέλησε να όνομάση «νέον ρυθμόν» ή «γλυκόν νέον ρυθμόν». Με γλυκόν έννοούσαν τόν τερπνόν και εύγενικόν τρόπον με τόν όποιον μιλούσαν για τόν έρωτα και πιδ άντεκατέστησε τόν θαλωμένο μεσαιωνικό ρυθμό. 'Αν και άνεφέρετο στόν Γκουίντο Γουινιόελλη εκ Βολωνίας, ή σχολή βρήκε κατάλληλο έδαφος στην Τοσκάνη όπου είχε τούς πιδ έμνευσμένους και βιρτουόζους στιχουργούς σαν τόν Γκουίντο Καβαλκάντη, τόν Δάντη 'Αλιγιέρι, τόν Τσάνο εκ Πιστοίας, τόν Λάπο Τζάνων, Ντίνο Φρεσκομπάλη. Είναι μία νέα ποιητική και μία νέα θεωρία τού άνατέλλοντος αίσθητισμού.

Η έννοια της έμπνεύσεως είναι στη βάση της ποιητικής έκφράσεως. Καλύτερα απ' όλους διασαφηνίζει λογομαχικά τί θέση τών άναγεννημένων συνειδήσεων ό Δάντης όταν στη «Θεία Κωμωδία» τραγουδεί:

“ Έγώ 'με ένας απ' αυτούς πιδ όταν ό έρωτας μ'έμπνεί τού συναισθάνομαι και τραγουδώντας τό έξω-τερικεύω ”

Η σχολή έφερε μία άνανέωση και στη γλώσσα. Οι νέοι στιχουργοί, άν και έξαιρετικά μορφωμένοι και έμπειροι σ'όλες τίς πονηριές της λατινικής γλώσσας, έπροσπάθησαν να καταστήσουν συγκεκριμένη, άπλο και θα έλεγαν, στοιχειώδη και άδύο τόν ποιητικό τους λόγο. Στην άρχή περιεργάσθησαν άποκλειστικώς μερικες άπλες λέξεις, έρωτας, γυναικα, γλυκύτητα, ζωή, νους, καρδιά, αλλά τίς έκκαλύψαν με μία παρθενική έννοια, οι ταπεινές αυτές λέξεις έγιναν στα ποιήματά τους άλλα τόσα αίσθηματα τελείως έρμηνευμένα στο ποιητικό τραγούδι. Μονάχα ό Δάντης άργότερα με την λαμπρότητα της μεγαλοφυίας του έπρόκειτο να υπερχυλίση τόν άρχαίον νεο-ρυθμικό πυρήνα στο πέλαγος τών άναριθμήτων γλωσσικών του πειραμάτων.

Αλλά είναι βέβαιον ότι μ'αυτούς τούς γλυκούς στιχουργούς ή Ιταλική γλώσσα φθάνει στις πρώτες της τελειοποιημένες έκφράσεις.

Γεννιέται μία γλώσσα και φαίνεται πως γεννιέται ένας νέος κόσμος. Καί τί καινούργιος κόσμος πράγματι γεννιέται! Μία έμπνευσις άφθάστω δύναμεις και άγνόητος έμψυχόντες τούς ποιητές.

Η τραχεία άχαρη λέξις λυγίζει, γλυκαίνεται στη σοφία τους, ενώ ξεσπάει έντελώς ή χρυσή ποιητική πιδ ό Δάντης θα άνωσήθη στις άνώτερες έκφράσεις της μεγαλοφυίας. 'Ο Φραγκίσκος Πετράρχης της έμβάλλη μέσα στόν καινούργιο κόσμο του νέου ρυθμού την δύναμη της λυρικής του ποιήσεως, δίνοντας με την ίσχυρή προσωπικότητα του μία πετράρχική φυσιογνωμία στην Ιταλική ποίηση για πολλούς αιώνας έπειτα απ' αυτόν. 'Αλλ' ή διασκαλία της σχολής δέν θα λησμονηθή για όλο τό τριακόσιο και τό τετρακόσιο. 'Ο Σίμων Μαρτίνι, ό Γκιόττο, ό Μασάτσιο, ό Ντονατέλλο, ό Ραφαήλ, ή παγκοσμία και αιωνία έκκρηξις του άνθρωπισμού και της άναγεννήσεως δέν είναι παρά τό φυσικό συμπέρασμα του θαυμασίου αυτού φωτισμού. Γεννιόταν εκείνοι οι αιώνες Ιταλικής δόξης «στούς όποιους μεταξύ τίς κλαγγής τών όπλων, έπαιπατοσαν θαρραλές οι μούσες και απ' τά έρείπια τών πόλεων και τών έπαρχιών έβγαιναν και έναζούσαν οι έπιστήμες».

Είναι άδύνατον να δικαιολογήσουμε και να καταλάβουμε την σημερινή ποίηση χωρίς ν'άναφερομε στούς ποιητές τού διακόσια και του τριακόσια. Αυτοί έχουν θρέψει και τρέφουν άκόμα τόν δύσκολο και βραδυ σχηματισμό μιας νέας ποιητικής τέχνης πιδ γεννιέται, άς πούμε άμέσως, απ' τά έρείπια τού νανουντισανισμού. Με τόν Γαβριήλ Ντ' Ανούντιο ή Ιταλική ποίηση ή όποια με τόν 'Ιάκωμον Λεοπάρντη και τόν Οδγκό Φάσκολο είχε φθάσει στό ότακόσιο, έπειτα από πειράματα περισσότερο ή όλιγώτερο έπιτυχούς, άνώτατα και νέα όρια, πέρνει ένα δρόμο έντελώς διαφορετικό και θα ίδούμε γρήγορα πόσον επικίνδυνον.

Ο Ντ' Ανούντιο έμβάλλει στο δυνατό κορμό της Ιταλικής ποιήσεως την άκατάσχετη φοβερή άκολασία του χαρακτήρα και του λόγου. 'Ο πει-

“Αχ πώς φθονεί πιδός μένει αυτόν πιδ φεύγει! Πόσο εύτυχής και μόνιμος γιομάτος από μέλλον τού φαίνεται ό κόσμος πιδ τόν θωρεί μ'έξοριστο ψυχή, με μάτια άνθρώπου πιδ πεθαίνει. Καί τόν χωρίζει απόσταση μεγάλη απ'ότι όπιοσ άφνιει. Με διάθεση για χωρισμό άν και με δυσαιγμό τόν δρόμο του έχει πάρει και είν'έξω της ζωής πιά. Πάντα 'έται όλος μιδ φανήκαν σαν τίς πόλεις πιδ χαιρετούσα τό σούρουπο ενώ δυνατά με καταπίεζε άναχωρώντας

ή άνάμνηση μες στην ψυχή μου, ή ζωντανές άνακάλυφτα και γελαστές τίς πόλεις ψηλά απ' τό γεφύρι γοργά πιδ κοντά περνώντας με τό τραίνο άγγίζοντας σχεδόν τά μυστικά πιδ έκρυβαν τά στίπια έξαφανίζονται τ'άγαπητά μου μέρη σε συννέφον παιγνίδι. 'Αχ, χωρίς στιγμής άνάπαυση έπέρασα τά χρόνια παντού ζενητέμενος. Καμιά τέχνη δέν έμαθα καμιά παρηγορία βοηθεί με πιά τώρα πιδ φεύγω για τό στερνό ταξίδι.

VINCENZO CARDARELLI

Ο Βικέντιος Καρνταρέλλι γεννήθη εις Ταρκίνια την 1ην Μαΐου 1887 άλλ'έζησε πάντοτε εις Ρώμην την όποιαν έγ. κατέλαβε μόνον διά μικρά ταξείδια εις τας Ιταλικας πόλεις και εις τό έξωτερικόν. Η ποιητική του παραγωγή: 'Ημέραι πάλης - τετράβη της Novissima, Ρώμη 1936. Τα μεγάλα του έργα εύρίσκονται εις τά έξής βιβλία: Πρόλογον - έκδοτικός οίκος Λομπάρτο, Μιλάνον, 1916 - Ταξείδια έν τώ χρόνω - Βαλλέκι, έκδοτής, 1920, Γενεύετρα γή - Η τρίτη σελίς, Ρώμη 1924 - Παραμύθια και άναμνήσεις - Μπασέκα ντι Ποεζία, Μιλάνον, 1924 - 'Ο ήλιος καθέτις - 'Ο 'Ιταλός, Βολωνία 1929 - Πρόλογον, Ταξείδια, παραμύθια και άναμνήσεις, 1929 - Λόγια στ'αύτι - Καρμάμα, 1929 - 'Ας όμιλήσωμεν περί της 'Ιταλίας - Βαλλέκι, 1931 - 'Ο ούρανός επί τών πόλεων - Μπιαμάνι 1939.

παρηκμένος και άγνός λόγος τών μεγάλων ποιητών απ' τούς τοσκάνους στιχουργούς και έφ'έξης, τελειώνει με τόν Ντ' Ανούντιο. Τό τραγούδι του άναβρύει από μία άνεξέλεγκτη έμπνευση. Είναι μία πλημύρα πιδ ξεσπάει σε είκόνες και ήχους. Η φύση ντύνεται γι'αυτόν με ήδονικά έμβλήματα, οι μύθοι έξυπνούν και τά πιδ πληθωρικά πρόσωπα έπιστρέφουν και περπατούν σ'αυτόν τόν κόσμο. Μ'όλα ταύτα μπορούμε να βρούμε στο μεγάλο έργο της δυνατής αυτής ιδιοσυγκρασίας σελίδες ποιητικές άναμφιβόλου ώραιότητας, πιδ παντός εκεί πιδ τό τραγούδι ξεσπάει έλεύθερο εφευρόντας χάριν της έμπνεύσεως απ' την αίσθητική καταπίεση του ποιητού, πιδ μέτρια είναι τ'άποτελέσματα της σχολής του. Στούς μμητές τό νανουντισανικό δίδαγμα συνίσταται στο να κάνουν τό αντίθετο απ' ότι λέγει ό Οδγκος Φάσκολος: «μιαό τόν στίχο πιδ πιδ ήλιό άλλα πιδ δέν δημιουργεί». Σ'αυτούς, άλλοίμονον ό στίχος βγάζει και πολλούς, ήχους μά είναι ήχοι άναρθροι, καμωμένοι από λέξεις. Στο νανουντισανικό θόρυβο, ή άρχαίωτη φωνή πιδ βγαίνει για ν'άντισταφή στην άξία και για να έπιβάλλη την έπιστροφή τών άνωτέρων παραδειγμάτων στα όποια έπανελημμένως έχουμε άναφερθή, είναι τού 'Ιωσήφ Οδγγαρέτη. Αυτός είναι άσφαλως ό πρώτος δημιουργός της ποιητικής Ιταλικής άναγεννήσεως. Στη διάχτυθ βο-ρυβώδη νανουντισανική ώδή, αντικαθίσταται το συγκαλυμένο, κλειστό, βασιανισμόν τραγούδι του Οδγγαρέτη, μέσα όμως, έννοείται, στην πιδ μεγάλη αντίδημοτικότητα.

Ο τόσο είδωλοποιημένος λόγος ξαναγυρίζει μοναχικός και σεμνός.

Η αντίδραση της νέας ποιητικής είναι τόσο σφοδρά πιδ ό στίχος χθες άνοικτότατος και πλούσιος, έγινε τούσιν μυστικός, τούσιν έσωτερικός, τούσιν μετρημένος, πιδ λέγεται από την κριτική «έρμητικος». Καί άργότερα με αυτό τό έπίθετο θα προσπαθήσουν να άμφισβητήσουν την άξίαν τών νέων ποιητών με την κατηγορία ότι είναι σκοτεινί. Με τόν Οδγγαρέτη τό όνομα του Πετράρχη ξαναγυρίζει στις δόξες της ποιητικής συζητήσεως, οι νέοι άκολουθούν τό νέο ρεύμα και ή κίνησις εξαπλώνεται. Σήμερα ό Οδγγαρέτη, ήλικίας 53 έτών, ζει στο Σάν Πάολο της Βραζιλίας όπου είναι καθηγητής της Ιταλικής σ'έκεινο τού Πανεπιστήμιου. Τό ποιητικό του έργο ανίσταται σε διάφορα βιβλία, τελευταίως μαζωμένα σ'ένα τόμο «Αίσθημα του χρόνου» (έκδόσεις «Novissima», Ρώμη). Τα ποιήματα του Οδγγαρέτη έχουν μεταφρασθή σε διάφορες γλώσσες και μία όλόκληρη Ιταλική γενιά σήμερα τα γνωρίζει τελείως. Οι άλλοι καλύτεροι ποιητές πιδ έννομένοι άποτελούν την νέα Ιταλική ποιητική συνείδηση, στούς όποιους είναι προσηλωμένη όλη ή ένθερμη συμπάθεια τών ποιητών τών Πανεπιστημίων και ή συναισθησις μιας σοβαροτάτης κριτικής πιδ έξηγή διαρκώς την πρόσκαση πολεμική και τούς άλλους αίσθητικούς σκοπούς, είναι ό Βικέντιος Καρνταρέλλι, ό

Εύγένιος Μοντάλε, ό Ουμβέρτος Σάππα, ό Σαλβατώρα Κουαζίμιοντο, ό 'Αλφόνσος Γάττο, ό Λεονάρδος Σινιογιάλλη, ό Σάντρο Πέννα και πολλοί άλλοι νέοι όλοι, με συναισθημα του νέου αυτού κλίματος. 'Ο Βικέντιος Καρνταρέλλι είναι 54 έτών. Είναι μία απ' τίς πιδ σημαίνουσες φυσιογνωμίες της σημερινής Ιταλικής φιλολογίας. Δέν είναι μόνον ό ποιητής με φωνή «λεοπαρδικά» καθαρή, πιδ ίσως είναι ή άγνότερη, αλλά άσφαλως ό πιδ δυνατός και διαυγής πεζογράφος της 'Ιταλίας. Τά ποιήματά του, ένας μικρός τόμος πιδ ξαντυπώνεται διαρκώς με λίγες προσθήκες και άνέκδοτα, περιέχουν μερικες απ' τίς ώραιότερες λυρικές της νέας Ιταλικής ποιήσεως.

Ο Εύγένιος Μοντάλε είναι 45 έτών. Έχει γραψει «Κόκαλο σουπιάς» (έκδόσεις Carabba Λαντσιάνο) και «Εδκαίριες» Einaudi Τουρίνον) μόλις έξεδόθη και ήδη στη δεύτερα του έκδοση. 'Ο Μοντάλε είναι μία πιδ έξέχουσα φυσιογνωμία και έχει έπηρεάσει με τό έργο του πολλούς νέους πιδ άντιλαούν τά λυρικά του μοτίβα και την ιδιαιτεριότητα του σύνταξη. Τό τραγούδι του είναι πιδ άνοικτό απ' τού Οδγγαρέτη και τού Καρνταρέλλι, αλλά ίσως δέν διατηρεί την ίδια σταθερή έκπληξη. 'Ο Ουμβέρτος Σάππα γεννήθηκε στην Τριέστη τό 1883. Μεταξύ τών διαφόρων νέων Ιταλών ποιητών είναι εκείνος πιδ έχει την πιδ πλούσια παραγωγή: ένα πλοσίο άσκατάριο από πολλούς τόμους.

Ο στίχος του είναι συχνά είδωλικάος και εύθυμος, τραγουδεί έλαφρά πράγματα με καθάρτητα βαθεία και ούριωδη. 'Αλλος ποιητής με καθάρως έξαιρετική άτομικότητα είναι ό Σαλβατώρα Κουαζίμιοντο, ό πιδ έρμητικός τών νέων ποιητών, τελευταίως φανερωθείς και ως έξαιρετικός μεταφραστής τών έλλήνων άρχαίων λυρικών, ό όποιος μετέδωσε όλη την άπέραντο γλυκύτητα και άγνόητητα του τραγούδιού, όπως, κατά την γενική γνώμη δέν συνέβηκε ποτέ έως τώρα. Καί ό Κουαζίμιοντο, πιδ γεννήθηκε στις Συρακούσες τό 1901, πρόκειται να συλλέξη σ'ένα μόνο τόμο, στόν όποίο θα προστεθή ή νέα του παραγωγή, τό ποιητικό του έργο. Προσεχώς θα έκδοθή σ'ένα βιβλίο της συλλογής «ό καθέρας» τού έκδότου Mondadori. Στόν Κουζίμιοντο ή ποιητική λέξις φθάνει την κανονικήν έννοια όπως την έννοούσαν οι «νεορρητιστές».

Νεώτεροι αλλά μορφωμένοι με μία δική τους φωνή, γεμάτη υποσχέσεις είναι ό Λεονάρδος Σινιογιάλλη, ό 'Αλφόνσος Γάττο, τού όποιοι τό τραγούδι είναι μετρημένο αλλά και έκτεταμένο συνάμα. Τού Γάττο έξεδόθη κατ' ατάς τό βιβλίων «Ποιήματα» Vallecchi, Φλωρεντία, πιδ περιέχει τό σπουδαίο του ποιητικό έργο. Καί άλλα δύο ματα μπορούμε ν'άναφερομε εις έλίγηση της πεπιοηθήσεως μας γι'αυτή τη νέα έποχή της ποιήσεως της 'Ιταλίας, ή όποια συνεβάδισε πάντοτε με τόν πολιτισμόν της.

ARTURO TOFANELLI

ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

Θέλω νά ξεγυμνώσω, μ' αὐτή τήν σημείωση, πολύ περισσότερο στόν ἑαυτό μου παρά στούς ἄλλους, τήν καταγωγή καί τήν χρήση μερικῶν λέξεων, πού ἐμπήκαν, ἀπό λίγο καιρό στήν πράξη τῆς φιλολογικῆς κριτικῆς καί πού συχνά ὑποστηρίζουν καί ἀφηρημένους συλλογισμούς, ἐπὶ τῆς τέχνης καί τῆς ποιήσεως. Μερικές ἀπ' αὐτές ἔχουν φιλοσοφική καταγωγή καί μεταφρασμένες στήν φιλολογική κριτική, ἀποκοτῶν μίαν ἐκτεταμένη ἔννοια, ὡς σημεία, ὥστε νά χάσουν αὐτήν τήν καταγωγήν. Ἄλλες γεννιούνται ἀπ' τήν αὐτολή κριτική, ἀπ' τὸ ἐργαστήριον τοῦ τεχνίτου, ποιητοῦ ἢ μυθιστοριογράφου, καί ὁ κριτικός γίνεται κύριος αὐτῶν, τοὺς δίνει ἕνα φιλοσοφικὸ σῆμα, καί ἐπεκτείνει τὴν ἔννοιαν πέραν ἀπ' τὰ ὅρια τῆς καταγωγῆς.

Ἡ πρώτη λέξις, ἀρχαιοτάτης καταγωγῆς καί πού γιὰ δολοκλήρη τὴν περίοδον τῆς ἀναγεννήσεως διηγήρησε τὴν ἴδια σημασίαν, εἶναι ἡ ἐξή:

ΠΟΙΗΤΙΚΗ: Γιά τὸν Ἀριστοτέλη καί τὸν Ὀράτιο ἡ λέξις αὕτη, εἶναι οὐσιωδῶς διδασκαλική, καί ὡς τέτοια μέ τάση νά καταστήσῃ ἀφηρημένη τὴν ἔννοιαν καί νά καθορίσῃ μερικὸς κανόνες τῆς ποιητικῆς συνθέσεως, θεωρώντας αὐτοὺς πάντα περισσότερον, ἀντὶ μίας ἐλευθέρης ποιητικῆς ἀπόρροιας, ἐνὸς ἰδιαίτερου ἔργου τέχνης, ὅπως ὑπῆρχε οὐσιαστικῶς γιὰ τὸν πρῶτον δημιουργὸ τῆς λέξεως, μάλ' ὡς ὠριμένοις καί σταθεροῦς κανόνες, στοὺς ὁποίους ὁ ποιητὴς ἔπρεπε νά προσαρμόσῃ τὸν λόγον του καί μὲ τοὺς ὁποίους ὁ κριτικὸς ἔπρεπε νά μετρήσῃ τὴν ἰδιαίτην καί νέα ποιητικὴ ἔκφραση. Ἡ ἐλευθερὴ ἀρχαία διδασκαλία, ἀποτελουμένη ἀπὸ λίγες καί ζωντανές λέξεις, μὲ τὴν Ἀναγεννήσῃ ἐξέπεσε καί ἔγινε μία ρυθμιστικὴ βραχεία καὶ σκληρὰ ἀφηρημένη καὶ κάθε «εἶδος» τέχνης ἀπέκτησε μίαν ἀπομονωμένην μέσῳ του. Το ἴδιον συνέβη στὸν καμμένο Τάσσο, πού ἐκόπιασε, χωρὶς νά βρῇ τὴν δύναμιν νά ἐλευθερωθῇ, στὸ μάθημα ἐπὶ ἐνὸς σονέτου « Μονισινδρ Ντέλλα Κάζα » ὅπου σκέπτεται ἀκριβῶς σάν ἕνα φυλακισμένον μέσα στὴ φυλακή. « Καὶ ἀφοῦ εὐρήκα με τὴν αἰτία ὧλων αὐτῶν τὸν πρῶτον (δηλαδὴ τὸν διαφρόντων ὧλόν, τὸν συνθέσαν), σχηματίζουσιν στήν ψυχὴ μερικὸς καθολικὸς κανόνες, ἀλανάστους καὶ ἀληθινούς μαζευμένους ἀπ' τὴν πεῖρα, πολλὰν λεπτομερείαν, ἡ γνώσις τῶν ὁπίων, καθαρὰς τέχνης, ἀπαιτεῖται. Τὸ ἐπικαὶστικὸν καὶ εἰδικώτερον ὁ ἐπόμηνος αἰώνας, ἔλλαξε τὴν ἔννοιαν καί τὴν λέξιν: τὴν ἀπεκάλεσε « αἰσθητικὴ » καὶ ἐανάβρε τὸν νόμον τῆς ὅχι σὲ μιά ἀκαθόριστη διδασκαλία, ἀλλὰ στούς ἐνδύμους κανόνες τοῦς δεσποζόντας σὲ κάθε ἔργον τέχνης.

Σ' αὐτὴ τὴν ἔννοιαν εἶναι πού λίγο ἢ πολὺ σαφῶς, βασίζονται ἡ αἰσθητικὴ καί ἡ ρομαντικὴ κριτική. Καὶ ἂν ἡ αἰσθητικὴ ἀνῆκε στὴ φιλοσοφία, ἡ ποιητικὴ ἀνῆκε στούς καλλιτέχνες: δηλαδὴ ἡ αἰσθητικὴ ἐν τῇ πράξει, ἐφύσων ἦτο ἐναρκακωμένη σ' ἕνα ἔργον. Ἔπειτα, ποιητικὴ ἔννοιασε πολλὰ πράγματα: οἱ αἰσθητικὲς πεποιθήσεις τοῦ ποιητοῦ, ὁ τρόπος τῆς ποιήσεως του καί τέλος τὸ ὄψος του, ἡ γλώσσα του.

Ποιητικὴ τοῦ λόγου θὰ πῇ, ἂν δὲν σφάλλω, ἡ τελευταία ἐναρκακωσις τῆς ἀρχαίας ἔννοιαις, μεταγενεστέρως στήν ἀκριβῆ ἔρευνα τῶν ἐκφραστικῶν μέσων τοῦ ποιητοῦ. Καὶ αὕτῃ ἡ ἔρευνα, ἀσκηθεῖσα μὲ τὴν ἀκριβείαν στὸ σῶμα, στὸ βάρος, στήν ἐκφραστικὴν, ἐκφράσσει τοῦ λόγου, ἐφθάσε σὲ

τέτοιον σημεῖον τελειότητος πού κατ' ἀντίκρουσιν, ξαναγυρίζουμε στὶς ρητορικὲς ἀσκήσεις τῆς ποιητικῆς τοῦ πεντακόσια γιὰ τίς ὁποῖες μποροῦν νά μᾶς φωτίσουν ἄλλες λέξεις τοῦ Τάσσο: « Ἐπιδίδονται στήν ἔρευνα τῶν αἰτιῶν γιὰ τὰς ὁποίας ὁ γλυκὸς αὐτὸς στίχος μᾶς φαίνεται ἄλλοτε σκληρὸς, ἄλλοτε ταπεινὸς καί πρόστυχος, ἄλλοτε εὐγενικός καί θαυμασιος, ἄλλοτε ἡχηρὸς ἢ ἐλαττωματικός, ἄλλοτε πύρινος, ἄλλοτε ψυχρὸς, ἄλλοτε φουσκωμένος καί ἄλλοτε ἀνοστός ». Καί ὅχι μόνον ἐπὶ τοῦ στίχου, ἀλλ' ἐπὶ τῆς λέξεως ὡς συλλαβισμοῦ. Μιά νέα ἀφηρημένη ἔννοια.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ: Ἡ διάρκειαι μιάς ἀφηγήσεως, ὁ χρόνος ἐνὸς διηγήματος. Φράσεις, πρόσφατος τρόπος τοῦ λέγειν, στήν φιλολογικὴ κριτική. Ἡ καταγωγή τοῦ λόγου εἶναι φιλοσοφική καί προέρχεται, ἂν δὲν σφάλλω ἀπὸ τὸν Μπέργκσον. Ἡ γαλλικὴ κριτικὴ, ἀμετάφραστα ἀφηρημένη, ἀπὸ τὸν Μπουαλό στὸν Τιμπονέ, τὴν μετεχειρίσθη εὐρύτατα γιὰ τὸν Προύστ καί τὴν ἐπέκτεινε ὡς γενικὸν κανὼνα σὲ κάθε ἔργον τέχνης. Στὸν Μπέργκσον εἶχε τὴν ἀξίαν μιάς διανοητικῆς ἐντάσεως, ἦταν ἡ ἰδανικὴ ἐπέκταση, στήν ἔννοιαν ἐναρκακωμένη ὁ χρόνος. Στὴν φιλολογικὴ κριτικὴ ἔγινε ἡ ἐσωτερικὴ καμπὴ ἐπὶ τῆς ὁποίας οἰκοδομεῖται, σάν ἕνας πύργος πάνω σ' ἕνα τόξον, ἕνα ἔργον ἢ ἡ ἀνταπῆξις ἐνὸς προσώπου. Κάθε ἔργον ἔχει ἕνα δικό του καιρὸ, μιά δική του διάρκειαι, ὅχι ἐννοεῖται τὴν ἐξωτερικὴν του τύχην ἢ σφερότητα ἐνδομύχου ποιητικῆς δυνάμεως, ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀφηρημένην ἔννοιαν πού ἡ φιλοσοφία τοῦ ἔβωκε. Εἶναι ἐμβριθὲς κριτικός, ὅς τὸ ποῦμε « la rage », πού μεταχειρίζεται συχνά αὐτὸν τὸν λόγον. Καὶ τίποτε τὸ κακὸ δὲν θὰ συνβῇ, ἐν ἂν αὐτὸς ἦταν ἕνας ἄλλος, ἕνας νέος μεταφορικὸς τρόπος γιὰ νά ὑπονοήσῃ τὴν ζωτικότητά ἐνὸς ἔργου τέχνης. Ἡ διάρκειαι κατά γενικὸν τρόπον θὰ ἦτο ἕνας ἄλλος κανὼνας, τῆς διαρκῶς ἀναγεννιζόμενης διδασκαλικῆς τῆς κριτικῆς καὶ ἀποτελεῖ μέρος τῆς κοινῆς συνειδήσεως, ἀλλὰ μὲ αὐτὴν ἄρχισε μιά νέα ψυχολογικὴ διάστασις. ἕνα ποίημα πού δὲν μὲνι περιωρισμένον ἐντὸς τῆς φιλολογίας, ὡς ἐκ τοῦτο « οἱ γυνεὲς μάσκες », ὅπως ἀνομάζεται ἡ συλλογὴ τοῦ θεάτρου του, ἀποτελουμένη ἀπὸ σαρὰντα σχεδὸν δράματα, εἶναι μιά μεγάλη συμβολὴ εἰς τὸ σύγχρονον θεᾶτρον, καί ὅχι μόνον τὸ ἰταλικόν.

Ἐπίσης καί τὰ ἐπτά μυθιστορήματα καί ἡ συλλογὴ Διηγήματα γιὰ ἕνα χρόνον μαρτυροῦν τὸν δυνατὸν καὶ μοναδικὸν χαρακτῆρα τοῦ συγγραφέως, ὡς παρατηρητὸς τῆς ζωῆς, ὡς σοφὸς καί συγκινητικὸς παραστάτου τῶν ἀνθρωπίνων γεγονότων. **RENIAMINO DAL FABBRO**

ΧΡΟΝΙΚΑ: « Ὅλοι ξεύρουν τὴν ἔννοιαν αὐτῆς τῆς λέξεως, Ἀλλὰ στήν φιλολογικὴ κριτικὴ, χρονικὰ θὰ πῇ, μὲ περιφρονητικὴ ἔκφραση, τὸ σύνολον τῶν γεγονότων καί τῶν αἰσθημάτων πού στέκουν, ὅς ποῦμε, στὸν ἀντιθάλαμο τοῦ ἔργου τέχνης. Γιὰ νά ξεγυμνωθῇ, χρονικὰ εἶναι τὸ ναπολεόντειον διάταγμα, γνωστὸ ὡς θέσπισμα τοῦ Σαίν-Κλου, πού διέταξε: « τὰ πτώματα οἰασθῇποτε τάξεως πολίτου, ἔπρεπε νά μεταφερθοῦν στὰ δημόσια νεκροταφεῖα ἔξω τῆς πόλεως καί νά ταφοῦν κάτω ἀπὸ μνημεῖον τοῦ αὐτοῦ μεγέθους γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν καθωρισμένον ».

Χρονικὰ λοιπόν, ὡς μεταγραφικὸ στοιχεῖον καί κάθε σχεδὸν μεταξὺ βιογραφίας καί τέχνης, καί κάθε κίνησιν πού, ἀναχωροῦσα ἀπὸ μίαν ἀρχή, ἔστω καὶ πρακτικὴ, δῆγει διὰ μέσον ἀπρόβλεπτον δρόμων, ἀπ' τὸν ποιητὴ, στὸν ποιητικὸν τὸν λόγο. Συνεπῶς: ἀπόλυτος χωρισμὸς μεταξὺ ἐκείνης καί τούτου, ὅταν ἀκόμα αὐτὸς φωτίζεται ἢ μπορεῖ νά φωτισθῇ ἀπὸ ἐκεῖνον. Δὲν εἶναι βέβαια κριτικὴ ἡ εὐρεῖα βιογραφικὴ γνώσις καί ἐκείνη τῶν αὐτῶν καθ' ἑαυτῶν ἐνὸς ποιητοῦ, ἀλλ' εἶναι ἀφηρημένη κριτικὴ αὐτὴ πού ἀπομακρύνεται ἀπ' τὴν πραγματικότητά καί θεωρεῖται μὴδαιμνῆς σημασίας. **TITTA ROSA**

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

LUIGI PIRANDELLO

Κατὰ τὴν φιλολογικὴν τοῦ σταδιοδρομιαν, ὁ Πιραντέλλο δὲν ἐφθάσε ἀμέσως, εἰς τὸ θεᾶτρον ἀλλὰ μόνον ὅταν ἀνεκάλυψε τὴν βασικὴν τοῦ αὐτὴν κλίσιν κληθεῖς, σχεδὸν ἀπὸ τίς ἴδιαις ἀπαιτήσεις τῶν προσώπων του. Γεννηθεὶς στὸ Ἀργινέτο τὸ 1867, κατὰ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος, ἦσαν ἀκόμα πολλοὶ στενοὶ οἱ δεσμοὶ τοῦ μετὰ τὴν διηγηματικὴν σικελιανὴν τέχνην, πού προήρχετο ἐν μέρει ἀπ' τὸν Βέργα καί ἀπ' τὸν Καπουάνα. Οἱ φιλολογικὲς σπουδῆς, τίς ὁποῖες ἔκαμε στήν Γερμανίαν, δημιούργησαν, διαλεκτικὴ ἀπόφωσις τῆς διανοητικῆς πού φώσεως καί τοῦ διηγεῖσθαι τὴν σκέψιν φροντίδας πού μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν εἶχε αἰσθανθῇ. Ἀφοῦ ἔγινε καθηγητὴς τῆς μέσης ἐκπαίδεψεως, ἔμεινε, γιὰ πολλὰ χρόνια εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ μέτριο ἐπαρχιακὸ περιβάλλον, μὲ τὸ περιορισμένον καὶ ἀγνώστο μέλλον τοῦ κοσμάκι, ἐνὸς μιάς δύσκολης οἰκογενειακῆς βιοπάλης πού ἐδίδασκε τὴν τραγικὴν καθημερινὴν ζωὴν: ἀπ' τὰ περιστατικὰ αὐτὰ τοῦ βίου του, ὁ Πιραντέλλο ἔβγαλε, ἐν μέρει, τὸ πλῆθος τῶν πλασμάτων, πού κινεῖται στὰ μυθιστορήματα καί τὰ διηγήματα του, τὸ ἴδιο πλῆθος, πού βρόσκουμε ἔπειτα στὰ δράματα, ὕστερα ἀπὸ μιά πνευματικὴ ἐπεξεργασία, πού τὴν ἀπομονώνει καί τὴν ὑποχρεώνει νά μιλήσῃ στὴ σκηνὴ γιὰ μιά ζωὴ ψεύτικη ὅσο κι ἀληθινή.

Ἀπὸ τὸ μεγαλύτερον μυθιστόρημα τοῦ « Ὁ μακαρίτης Ματθαῖος Πασκά », διαγράφεται στὸν Πιραντέλλο ὡς κυριαρχοῦσα ἡ διαλεκτικὴ διαφώνια, μεταξὺ τῶν γενικῶν ἀρχῶν: Ζωὴ καὶ μορφή: ἡθικὸν ἄτομον, καί κοινωνικὸν ἄτομον, ὁ ἑαυτὸς μᾶς σήμερα καί ὁ ἑαυτὸς μᾶς αὔριο, ὁ ἑαυτὸς μᾶς πᾶς τὸν βλέπουμε μεις καί πᾶς τὸν βλέπουν οἱ ἄλλοι. Γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι, στρέφεται ὅλο τὸ πιραντελλικὸν θεᾶτρο. Τώρα πιά αὕτῃ ἡ ἀμείλικτη καί ἀπεγνωσμένη διαλεκτικὴ, φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ μέρος τῆς κοινῆς συνειδήσεως, ἀλλὰ μὲ αὐτὴν ἄρχισε μιά νέα ψυχολογικὴ διάστασις. ἕνα ποίημα πού δὲν μὲνι περιωρισμένον ἐντὸς τῆς φιλολογίας, ὡς ἐκ τοῦτο « οἱ γυνεὲς μάσκες », ὅπως ἀνομάζεται ἡ συλλογὴ τοῦ θεάτρου του, ἀποτελουμένη ἀπὸ σαρὰντα σχεδὸν δράματα, εἶναι μιά μεγάλη συμβολὴ εἰς τὸ σύγχρονον θεᾶτρον, καί ὅχι μόνον τὸ ἰταλικόν.

Ἐπίσης καί τὰ ἐπτά μυθιστορήματα καί ἡ συλλογὴ Διηγήματα γιὰ ἕνα χρόνον μαρτυροῦν τὸν δυνατὸν καὶ μοναδικὸν χαρακτῆρα τοῦ συγγραφέως, ὡς παρατηρητὸς τῆς ζωῆς, ὡς σοφὸς καί συγκινητικὸς παραστάτου τῶν ἀνθρωπίνων γεγονότων. **RENIAMINO DAL FABBRO**

T E X N H

GIORGIO DE CHIRICO

Δὲν ὑπάρχει στήν ἱστορίαν τῆς σύγχρονης ζωγραφικῆς προσωπικότης πού ξεχωριστὴ, πού σύνθετη καί ἀντιθετικὴ ἀπ' τὴν δικήν του.

Πορεύεται ἀπὸ ἐποχὴν εἰς ἐποχὴν, μὲ τὴν μεγαλειώδη ἡσυχίαν ἐνὸς ἡμιθέου. Φθάνει μέχρι τῶν ὁρίων τῆς πῶς ἀφηρημένης θεωρίας, χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῇ, ὅτε μιά « σιγὴν », ἀπὸ τίς ὑποχρεώσεις μιάς αὐστηρῆς πειθαρχίας. Κάνει πειράματα νέων τεχνικῶν, τὰ ὑποβάλλει στήν μέθοδον τοῦ, ἐφευρίσκει καί δημιουργεῖ συνταγές, γράφει ἕνα βιβλίον ἐπὶ τῆς τεχνικῆς τῆς ζωγραφικῆς, καθορίζει νέες σχέσεις μεταξὺ μορφῆς καί ὕλης. Ζωγραφίζει ἰδιότροπες οἰκοδομῆς, μὲ ἕνα τέλειον κομὸν προοπτικῆς. Μεταχειρίζεται τὰ πῶς διάφορα στοιχεῖα γιὰ νά κινήσῃ διαστάσεις καί μέτρα. Φωδία, κλινικά γάντια, γαλτέες, ὀρθωτήρια, οὐρανοῦστες. Πέριαι ἀπ' τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα, ἀπ' τὸν ἑλληνικὸν κόσμον, ἀπ' τὰ ρωμαϊκὰ ἔλκεται. Ἐρευνᾷ ὅλες τῆς ὄψεως καί τὰ στρώματα τῆς ζωγραφικῆς τῆς Ἀναγεννήσεως καί μελετᾷ με προσοχὴ τὴν τεχνικὴν τῶν. Ξανακάνει τὸν Ραφαῆλον, τὸν Τζιορτζιόνε καί τὸν Ντόσο Ντόσι. Τὸ μυθιστόριον τῆς ζωγραφικῆς δὲν ἐλκεῖται. Ἐργάζεται γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ὑποστρώματα, τὸ μύγμα, τὴν ἔντασι καί τὴν ρευστότητα τῶν χρωματικῶν ὧλων, ὅχι δὲ, φαίνεται, ἀλλ' ὅ, κρύβεται πῶς πέρα ἀπ' τὰ πρόσωπα, τὸ μυθικὸ ὄψος τῶν ἀνατομῶν, καί τῶν βασφῶν: τὸ φῶς, τὴν σκιά, ὅλους τοὺς τόνους καί τὰς ἀποχρώσεις τῆς φωτοσκιάς, ὅλα, ἔστω καί τὰ ἐλαχίστα σκηνῆς πού διατηροῦν ζωντανὸ τὸ μύγμα.

Ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν Ντέ Κύρικο, εἶναι μιά ἀρχιτεκτονικὴ μηχανή, μιά ἀνατομία χειροπιαστῶν ἰσορροπιῶν. Ὁ οὐρανὸς συνίσταται σὲ βαθμίδες, ἡ σιανὴ σχεδιάζεται μὲ τὸ ὀρθογώνιον, ἡ ἔκτασις εἶναι μιά ἰδέα. Ὁ Ντέ Κύρικο εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐφευρέτης τῆς σύγχρονης εὐρωπαϊκῆς ζωγραφικῆς. Ἐφευρετὸς τὸ ἐρμητικὸ τοπίον, τὰ μακεῖν, τὴν μεταφορικὴ νεκρὴ φύσιν « Ὁ, τὶ ἀγγίξει, βλέπει, ζωγραφίζει, γίνεται πράγμα δικό του. Οἱ πλατεῖαι τοῦ Τουρινου, μὲ τὰ μνημεῖα τῆς ἀναγεννήσεως, μεταβάλλονται σ' ἐρμητικὰ τοπία.

Ὁ πύργος τῆς Φερράρα, πού ἀποτελεῖ τὸ βάθος γιὰ τίς ἀνήσυχες Μοῦσες του, τὸ λασιγέμιον γάντι καί ἡ σφαῖρα κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ἀπόλλωνος, τὰ τρία φειδωλὰ τῆς νεκρῆς Εὐαγγελικῆς φώσεως, εἶναι σάν ὑπνωτισμένον ἀπὸ μιά ἀτμόσφαιραν δνείρον. Ὁ Ντέ Κύρικο, ἐξηγεῖται μὲ ἀναλογίαν, τὸ ἀρκούν δύο ψάρια καί ἕνα κερὶ, γιὰ νά μᾶς κάμῃ ἐντύπωση καί νά μᾶς διεγείρῃ τὸν θαυμασμό. **RAFFAELE CARRIERI**

ΣΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Ὁ νέος, ἀφοῦ γύθηκε, ξαπλώθηκε πάνω στὸ κρεβατάκι, κάτω ἀπ' τὰ κρύα χέρια τοῦ γιατροῦ, πού τὸν ψηλαφούσε ἐπὶ πολὺ.

Ἠχῆσαν οἱ σειρήνες. Οἱ δύο ἄνδρες κυτάρχησαν ταχύτατα. — Δὲν πρέπει νά παραπονεισθεῖ γιὰ τὸ σῶμα σας, τὰ ὄργανα εἶναι ἐν τάξει — Προσέθεσε ἐνὸς ἔχτυπουσε δυνατὰ μὲ τὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ τὴν πτέρνα τοῦ νέου: — εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού δίνεται μέρα τὸ σύνθημα τοῦ σανατορίου.

Ὁ γιατρός ἐκύταξε στὸ δρόμον. Τὶ ἡσυχία! Κἀὼν δὲν ἦταν κανεὶς καί ἀπὸ μιά μισάνοιχτη πόρτα, μιά γριὰ ἔβγαλε ἔξω τὸ κεφάλι καὶ κύταξε τὸν οὐρανόν, μὰ δὲν ἔβλεπε παρά χιόνισμα.

νι πού φαίνονταν σάν νά ἤρχιζε νά πέφτῃ ἀπὸ ἕνα μέτρο πάνω ἀπ' τὴ σκέπη τὸν σπιτῶν. Κι ὁ νέος σκώθηκε πάνω στὶς ἀκρὲς τῶν ποδιῶν γιὰ νά δῇ πίσω ἀπ' τίς πλάτες τοῦ γιατροῦ.

— Πρέπει νά περπατᾷτε. — Συγγνώμην — εἶπε ἀτολμα ὁ νέος, ἐνὸς νύκτονταν — ἐνόμισα πῶς ὁ πονοκέφαλός μου δὲν εἶναι πολὺ κοινός.

— Εἶναι ἡ γνώμη κάθε ἀρρώστου. — Γιατρέ, βλέπω πράγματα θαυμαστικά σταν μού πονεῖ τὸ κεφάλι, θαυμάσια! Ὁ γιατρός, πού ἔπλενε τὰ χέρια του, στράφηκε πρὸς τὸ νέο. — Ἐξηγηθεῖτε, εἶπε σχεδὸν θυμωμένος.

I Σ Τ Ο Ρ Ι Α

GIOACCHINO VOLPE

Εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἱστορικός τοῦ ἰταλικοῦ « ἔθνους » πού τὸ μελέτησε ἀπ' τὴν γένεσιν του, μετὰ τῶν μεσαιωνικῶν περιστατικῶν, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ἀναπτύξεως, κατὰ τὴν ἐνωτικὴ προσπάθεια καί κατὰ τὴν περίοδο τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐξαπλώσεως. Ὁ Βόλπε εἶναι ἰσῶς πῶς γνωστὸς στὸ ἑξωτερικόν, ὡς μεσαιωνιστὴς, ὡς συγγραφεὺς τῶν βασικῶν μελετῶν ἐπὶ τῶν Δύμων, ἐπὶ τῆς ὀρθοκεντρικῆς κινήσεως καί τῶν αἰρέσεων καί τοῦ συνολικοῦ ἔργου « Ὁ Μεσαίων ».

Ὁ Βόλπε ἔλαβε μέρος στὸν εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, αἰσθανόμενος σ' αὐτὸν τὴν ἀρχὴν ἐνὸς μεγαλοπρεποῦς ἰταλικοῦ καί εὐρωπαϊκοῦ κινήματος, ἀναστατώνον ἐνὸς ὁλοκλήρου πολιτικοῦ καί διανοητικοῦ κόσμου. Ὅταν ἐπέστρεψε, ἐναρμότισε τίς μελέτες του, μὲ πῶς δυνατὴ πεποίθησις καί δρεξὴ γιὰ πολιτικὴ ἱστορίαν, πρὸ παντὸς θεωρούμενη καί αἰσθανόμενη μὲ πῶς φορδία ἀναπνοῇ ἀπὸ τὸ παρελθόν, δηλαδὴ ὅχι μόνον ὡς διπλωματικὸν χειρισμὸς, ποιητικὴς οὐρανοῦν ἡ φιλοδοξία βασιλείων. Ἐπιστρέφοντας στὴν πολιτικὴν — ἔγραψε τὸ 1935 — ἐπιστρέφουμε, ἀφοῦ ἔπεράσαμε διὰ τῆς φάσεως τῆς κοινωνικῆς ἱστορίας καί προσβλέπουμε σ' ἕνα εἶδος συνθέσεως τῶν ἱστοριῶν πού νά εἶναι πραγματικῶς « ἡ ἱστορία ».

Οἱ ὁρίοντες ἀνοίγονται: τὰ ἰταλικά γεγονότα ἐξετάζονται πάντοτε στενωτέρω, ἐν σχέσει μὲ τὰ εὐρωπαϊκά: Ἰταλία καί Σαβοῖα, Ἰταλία καί Παπισμός, Ἰταλία καί Εὐρώπη εἶναι μελέτες πού δίνουν τὸ μέτρον τῆς ὀριζήσεως καί τῆς νέας ἱστοριογραφικῆς κατευθύνσεως μὲ ἰδανιστικὸν ἔννοιαν.

Ὁ Βόλπε ἰδρύει νέα περιοδικὰ. « Ἰστορικόν Ἀρχεῖον τῆς Κορσικῆς » καί ἀνανεώνει τὰ παλὰ ἱστορικὸν ἰταλικὸν περιοδικόν. Ἀλλὰ πρωτίστως ποθεῖ καί προετοιμάζει μίαν μεγάλην ἱστορίαν τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ, ἀπὸ τῆς ἀναγεννήσεως μέχρι σήμερον: « Ἡ Ἰταλία ἐν τῇ πορείᾳ τῆς » « Ὁ Ἰταλικὸς λαὸς μεταξὺ εἰρήνης καί πολέμου », « Ὀκτώβριος 1917 », « Ἰστορία τῆς φασιστικῆς κινήσεως », εἶναι τὰ σπουδαιότερα μέρη, καὶ σὲ καθένα ἀπ' αὐτὰ, σάν ἀληθινὸς ἱστορικός, ἔρασκει μίαν ὕψηλὴν ἀποστολὴν πολιτικῆς διαπαιδαγωγήσεως.

Σήμερον ὁ Τζιοακίνο Βόλπε εἶναι 65 ἐτῶν, ἀπὸ δέκα καί πλέον ἐτῶν εἶναι Ἀκαδημαϊκὸς τῆς Ἰταλίας καί ἀπὸ σαρὰντα ἐτῶν διδάσκει εἰς τὸ πανεπιστήμιον. Ἀλλ' οἱ νέαι, τῆς νέας γενεᾶς, εἶναι πάντοτε κοντά του διότι τὸν αἰσθάνονται πνευματικῶς νέον καί τὸν ἀναγνωρίζουν, ὅχι ὡς ἕνα μακρὸν σπινθηρὸν σ' ἕνα πλῆθος μελετητῶν, μὰ τὸν σκεπτικὸν διδασκαλόν, τὸν προβλημάτων πού ἡ νέα ἱστορία δημιουργεῖ.

CARLO MORANDI

— Ἀκουμπῶ τὸ κεφάλι στὸ προσκεφάλον πῆξω τὰ μάτια μου καί αἰσθάνομαι λίγη ἀνακούφιση. Γιὰ μιά στιγμὴ, διότι ἀμέσως ἔπειτα πλημμυρίζομαι ἀπὸ χίλια χρώματα.

— Χρώματα; — Μάλιστα. Πρῶτα εἶναι ἕνας πρᾶσιμος ποταμὸς γεμάτος λάσπη, πού προέρχεται ἀπὸ τὸ στομάχι, ξαπλῶνεται σάν τὸ λῶδι καί χάνεται στὸ σκοτάδι, ἕνα σκοτάδι τόσο μαύρον, πού φαίνεται, πῶς δὲν θὰ δῶ πιά τίποτα. Ἐνὰ φῶς ὅμως, ἀπὸ μακριά, προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος μου μὲ τὴν χάριν μιάς μεδούσης, φθάνει ἐμπρός στήν κερὴ τοῦ ματιοῦ μου καί λάμπει, τὰ μάτια δὲν ἀντέχουν στὸν ἥλιο καί σκίζονται. Εἰδότε ποτὲ τὰ μάτια βαδιοῦ μέσα σ' ἕνα πιάτο; Καί τὰ δικά μου εἶναι ἄψυχα ἔπειτα ἀπ' τὸ μεγάλο φῶς, ὑπεσιέχονταν, δὲν ξεύρω ἀπὸ ποῖο μέρος, γραμμὲς πορτοκαλὶ μὲ ἀργυρῆς κηλίδες.

— Εἰδοξέω; — Ὁχι κύριε. Θὰ ἤθελα νά ἤμουν γιὰ νὰ σὰς περιγράψω τὰ χρώματα

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

GIO PONTI

Ὁ Τζιο Πόντι εἶναι ὁ πῶς δημοφιλὴς, μεταξὺ τῶν ἰταλῶν ἀρχιτεκτόνων, διότι ὅχι μόνον εἶναι οἰκοδόμος ἀλλὰ καί καλλιτέχνης, ἐμφυωτῆς πρωτοβουλιῶν γιὰ τὴν ἀναέσωση τῶν βιομηχανικῶν τεχνῶν, συγγραφεὺς, ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ πνεύματα πού ἡ Ἰταλία ἀνέδειξε στούς πῶς παραγωγικοὺς αἰῶνας, πού ἐνδιαφέρονται γιὰ τίς τεχνικὰς γνώσεις, μὲ ἀπέραντον ἐνθουσιασμό. Ὁ Πόντι, γεννήθηκε, στὸ Μιλάνον τὸ 1891. Μετὰ τὸν μέγαν πόλεμον, κατὰ τὸν ὅποιον ἐπολέμησε ἀνδρείως καί ἐσημείωσε μὲ σερῶν θαυμασίων πράξεις, μαζί μὲ ἄλλους συναδέλφους τοῦ ἤρχισε μίαν κίνησιν μὲ νεοκλασικὴν πρόθεσιν, πού ἔγινε μιά πρότασις πειθαρχίας στὴ γενικὴ σύγχισιν τῆς ἐλευθέρως σχολῆς τῶν ρυθμῶν. Συγχρόνως συνετέλεσε πολὺ μὲ τίς ἐκθέσεις, κάθε τρία χρόνια, στήν ἀνανέωση τῆς διακοσμητικῆς τέχνης καί στήν ἐκκαίκευσιν τοῦ καλοῦ γούστου στὸ σπῆτι, μὲ τὸ περιοδικόν « L'Unitas » πού τὸ ἱδρύσε αὐτὸς τὸ 1928 καί τὸ δηρύθηκε ἕως τὸ περασμένον ἔτος. Ὡς ἀρχιτέκτον, ὁ Πόντι, ἐσμπάθησε τὰ ρεύματα τῶν πρωτοπόρων καί ἡ προσωπικότης του ἐγλύκανε τίς ὑπερβολὰς, ἀκόμα δὲ καί σήμερον εἶναι μία πραγματικὴ προσήλωση ὅτι ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τέχνη δὲν ἀπομακρύνεται ἀπ' τὴν διακοσμητικὴν τέχνην: κατὰ συνέπειαν ἡ δρᾶσις τοῦ σπῆματος, μὲ τὸ νέον περιοδικόν « Ρυθμός » (Stile) εἶναι ἡ πρότασις γιὰ νά παύσουν οἱ πολεμικὲς καί νά κανονισθῇ ὀριστικά, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προσφάτου πειράς, μιά ἀρχιτεκτονικὴ πού νά ἔχη ὡς ἀρχὴν, ὅτι τὸ σπῆτι πρέπει νά εἶναι μιά ἀνέσις γιὰ τὸ ἄτομον.

ΝΕΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΟΡΒΙΕΤΟ

σελ. 28

Ἡ γυναικεία ἀκαδημία τοῦ Ὀρβιέ-
το, ἡ ὁποία ἐμψυχώνεται ἀπὸ ἡσυ-
χον καὶ περισυλλεγμένην ἑλευθε-
ριαν φωτὸς, γραμμῶν καὶ χρωμάτων
καὶ εὖρε τὴν κατάλληλον εἰς τὴν
φύσιν τῆς ἀτμόσφαιραν, ἔχει ἕνα
σπουδαῖον προωρισμόν: ἔκαστον ἕτος
συμπληροῖ τὸν καταρτισμὸν ἑνὸς πυκ-
νοῦ ὀμίλου νέων, ποὺ προσωρίζονται
νὰ ἐκτελέσουν χρέη διευθυντῶν καὶ
διδασκάλων τῆς ἰταλικῆς νεολαίας
τοῦ Λιττόριο ἢ διὰ νὰ διδάξουν φυ-
σικὴν ἀγωγὴν εἰς διάφορα τμήματα
τῆς σχολῆς.

Αἱ ἀκαδημαίαι τοῦ Ὀρβιέτο πε-
ριλαμβάνονται εἰς τὰς τάξεις
τῶν «ὀργανισμῶν τῶν νέων» τοῦ κα-
θεστῶτος καὶ μετὰ τὴν παρουσίαν των
φέρουν τὸ ἄμεσον παράδειγμα τῆς
ἁρμονικῆς ἰσορροπίας, μεταξὺ τῶν
πνευματικῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν σω-
ματικῶν δυνάμεων. Ἡ ἰσορροπία ἐπι-
τυγχάνεται μετὰ τὴν αὐστηρὰν πεῖραν,
ποὺ κατὰ τὴν διάρκειαν διετίας
δλῆς, ὀλοκληρώνει τὰς δοκιμὰς
τῆς φυσικῆς δυνάμεως, μετὰ τῆς δυ-
νάμεως τῆς εὐφύας, ἐπὶ ἐπιπέδου συμ-
περιφορᾶς, ἀναλογίας καὶ τάξεως.
Εἰς τὴν ἀκαδημίαν τοῦ Ὀρβιέτο,
αἱ μαθήτριά ἐναλλάσσουσιν συστημα-
τικῶς τὴν μελέτην τριῶν σειρῶν μαθη-
μάτων. Ἡ πρώτη σειρά ἀποτελεῖται

ἀπὸ τὰς ὕλας, πολιτικοῦ περιεχομένου
μετὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ὁποίων τείνου-
ν νὰ δώσουν εἰς τὰς νέας, τὴν ἀκριβῆ
γνώσιν τοῦ περιβάλλοντος ἐντὸς τοῦ
ὁποίου ἡ γυνὴ καλεῖται νὰ δράσῃ.
Ἡ ὕλη αὕτη περιλαμβάνει τὴν ἱστο-
ρίαν τῆς ἐπαναστάσεως, τὴν ἱστορίαν
τῶν πολιτικῶν δογμάτων, τὸ δόγμα
τοῦ φασισμού, τὸ δίκαιον καὶ τὴν ὀρ-
γάνωσιν τοῦ κόμματος. Μία δευτέρα
σειρὰ μαθημάτων εἶναι ἐξ ὀλοκληροῦ
ἀφιερωμένη εἰς τὴν ἐκμάθησιν ἱατρι-
κῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ὕλης, ἀντι-
προσωπευούσης τὴν ἀπαραίτητον
προϋπόθεσιν, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν ἀθλη-
τικῆς δράσεως, αὐστηρῶς ἐμπνευσμέ-
νης ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς ζωῆς, ὅπως
ἡ ὁμαλὴ ἀνατομία, ἡ φυσιολογία τῆς
φυσικῆς ἀσκήσεως, ἡ βιολογία τῶν
ἀνθρωπίνων φυλῶν, ἡ ἀθλητικὴ ἱα-
τρικὴ, ἡ κοινωνικὴ ὑγιεινὴ, ἡ ψυχο-
λογία καὶ ἡ ψυχοτεχνία.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διηρημέ-
νη, ἡ θεωρικὴ μελέτη, εὐρίσκει τὸ
πρακτικόν της στεφάνωμα εἰς τὴν
φυσικὴν ἀγωγὴν, τὸν ἐλαφρὸν ἀθλητι-
σμόν καὶ τὴν προπόνῃσιν εἰς τὰ διάφορα
σπόρ. Μετὰ τὴν τελείαν αὐτὴν προε-
ξάσκεισιν, ἡ ὁποία κατὰ τὴν θερινὴν
περίοδον πλησιάζει ἀκόμη περισσώτε-
ρον πρὸς τὴν πρακτικὴν, διὰ τῆς συμ-
μετοχῆς εἰς τὰς ἐργασίας τῶν ἀγρῶν,

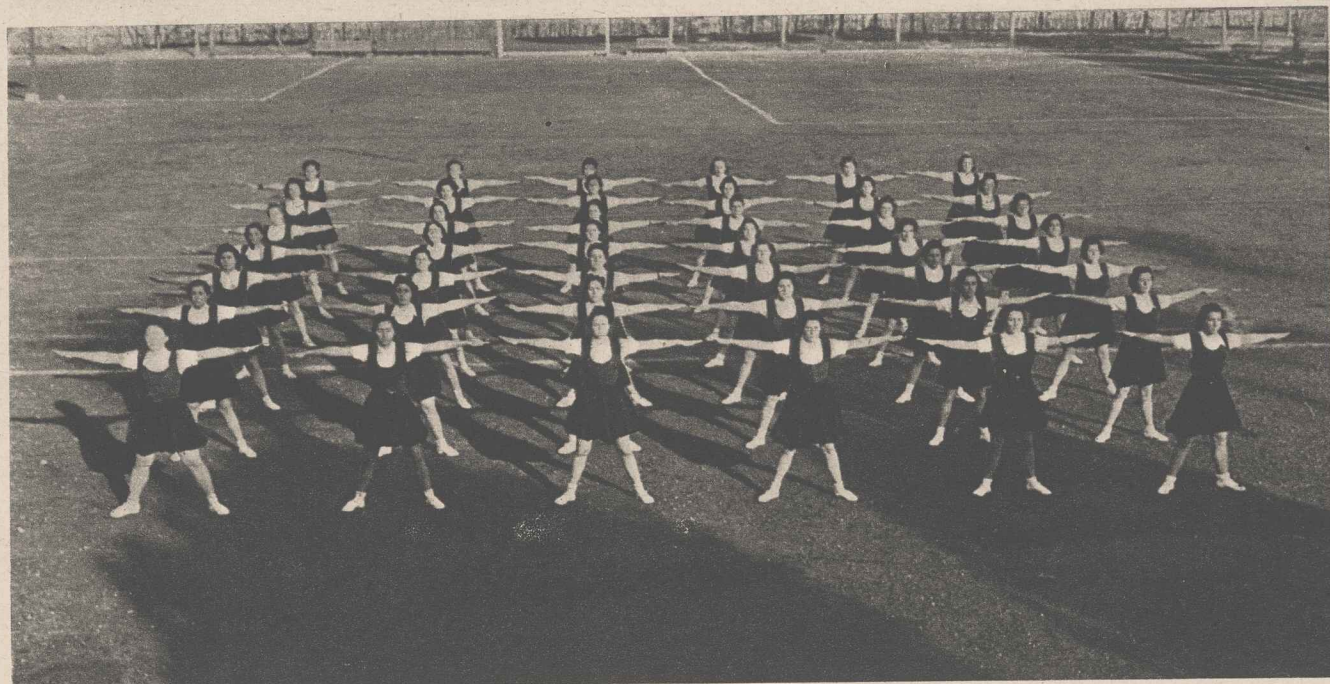
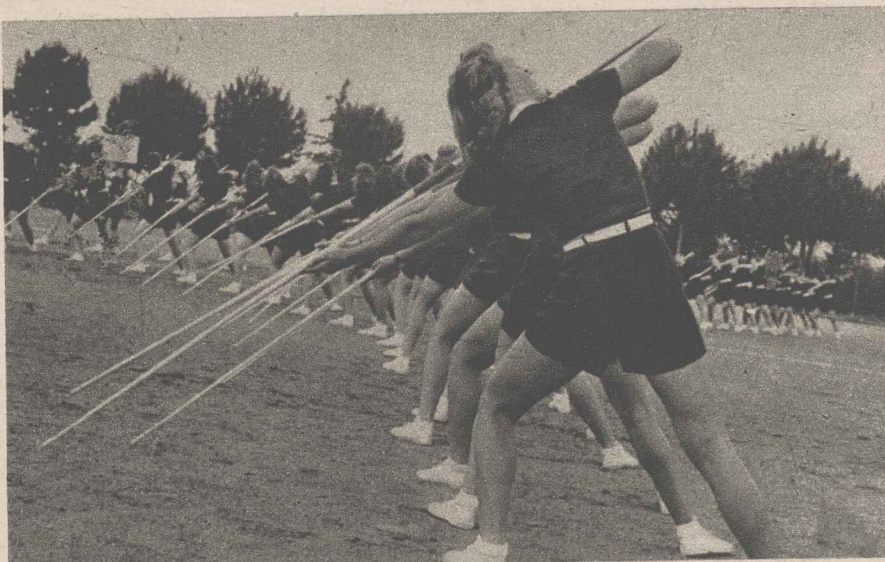
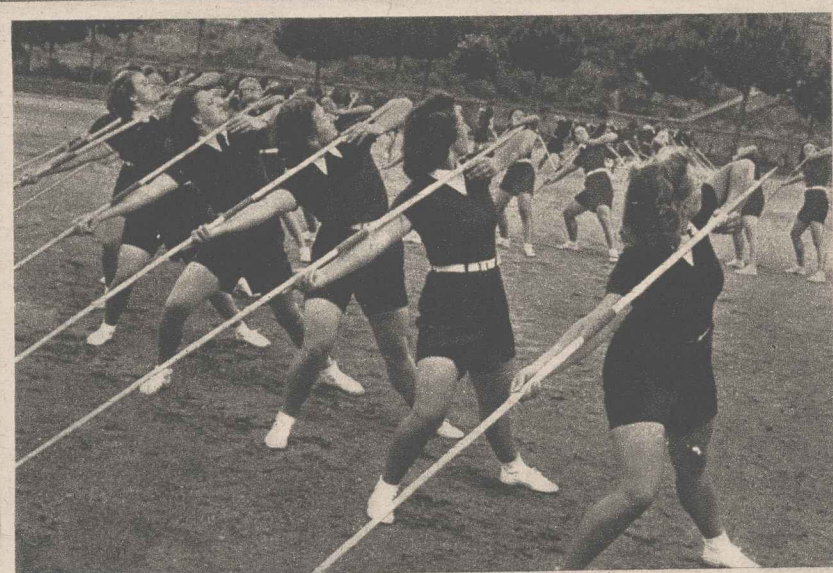
διὰ τῶν ἐκδρομῶν καὶ τῶν μορφωτικῶν
ταξιδίων, αἱ ἀκαδημαίαι τοῦ Ὀρβιέτο
ἔχουσιν ἕνα βαθμὸν, μίαν δράσιν, ἔχουσιν
πρὸ παντός ἕνα ρυθμὸν ζωῆς, μὴ δυ-
νάμενον νὰ συγχισθῇ, εἰς τὸν ὁποῖον
ἡ εὐαίσθησις εἰς τὰς κοινωνικὰς συν-
θήκας, ἐκφράζεται διὰ τοῦ φεμινισμού,
εἰς τὸν ἀνώτατον αὐτοῦ βαθμὸν, εἰς τὸν
ὁποῖον ἡ κατοχὴ τῶν φυσικῶν δυνάμε-
ων γίνεται ἐξάφης ἡσυχου καὶ κλασι-
κοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Ἡ γυναικεία ἀκαδημία τοῦ Ὀρ-
βιέτο, εἶναι διοργανωμένη στρατιω-
τικῶς καὶ χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἀπό-
λυτον πνεῦμα πειθαρχίας, τὸ ὁποῖον
θὰ ἦτο ἐπιθυμητὸν εἰς μερικὰ δημο-
κρατικά κράτη, ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς
στρατώνας. Ἡ διδασκαλία ὅμως, τὴν
ὁποίαν ἡ Ἀκαδημία κάμνει εἰς τὰς
μαθητριάς της, διακρίνεται διὰ τὸ
ἀσθημα ἰσορροπίας, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου
στηρίζεται, καὶ ἀπὸ τὸ φωτισμένον
ἦθος λαμπρᾶς ζωῆς μειδιῶσης ἀπὸ
χάριν. Μεταξὺ τῶν μαθητριάων τῆς
ἀκαδημαίας τοῦ Ὀρβιέτο, συνειθισ-
μένων εἰς τὴν αὐστηρὰν ἀκρίβειαν
τοῦ κανονισμοῦ καὶ τῶν σουφραζε-
τῶν, γεννημένων ἐντὸς τῆς φιλελευ-
θέρου ἀναρχίας, ὑπάρχει ἡ ἰδίᾳ δια-
φορὰ ποὺ διαιρεῖ, τὸ ἐλαφρὸν πέταγ-
μα τῆς ἀντιλόπης, ἀπὸ τὸ βαρὺ βή-
μα τῆς χελώνης.

σελ. 29

ΡΥΘΜΙΚΗ γυμναστικὴ μιᾶς ὁμάδος τῶν μαθητριάων τῆς ἀκαδημαίας. Αἱ παραστάσεις αὗται ἀποτελοῦν μέρος τῆς δυσκολωτέρας μελέτης τοῦ χοροῦ.

ΜΕ-ΤΑΣ-ΞΗΡΑΣ διαταγὰς, ποὺ δονοῦν τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, αἱ μαθήτριά τῆς ἀκαδημαίας, μετὰ τέλειον συγ-
χρονισμόν, ἀκολουθοῦν τὰς ρυθμικὰς ἀσκήσεις. Μία στιγμή χάριτος καὶ ἁρμονίας κατὰ τὴν διάρκειαν ἀσκήσεως.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ καὶ σοβαρὰ στάσις
κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσκήσεως.

Ἡ ΤΟΞΕΥΣΙΣ ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς ἀσκήσεις τῶν μαθητριάων τῆς ἀκα-
δημαίας. Μετὰ τὸ τῶρον τεταμένον, σκοπεῖουσιν μετὰ πεποίθησιν τὸν στόχον.

Αἱ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ, μετὰ τὰς ἀσκήσεις των εἰς τὸ ὑπαίθριον ἐπιστρέφουσιν,
διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὰ μαθήματα ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν τῆς σχολῆς.

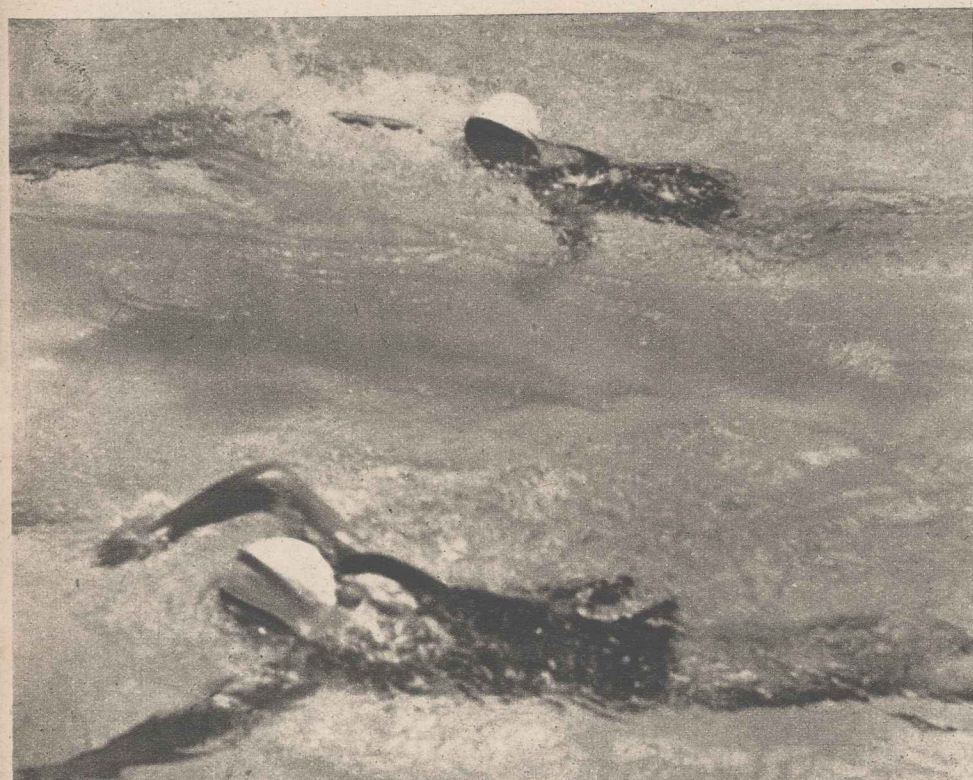
ἀκολουθεῖ

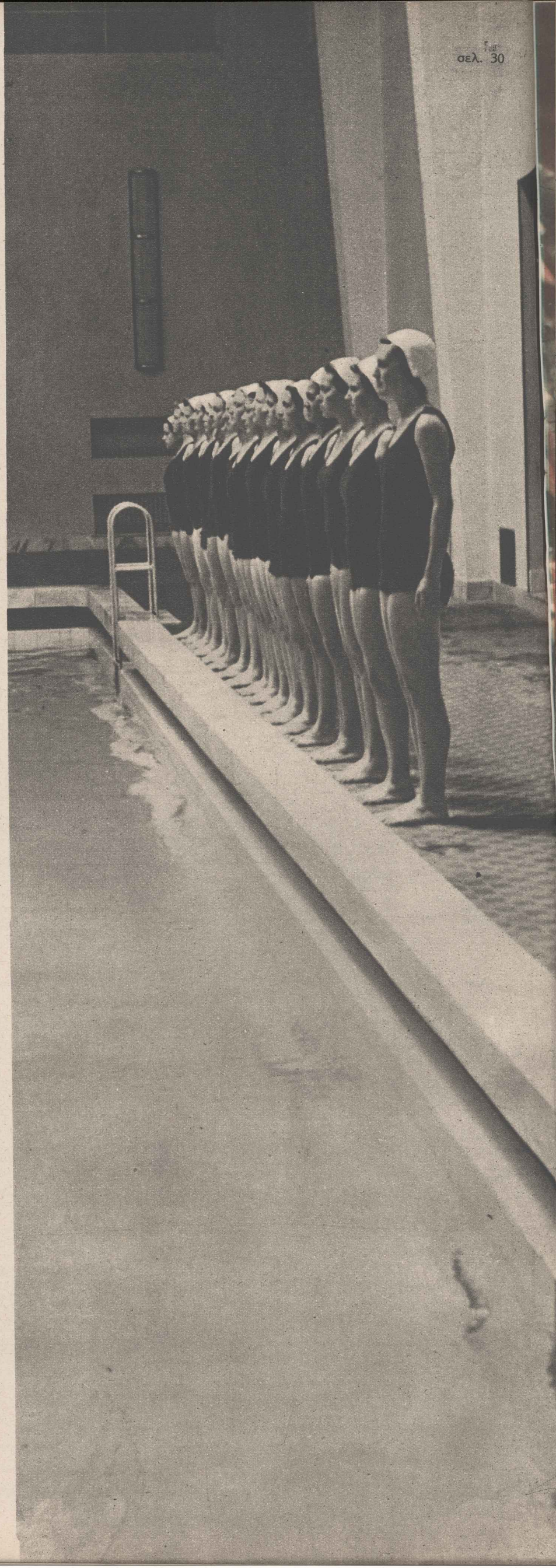
ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ ἡ μέλλουσα διδασκαλίσα τελειοποιεῖται, λαμβάνουσα μὲ προσοχὴν καὶ κοσμιότητα τὰς τροφάς.

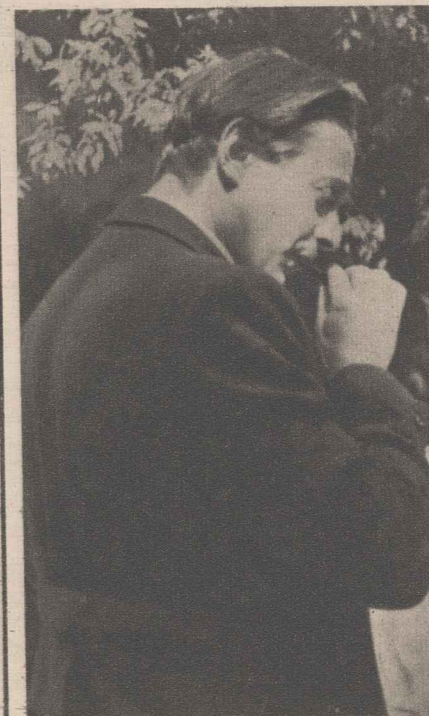
ΕΠΙΜΕΛΟΥΝΤΑΙ τὴν φυσικὴν ἀγωγὴν τῶν μαθητριῶν τῆς Ἀκαδημείας ἀκόμη καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ γίνῃ τὸ σῶμα ἐλαστικόν καὶ εὐκίνητον.

ΗΨΑΧΟΛΥΜΒΗΣΙΣ συγκεντρώνει τὰς κυριωτέρας κινήσεις ὅλων τῶν μελῶν τοῦ σώματος Ἐδῶ αἱ κινήσεις φανερώνουν τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν ἀρμονίαν.

ΠΩΣ ΚΡΙΝΕΙ Ο ΜΠΛΑΖΕΤΗ ΤΑΣ ΤΑΙΝΙΑΣ ΤΟΥ

Ο 'Αλέξανδρος Μπλαζέτη, ο οποίος είναι μεταξύ των πλέον έκτιμωμένων και θαρραλέων σκηνοθετών, έγραψε διά τόν «Χρόνον» αυτές τας κριτικές σημειώσεις επί των ταινιών του, σημειώσεις αι οποίαι έχουν πραγματικόν αξίαν ειλικρινούς εξομολογήσεως.

Τόν Μπλαζέτη τόν γνώρισα πάντα έτσι: δραμητικό, ένθουσιώδη, πυρετώδη - μ'ένα πυρετό που έτρωγε τὰ μέσα του - που τού έδιδε τήν έξαψη τής δουλειάς, τήν έπιθυμία γιά τὸ τόλμημα, που τού είναι τόσο περισσότερο ευχάριστο, όσο περισσότερο είναι δύσκολο.

Ο Μπλαζέτη δέν αγαπά τὰ πράγματα χωρίς κίνδυνο, σ' έτι δέν διαβλέπει, σέ κάθε βήμα, τήν πιθανότητα νά σπάσῃ τὸ κεφάλι του. 'Αν ὁ Μπλαζέτη δέν αισθάνεται αὐτὸν τὸν κίνδυνο δέν δεσμεύεται, φαίνεται αδιάφορος γιά τὸ ἴδιο του τὸ ἔργο. Σάν ἕνας πατέρας που έχει ἕνα γιου πολὺ καλὸ, πολὺ ἴσιο, πολὺ ὁμαλὸ, πολὺ ἐπιρρεπὲ στο νὰ του δώσῃ μεγάλες ἱκανοποιήσεις, καὶ τὸν κακομεταχειρίζεται αὐτὸν τὸν γιου, τὸν κεντὰ καὶ τὸν σκουτὰ με κάθε τρόπο, γιά νὰ τὸν υποχρεώσῃ νὰ πετάξῃ, προτιμώντας μιὰ πτήση 'Ικάρου παρά ἕνα ἥσυχο καὶ μελαγχολικὸ περίπατο, με τὰ πόδια καλὰ στηλωμένα πάνω στὴ γῆ, καὶ πολλὰς φορὲς, μες στο πάθος του λαθεύει. Κάποτε νικά, μὰ με τὸς αἰωρισμούς, που ἡ κριτικὴ ἀνυπομονεὶ καὶ ἐξερεθίζεται, διατεθμένη περισσότερο στὴ μομφὴ παρά στὸν ἔπαινο, πάντα όμως με τὴν ἔλπιδα πὸς θὰ μπορέσῃ μιὰ μέρα νὰ ξεφωνίσῃ ἀπ' τὸν ένθουσιασμό, γιά μιὰ ταινία που πηγαίνει καλὰ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Καὶ ὁ Μπλαζέτη τὸ ξεύρει αὐτό, ὅπως μπορούμε νὰ τὸ διαπιστώσουμε, ἀπὸ ὀρισμένα ἀποκόμματα

ἐφημερίδων που τὰ βγάζει καὶ ξαναδιαβάζει τὰ ἄρθρα που γράφει γι' αὐτόν, ὅχι γιά νὰ βρῇ τὴν ἐπείκεια ἢ τὸν ἔπαινο, ἀλλὰ τὴν ἡσυχὴ κρίσις, ἀκόμα κι ὅταν εἶναι δυσμενής.

Τώρα όμως, κι ἀποκλειστικὰ γιά τὸν Χρόνον, ὁ Μπλαζέτη θέλησε ν' αὐτοκριθῇ μόνος του, νὰ ἐξετάσῃ τὸ παρελθόν του τὴ στιγμὴ που περιμένει τὴ γνώμη του κοινὸ γιά τὴ «Σιδιρηνία Κορώννα», ταινία που παρουσιάζει μιὰ ἀληθινὴ ἐξάφρεση στὴ τωρινὴ ἰταλικὴ κινηματογραφία, τόσο γιά τὴν ἰδέα, ὅσο καὶ γιά τὴν ἐκτέλεση.

Έγραψε αὐτὴ τὴ κριτικὴ στὰ διηλίσματα τοῦ γυρίσματος τῆς κινουρίας του ταινίας, «Τὸ γεῦμα τῆς ἀπάτης» με θέμα τοῦ Μπενέλλι.

Δέν ἐξέτασε ὅλες του τὴς ταινίες, που μαζί με τὰ ντοκουμέντ, εἶναι ἐν τῷ συνόλῳ δέκα ἔξ, μὰ περιώριστηκε μόνο στίς πιὸ ἐκφραστικές. Καὶ πρέπει ν' ἀναγνωρίσουμε πὸς δέν ἦταν πολὺ τρυφερός γιά τὸν αὐτὸν του. «Νὰ μείνῃς ἥσυχος μοῦ υποσχέθηκε, ὅταν τοῦ ζήτησα αὐτὴ τὴν ἐξέταση τοῦ περασμένου του ἔργου - νὰ μείνῃς ἥσυχος γιὰτὶ μ'αὐτὴ τὴν εὐκαιρία θὰ φανῶ ἀπέναντί μου ἕνας πολὺ ἀπαιτητικὸς κριτικός».

Καὶ μοῦ φαίνεται πὸς κράτησε τὴν ὑπόσχεση του. Κ'έτσι μπορὸ νὰ παρουσιάσω στοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Χρόνου», μιὰ καλλιτεχνικὴ ἐξομολόγηση, ἀδολὴ καὶ εἰλικρινὴ, σάν ἕνα ξεθύμασμα σὲ φίλο σὲ μιὰ στιγμὴ ἐκμυστερώσεως. DOMENICO MECCOLI

«Ο ΗΛΙΟΣ», (1929) «Ο 'Ηλιος' είναι μάλλον μιὰ πράξις πίστεως. Ο 'Ιταλικὸς κινηματογράφος ἔπρεπε ν' ἀνανεωθῇ. Έπρεπε ν' ἀποδείχῃ, ὅτι στοιχεῖα τελειῶς νέα ἔπρεπε ν' ἀποκαλύψουν συγκεκριμένους ἱκανότητες. Ένα αἶσθημα ὅχι κοινὸν τότε, ἡ πλαστικότης τῆς εἰκόνος, θερμανθὲν καὶ ἀπὸ τὴν εὐγένειαν τοῦ θέματος, ἐδικαιολόγησε, εἰς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἤθελαν νὰ ἴδουν τὴν βιομηχανίαν μας ν' ἀνεγείρεται, μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ὁμιλήσουν εὐμενῶς. Ἡ ταινία ἔγινε ὁλόκληρη ἕνα προτὶν ένθουσιασμοῦ, πίστεως καὶ ἐνστίκτου. Ἀναμφιβόλως όμως, συνειδήσις καὶ γνώσις τοῦ κινηματογράφου ἦσαν ἀκόμη πολὺ μακράν μου. Εἰς τὸ ἐνεργητικόν, διά τότε, νομίζω ὅτι δύνανται νὰ ἐγγράψω τὴν δικαιολογίαν ὅτι ἡ ταινία ἔδωσε τὴν θερμότητα ἐκείνην καὶ ζῆλον, διά νὰ ἐμψυχώσουν ἔργα ἐπόμενα, ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβε ζωὴν ὁ ἰταλικὸς κινηματογράφος.

ἀκολουθεῖ

Ο ΟΙΚΟΣ MONDADORI

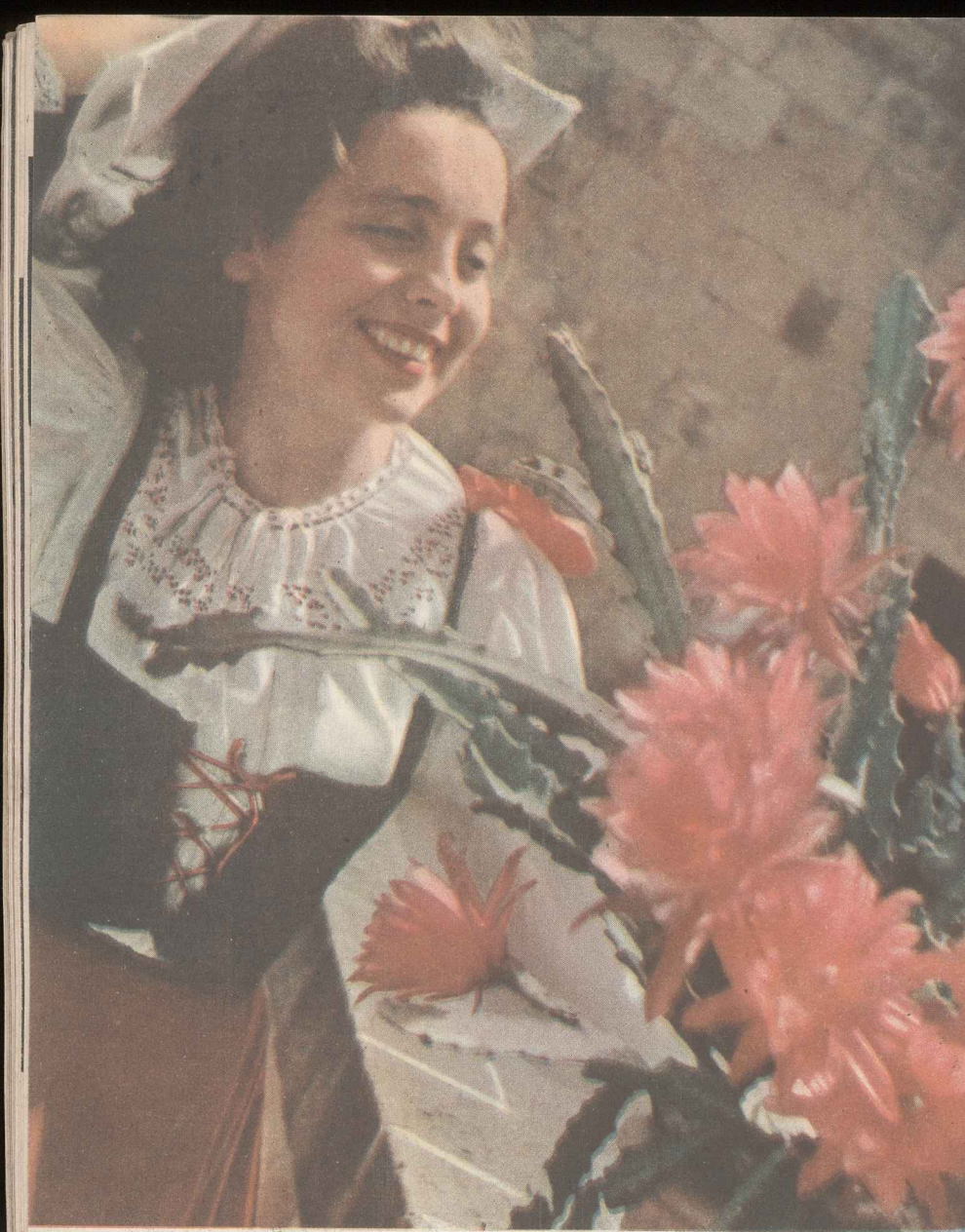
ΕΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕ
ΟΛΑ ΤΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ
ΕΡΓΑ ΤΟΥ
LUIGI PIRANDELLO

ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

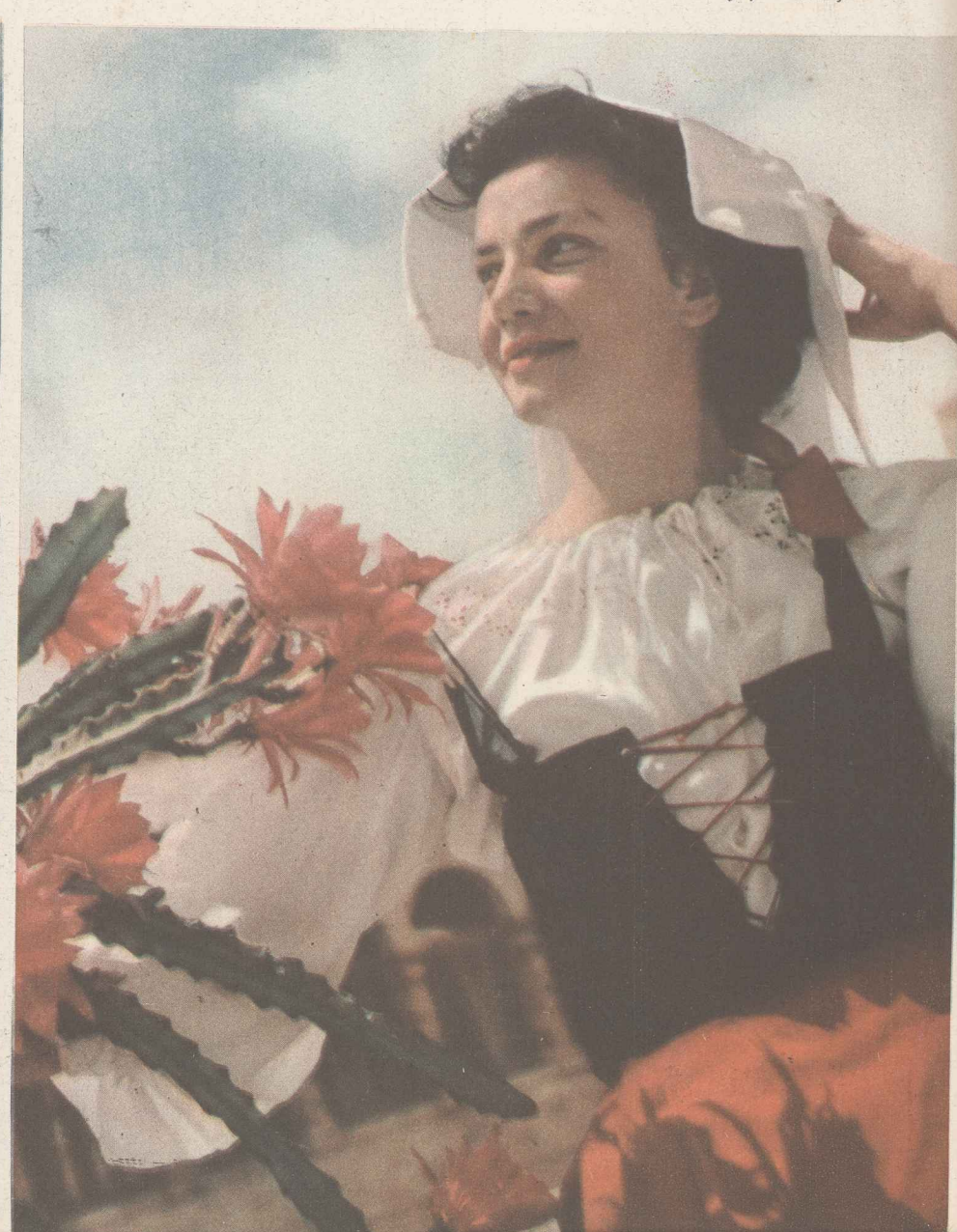
ΕΙΣ ΔΕΚΑ ΤΟΜΟΥΣ

- TOM. 1 - Έξῃ πρόσωπα ζητούν συγγραφέα - Ο καθείς με τὸν δικὸν του τρόπο - Σήμερα τὸ βράδυ, ἀπαγγελία με ὑπόθεση - Λιρ. 25
- TOM. 2 - Έρρίκος ὁ 4ος - Ἡ Διάννα καὶ ἡ Τούντα - Ἡ ζωὴ που σοῦ ἔδωσα - Λιρ. 28
- TOM. 3 - Ο ἄνθρωπος με τὸ λουλούδι στὸ στόμα - Τὸ παιχνίδι τῶν ρόλων - Ἡ εὐχαρίστησις τῆς τιμωρίας - Ο ἄνθρωπος - Ο ἄνθρωπος, τὸ ζῶον, ἡ ἀρετὴ - Λιρ. 28
- TOM. 4 - Σάν καὶ πρῶτα, καλλίτερα ἀπὸ πρῶτα - Ἀς ντύσουμε τοὺς γυμνοὺς - Ὅπως με θέλεις σύ - Λιρ. 28
- TOM. 5 - Έτσι εἶναι - Ὅλα γιά τὸ καλὸ - Τὸ δίκιο τῶν ἄλλων - Λιρ. 25
- TOM. 6 - Ἡ κυρία Μόρλι, μιὰ καὶ δύο - Ὁνειρο (μὰ ἴσως ὅχι) - Ἡ φίλη τῶν συζύγων - Τὸ κέντρισμα - Τὸ δάγκαμα - Λιρ. 28
- TOM. 7 - Σκέψου καλὰ, ἱακωβάκη - Γλυκολέμονα τῆς Σικελίας - Τὸ κασκέτο με τὸ κουδούνι - Τὸ πιθάρι - Τσετσές - Τὸ καθήκον τοῦ ἱατροῦ - Ἡ ἑορτὴ τοῦ Κυρίου τοῦ πλοίου - Λιρ. 25
- TOM. 8 - Μὰ δέν εἶναι πλέον σοβαρὸν πρᾶγμα - Μπελλαβίτα - Τὸ πιστοποιητικόν - Ὁ ἄλλος υἱὸς - Λιολά - Ἡ ἐνός ἢ κανενός - Λιρ. 28
- TOM. 9 - Δέν εἶναι γνωστὸν τὸ γιατί - Ὅταν κάποιος εἶναι κάτι - Νὰ βρεθοῦμε - Λιρ. 25
- TOM. 10 - Στὴν ἔξοδο - Ἡ νέα ἀποικία - Ὁ Λάζαρος - Τὸ παραμῦθι τοῦ ἀλλαγμένου γιου - Οἱ γίγαντες τοῦ βουνοῦ - Λιρ. 28

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
MONDADORI - ΜΙΛΑΝΟΝ
ΟΔΟΣ CORRIDONI, 39

ΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ὀρβιέτο, με τὰς πλουσίας ένδυμασίαις τῶν ἰταλικῶν ἐπαρχιῶν, λαμβάνουν μέρος ἐκ περιτροπῆς, εἰς χορογραφικὰς καὶ μουσικὰς δοκιμὰς, ἐκτελοῦσαι ἀρχαίους ρυθμικοὺς χοροὺς τῆς περιφερείας καὶ λαϊκὰς μελωδίας. Καὶ αἱ ἐκδηλώσεις αὗται, με κινήσεις καὶ αἰσθηματὰ αἰῶνων τῶν πατριωτῶν μας, ἐκτελοῦμεναι, ἄλλοτε έντὸς θεάτρου ἢ περίε μιᾶς ὁραίας πηγῆς, έντὸς τῆς αὐλῆς τῆς Ἀκαδημίας, μαρτυροῦσι μίαν ἀνατροπὴν, τείνουσαν, με τὴν διαρκὴ ἐρευναν τῆς ἰσορροπίας, μεταξύ τῆς χάριτος καὶ τῆς δυνάμεως, εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς νέας ἰταλίδος γυναικός.

“ΜΗΤΗΡ ΓΗ” (1931) Προσπάθεια προς επανάληψιν του θέματος του «Ηλίου» με μεγαλύτεραν συνείδησιν και γνώσιν του κινηματογράφου. Νομίζω ότι επέτυχα, κάποιον αποτέλεσμα καλλιτερεύσεως απ’ αυτής της απόψεως, διότι η ταινία είχε ευρείαν λαϊκήν έπιτυχίαν. Δυστυχώς, η συνείδησις και η γνωριμία του κινηματογράφου κατ’ έμέ, δεν είναι πραγματοποιήσιμος έντός δύο ετών. Καί όλη ή πρόοδος πού είχαν κάμει, είχε σημασίαν κυρίως διά την εκμετάλευσιν και την παραγωγήν, ήτο μία πρόοδος έμπορικη, με προφανή ζημίαν των ισχυών αισθήσεων γούστου και συνθέσεως διά την σαβαράν δημιουργίαν ενός έργου.

“ΠΑΛΙΟ” (1932) Ταινία πραγματοποιηθείσα, πάντοτε υπό την έπιτροπήν της προαναφερθείσης πείρας και με την τοποθέτησιν σκηνογραφίας, εις ώρισμένας περιπτώσεις, άτυχή. Κάποιαν άποψιν έμπνευσθείσαν, περισσότερον από την θαυμασίαν πόλιν της Σιέννας και από την έπικήν και πρωτότυπον έορτήν, παρά από την υπόθεσιν, την ένθυμομαι ακόμη μ’ ευχαρίστησιν. Πρό παντός δέ έπειδή τότε ήρχισα ν’ άντιλαμβάνομαι την ωραιότητα της συνοδείας της μουσικής, εις τους ρυθμούς της έναλλαγής των εικών. Εις τό ένεργητικόν της ταινίας είναι και ή γνωριμία δύο κομικών ήθοποιών, έξαιρετικής άξίας των Τσεζέρι και Σακριπάντε.

“ΓΗΡΑΙΑ ΦΡΟΥΡΑ” (1934) «Η γηραιά φρουρά» είναι ή δεύτερα από τας ταινίας μου, την όποιαν ένθυμομαι χωρίς έντροπήν και τό γύρισμα της όποιας, έπρόδωσε όλιγώτερον την πρόθεσιν. Ξαναζεί όλόκληρος, σάν ένα ίδιόν μου πράγμα φανερώνει όμως την έπιτροπήν του Τσέκη, και όφειλεται και εις την συνεργασίαν του Ίωσήφ Τζούκα του Λέο Μπόμπα και του Πρίμο Ζέλιο. Δυστυχώς, κάποια βραδύτης εις την ιστορίαν της διδασκαλίας και του φαλαγγίτου και κατάχρησις λύτης, του Μαρκόνε και του Μάριο, άφαιρούν την συναρμολόγησιν πού θα έκαμνε την ταινίαν έστω και μετρίως τελείαν.

“Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΠΤΟΧΩΝ” (1932) Ταινία διάφορος των προηγουμένων, διότι ένπενεύσθη και έπραγματοποιήθη υπό τελείως άντιθέτους έπιρράς. Η έμπορικη πλευρά, δεν έπαίξε ρόλον εις τας σζητήσεις της προετοιμασίας και άντιθέτως έπεβλήθη ή πρότασις του Αιμιλίου Τσέκη. Πράγματι, αυτή είναι ή πρώτη μου ταινία, ή όποια έχει ένα ρυθμόν και την όποιαν ένθυμομαι όλόκληρον χωρίς να αισχύνομαι. Με την ταινίαν αυτήν ήρχισα να γνωρίζω, πάντοτε χάρις εις τον Τσέκη, την διακριτικότητα και τό μέτρον, τά όποια προσπαθώ πάντοτε να λαμβάνω ύπ’ όψιν μου.

“1860” (1933) Δευτέρα ταινία γυρισθείσα, υπό την έπιτροπήν του Αιμιλίου Τσέκη. Όχι ότι ό Τσέκη ήτο ένθουσιώδης όταν μ’ έσύστησε διά να διευθύνω την ταινίαν. Έφοβέιτο, ότι θα τον παρεκίνουν εις κάποιαν από τας έκδρομάς μου, γραφικάς, άλλ’ όπου υπήρχε κίνδυνος να γίνωμεν κομμάτια. Παρ’ όλον αυτό, με συνεβούλευσε να έχω ως μέτρον τά «σημειώματα» του Άμπα. Από την συμβουλήν αυτήν, έγεννήθη ή άτμόσφαιρα, ό τόνος, τό μέτρον της ταινίας, και έγεννήθησαν και έντός μου και αισθάνομαι ότι δεν μ’ έγκατέλειψαν ποτέ, έως τό τέλος του έργου, πού και σήμεραν κρίνω ότι είναι τό πρώτον πού μου άνήκει.

“ΑΛΝΤΕΜΠΑΡΑΝ” (1935) Πολύ άτυχείς αί συνθήκαι της προετοιμασίας και της σκηνογραφίας. Είναι περιττόν να τας αναφέρωμεν. Παρ’ όλην την καλωσύνην των συνεργαζομένων, ή ταινία παρήχθη ως ένας συμβιβασμός και κατ’ αυτόν τον τρόπον δύνανται να την συνδέσω, μέχρις ενός βαθμού με την «ΜΗΤΗΡ ΓΗΝ» και με τό «ΠΑΛΙΟ». Διά πρώτην φοράν, μέχρις ενός σημείου, άντιμετώπιζα τό έσωτερικόν δράμα. Καί ή ουσία έγκειται όλοκληρος εις αυτό: ότι άντεμετώπισα εκείνο, ενώ ήθελα ν’ άντιμετωπίσω άλλο: και προήλθεν ό συμβιβασμός εκείνος ό προσδώσας εις την ταινίαν ένα δυσάρεστον αίσθημα έτερογενείας.

“ΕΚΤΩΡ ΦΙΕΡΑΜΟΣΚΑΣ” (1938) Είναι ή ταινία την όποιαν ήγάπησα περισσότερον. Ό κόσμος πού προέρχεται, από τας τοιογραφίας του 400, είχε πάντοτε τον μεγαλύτερον θαυμασμόν μου. Άν έπίστευα εις την μετεμψύχωσιν, θα έλεγα ότι διήλθον την περασμένην ζωήν μου την έποχήν εκείνην. Κατ’ αυτόν τον τρόπον τά πρόσωπα αί κατοικίαι, τά όπλα, τά ήσυχά πρόσωπα γυναικών, τά όποια ήθελα να κάμω να ξαναζήσουν, έδρον μίαν πρόφασιν: τον ‘Ηρωα της προκλήσεως. ‘Ητο πολύ μεγάλος ό θαυμασμός μου, μεγάλη ή έπιθυμία μου να μη άφίσω τούτο ή εκείνο. Ύποχρεωθείς όμως ν’ άφίσω, έπειτα, όταν έτελείωσε, έδημιουργήθη κάποια άταξία: και ή προκληθείσα στεναχωρία όφειλετο επίσης και εις τό γεγονός ότι την ταινίαν την είχαν περισσότερον αισθανθή παρά σκεφθή. Παρ’ όλον τούτο, συμπεριλαμβανομένων και των πολλών έλαττωμάτων, έγώ έναγκαλίζομαι την ταινίαν εκείνην, ως κάτι πού μου είναι πολύ προσφιλέ.

“ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΣΑΛΒΑΤΩΡ ΡΟΖΑ” (1939) Την έπιτυχία του «Σαλβατώρ Ρόζα» την όφειλω κυρίως εις τό καθαρόν πνεύμα, εις την καλλαισθησίαν και εις την ευαισθησίαν του Κορράντο Παβολίν, εις την έκπληκτικήν φαντασίαν του νέου μου συνεργάτου Ρενάτο Καστελλάνι, εις την τώρα πλέον παλαιάν συνεργασίαν του Ίωσήφ Τζούκα. Η συνεργασία του εις την σκηνογραφίαν υπήρξε άποφασιστική. Τό σημείον της κάμψως, τό όποιον δεικνύει τό θέμα εις τό προτελευταίον τέταρτον, είναι φανερόν. Αί δυσκολίαι τας όποιας παρουσίαζε ή πραγματοποίησις ήσαν πολλαί. Όταν όμως έγράφη εκείνη ή υπόθεσις και έξελέγησαν εκείνοι οι ήθοιοι ή έπιτυχία δεν ήτο δυνατόν να λείψη. Όσον και αν υπήρξε μακρύ τό έργον, μου, σκληρόν και παθητικόν, άφού όλοι τό υπεδέχθησαν με χαρωπήν ευνοιαν, είναι μεταξύ όλων των άλλων μου, εκείνο πού μου φαίνεται ότι μου άνήκει όλιγώτερον.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Συνέχεια έκ της σελ. 4

ούτε έρριψε ένα πυροβολισμόν ή καθ’ οιονδήποτε άλλον τρόπον συνετέλεσε εις την αύστριακήν διάλυσιν. Ό μόνος σύμμαχος, ό όποιος θα ήτο δυνατόν να πολεμήσιν την Αύστρίαν, ήτο ή Ρωσία, ή όποια δεν ήτο παρούσα εις την συνδιάσκεψιν, έπειδή έγκατέλειψε τό πεδίον τό 1917.

Παρ’ όλον αυτό, ή ιδέα ότι ό σύμμαχος των, δεν ήτο πλέον δεσμευμένος, με τον άγώνα του έναντίον της Αύστρίας, έδηλητηρίαζε την νίκη των και την ειρήνην των. Κατά συνέπειαν, κατά την διάρκειαν των διαπραγματεύσεων, ήρχισαν μίαν πολιτικήν, διευθυνομένην άνευ περιστροφών, έναντίον του χθεσίου συμμάχου των.

Δεν είναι άνάγκη τά εξετάσωμεν έδώ την πολιτικήν αυτήν, έπειδή και ό χρόνος άκόμη των παραπόνων παρήλθε. Έκείνο τό όποιον προέχει, έπειδή έρύθμισε έκ των ύστέρων, όχι μόνον την ιταλικήν ένέργειαν, αλλά και αυτήν ταύτην την διεύθυνσιν και την στρατηγικήν του πολέμου, είναι ότι ή Γαλλία και ή Άγγλία ήνώθησαν διά ν’ άρνηθοούν εις την ‘Ιταλίαν τά δικαιώματα της ως μεσογειακής Δυναμείας.

‘Ηδη από τό 1922, κατά την διάσκεψιν της Ούσαιγκτών, όπου επεχειρήθη μία διεθνής ναυτική σύμβασις, οι δύο σύμμαχοι της ‘Ιταλίας, ήνώθησαν διά ν’ άρνηθοούν εις αυτήν ίσοπολίαν με την Γαλλίαν. Η ‘Ιταλία ήρνήθη να συμμορφωθή και ή άπουσία της από της ναυτικής σύμβασιν, ήτο ή αίτία της επανάληψεως του συναγωνισμού. Από της στιγμής εκείνης ήτο πράγμα βέβαιον, ή ‘Ιταλία, ή θα έπρεπε να ύποταγ ή να πολεμήσιν έναντίον των δύο συμμάχων της, τους όποιους είχε βοηθήσει ισχυρώς να νικήσουν, διά να υπερασπίσιν την θέσιν της εις την Μεσόγειον. Αυτή είναι ή λογική και ή ευγνωμοσύνη των δημοκρατίων.

Με την πράξιν των, αί δημοκρατίαι, είχαν, τόσον όσον άφορά την ‘Ιταλίαν όπως και την Γερμανίαν, προσδιορίσει την πολιτικήν και την στρατηγικήν του μέλλοντος πολέμου.

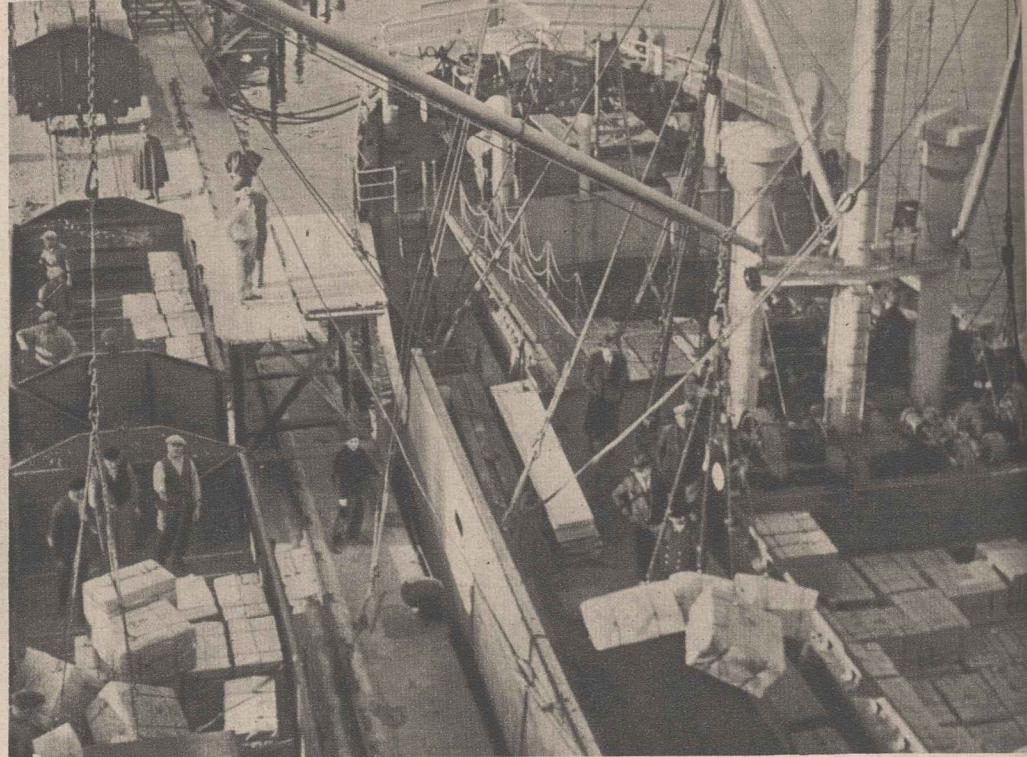
Είχε καθορισθεί έκτότε, ότι αί δημοκρατίαι θα εύρισκον άντιμέτωπον των εις την Μεσόγειον την ‘Ιταλίαν. Άν αύται υπεχώρουν, ένόπιον της λογικής της ιστορίας και της γεωγραφίας, θ’ άνεγνωρίζον εις την ‘Ιταλίαν την θέσιν της, την ύπαγορευμένην από φυσικούς λόγους, ως μεγάλης δυνάμεως και ως φρουράς της Μεσογείου.

Άφού όμως αύται, είχαν διαμοιρασθεί την Μεσόγειον, δεν ήδύνατο να σκεφθοούν παρά να την απομακρύνουν και δι’ αυτόν τον λόγον σήμεραν τό άληθές κέντρον του πολέμου είναι ή Μεσόγειος.

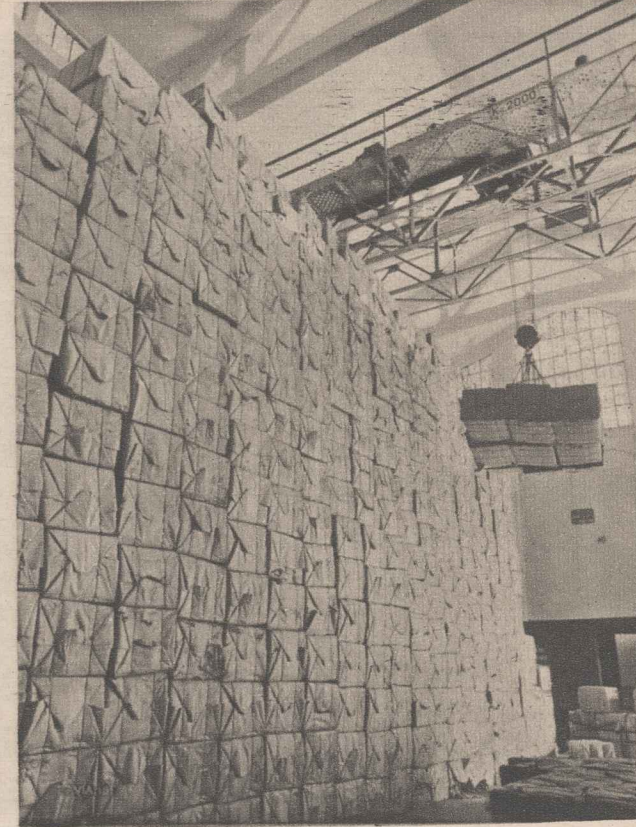
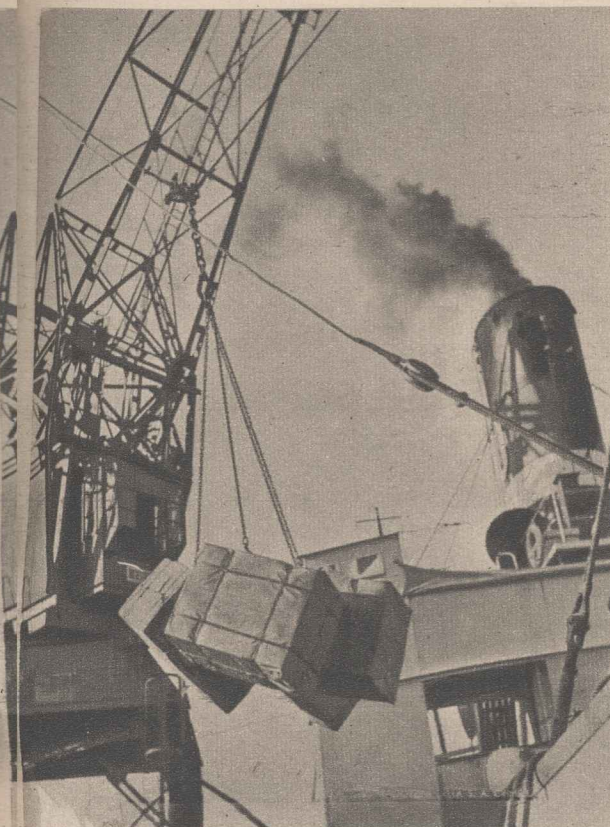
Διότι ή στρατηγική του πολέμου ακολουθεί πιστάς την πολιτικήν της. Εις τό μέλλον θα ίδωμεν, πως ό κανών αυτός εφαρμόζεται, όχι μόνον εις τό πεδίο της στρατηγικής, άλλ’ επίσης και εις τό πεδίο της τακτικής.

CARLO SCARFAGLIO

ΤΕΛΟΣ

ΠΡΟ ΟΛΙΓΩΝ ΕΤΩΝ ΑΚΟΜΗ Η ΙΤΑΛΙΑ ΕΙΣΗΓΑ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙ· ΚΑΣ ΧΩΡΑΣ ΤΗΝ ΣΕΛΟΥΛΟΖΑΝ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ἡ Ἰταλική βιομηχανία τῶν συνθετικῶν ἰνῶν, πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν ἦτο συνδεδεμένη μὲ ξένα κράτη, ἐξάγοντα πολτὸν ξύλων, λόγω τῆς ἐλλείψεως τῶν ἐγχωρίων πηγῶν, εἰς ξυλείαν τοῦ ἐνδεδειγμένου εἴδους, διὰ τὴν εἰδικὴν αὐτὴν παραγωγὴν. Ὁ εἰδικὸς αὐτὸς πολτὸς ἐλαμβάνετο ἀπὸ τὰ ξύλα τῆς ἐλάτης, φυομένης εἰς τὰς βορείους χώρας καὶ κυρίως εἰς τὴν Σουηδίαν, Νορβηγίαν, Φινλανδίαν εἰς Εὐρώπην, καὶ εἰς τὸν Καναδὸν εἰς Ἀμερικὴν. Αἱ χώραι δὲ αὗται περιλαμβάνουν ὁλοκλήρους δασικὰς περιοχὰς πρὸς ὀρθολογικὴν ἐκμετάλλευσιν. Ἐξ αὐτοῦ προέκυψε, ἐκ μέρους τῶν κρατῶν αὐτῶν, μία μονοπωλιακὴ κατὰστασις ἡ ὁποία ἐγίνετο πάντοτε καὶ πλέον ἐπικίνδυνος λόγω τῆς σαθρότητος τῶν ἐμπορικῶν καὶ οἰκονομικῶν σχέσεων μεταξὺ ἐθνῶν, διευθυνομένων τότε, ἀπὸ τὰ ἡγεμονικά συμφέροντα τῆς Ἀγγλίας. Ἡ ἀπειλὴ τῆς διακοπῆς τῶν διπλω-

ματικῶν σχέσεων, μὲ τὰ κράτη τὰ παράγοντα αὐτὸν τὸν πολτὸν (cellulosa) θὰ ἔθετε τὰ ἔχοντα ἀνάγκην αὐτῆς τοῦ ὕλης κράτη, πρῶτον εἰς τὴν ἀδυναμίαν νὰ καλύψουν τὰς ἀνάγκας τῶν εἰς χάρτιν, ἐκκρηκτικά, βερνίκια, πλαστικά ὕλας, θὰ ὑπέφερε δὲ ἐξαιρετικῶς καὶ ἡ πλαστικὴ βιομηχανία.

Ἡ Ἰταλία ὡς ἐκ τῆς θέσεώς της ὡς κράτους εἰσαγωγέως, εὐθὺς ὡς ἐτοποθέτησε τὸ πρόβλημα τῆς αὐξήσεως τῆς πολιτικο-οἰκονομικῆς ἐπὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ κάθε οἰκονομικῆς ὑποδουλώσεως, προσέδωσε εἰς τὴν σελουλόζαν πρωτεύουσαν θέσιν διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς αὐταρκείας. «Νὰ πραγματοποιήσωμεν ἐντὸς τοῦ βραχυτέρου δυνατοῦ χρόνου τὸ ἀνώτατον δυνατόν τῆς αὐταρκείας». Ἡ ὠθησις πρὸς μίαν ταχυτάτην ἐνέργειαν ἐδόθη ἀπὸ τὸν συνασπισμὸν τῶν πεντηκοντα δύο κρατῶν τῶν ψηφισάντων τὰς κυρώσεις ἐναντίον τοῦ

ἰταλικοῦ λαοῦ, ἐνόχου μόνον ἐπειδὴ ἀπέβλεπε εἰς νέας ἐξόδους διὰ τὰς ἀξεανούσας ἐνεργείας ἐργασίας.

Ἐπομένως καὶ διὰ τὴν σελουλόζαν, τὸ 1935 πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἱστορικὴ ἡμερομηνία. Μόνον ἓνας ἰσχυρὸς ὀργανισμὸς, ἐξαιρετικῶς εὐαίσθητος, εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς στιγμῆς καὶ βιομηχανικῶς τέλειος εἰς, ὅλα τοῦ τὰ τμήματα, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναλάβῃ τὸ σοβαρὸν ἔργον καὶ νὰ τὸ φέρῃ εἰς πέρας μὲ ἐπιτυχίαν. «Ἡ Σινία Βισκόζα» ἠδυνήθη πράγματι νὰ τὸ περαιώσῃ καθ' ὁλοκληρίαν. Δι' αὐτὴν ἡ πρόθεσις τῆς αὐταρκείας, ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὰς ὑψηλὰς ἀνάγκας τοῦ ἔθνους, συνεπίπετε μὲ τὰς ἰδίας ἐσωτερικὰς τεχνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας τῆς βιομηχανίας της. Δὲν ἔπρεπε ὁμῶς νὰ σκεφθῇ τὸν δασικὸν πλοῦτον τῆς χώρας διὰ τῆς φυτεύσεως κλάδων ἐλάτης καὶ δεξιάς. Πρῶτονδιότι ἡ μικρὰ ἔτησις ἀπόδοσις θὰ ὑπερχρέωνε τὴν

χρησιμοποίησιν διὰ τὰς φυτείας αὐτὰς, ἐδαφικὰς ἐκτάσεις τόσο, τεραστίως ὥστε θὰ καθίστατο ἀδύνατος οἰαδήποτε πρακτικὴ πραγματοποίησις. Κατόπιν καὶ ἐπειδὴ ἡ βραδυτάτη ἀνάπτυξις τῶν δένδρων αὐτῶν θὰ ἐπεβράδυνε, τουλάχιστον διὰ τριάκοντα ἔτη τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπείγον νὰ λυθῇ. Ἀποκλεισθείσης τῆς δυνατότητος, νὰ ἐπιτευθοῦν ραγδαία ἀποτελέσματα διὰ τῆς χρησιμοποίησεως ξυλείας παραγομένης ἀπὸ δένδρα μὲ μακρὸν φυτικὸν κύκλον, κατέστη καθαρὸν ὅτι ἡ λύσις ἔπρεπε νὰ ἐπιζητηθῇ διὰ τῆς μελέτης ἐκμεταλλεύσεως δένδρων μὲ ἐτήσιον φυτικὸν κύκλον. Δι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ προσδιορισθῇ ποῖα ἐκ τῶν δένδρων αὐτῶν κατεῖχον τὰ χρήσιμα πρακτικὰ καὶ οἰκονομικὰ προσόντα, εἰς τρόπον ὥστε ἡ κλωστικὴ βιομηχανία ν' ἀπέκτα τὴν πρώτην τῆς ὕλην· τὴν σελουλόζαν.

Ὁλόκληρον τὸ ἔτος 1935 καὶ μέ-

γα μέρος τοῦ 1936, εἰς τὰ πειραματικά ἐργαστήρια, εἰδικῶς ἐγκατασταθέντα, ἀπὸ τὴν «Σινία Βισκόζαν» εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Τσεζάνο Μαντέρο, ἐσυνεχίσθησαν αἱ ἐρευναι ἐπὶ τῶν δυνατοτήτων τῆς χρησιμοποίησεως ὑποξυλικῶν φυτῶν καὶ χλωιδῶν, ἐτησίαν, ἐκ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸ περιθώριον τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς, καὶ κοινῶς θεωρουμένων ὡς ὑποπροϊόντων τῆς στοιχειώδους καλλιεργείας: ἄχυρον τῆς ὀρύξης, ἄχυρον σίτου, φύλλα τοῦ ἀραβοσίτου κ.λ.π. Τὰ φυτὰ αὐτὰ δὲν ἠδυνήθησαν, παρ' ὅλον αὐτὸ, νὰ ὠφεθοῦν εἰς ἰδεώδεις ὕλας διὰ μίαν ἐντατικὴν ἐκμετάλλευσιν, τόσο διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν τιμῶν ἀπὸ ζώνης εἰς ζώνην, ὅσον καὶ διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς συγκομιδῆς καὶ τῆς συγκεντρώσεως, καὶ τὰ ὑψηλὰ μέσα μεταφοράς. Δὲν ἔμεινεν ἐπομένως παρὰ νὰ κατευθυνθοῦν αἱ ἐρευναι πρὸς ἄλλα φυτὰ παραγόμενα ἀπὸ

τὴν καλλιέργειάν μας. Ταχέως αἱ ἐρευναι ἐπέτρεψαν τὴν ἀνακάλυψιν ἐντὸς τοῦ εὐγενοῦς καλάμου, τὸ *Arundo Domus* τοῦ λίνου, τὸ φυτὸν τοῦ ὁποῖον καλύπτειν κάθε ἄλλου θὰ ἠδύνατο νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς πολλὰς ἀπαιτήσεις τῆς βιομηχανίας αὐτῆς. Ὁ κάλαμος αὐτὸς εἶναι ἐν ἀνεξάντλητον σταχυοειδῆς, ἀνανεούμενον κατ' ἔτος, καὶ τὸ ὁποῖον εἰς τὸ περιβάλλον μας ἀναπαράγεται εὐκόλως, εἴτε διὰ τῆς αὐθιγότητος βλαστῆσως, εἴτε διὰ τῆς φυτεύσεως τῶν βλαστῶν τοῦ στελέχους. Μᾶλλον τοῦτε τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ ἐχρησιμοποίηθῃ ὡς ὑποστήριγμα τῶν ἀμπέλων καὶ διὰ τὰ κοινὰ συστήματα τῆς κηπουρικῆς. Συνετέλει ἀπλούστατα εἰς τὸ νὰ υποβοηθῇ τὴν κηπουρικὴν καὶ τὴν ἀμπελοργικὴν εἰς τὰς περιοχὰς ὅπου εἶχον χαρακτηρῆσαι εἰδικεύσεως. Ἀργότερον ὁμῶς, μετὰ τὰς διαπιστώσεις τῆς Σινία Βισκόζα, ἡ βιομηχανικὴ σημασία τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ ἀπε-

Ο ΚΑΛΑΜΟΣ Ο ΠΑΡΑΓΩΝ ΤΗΝ ΣΕΛΟΥΛΟΖΑΝ.

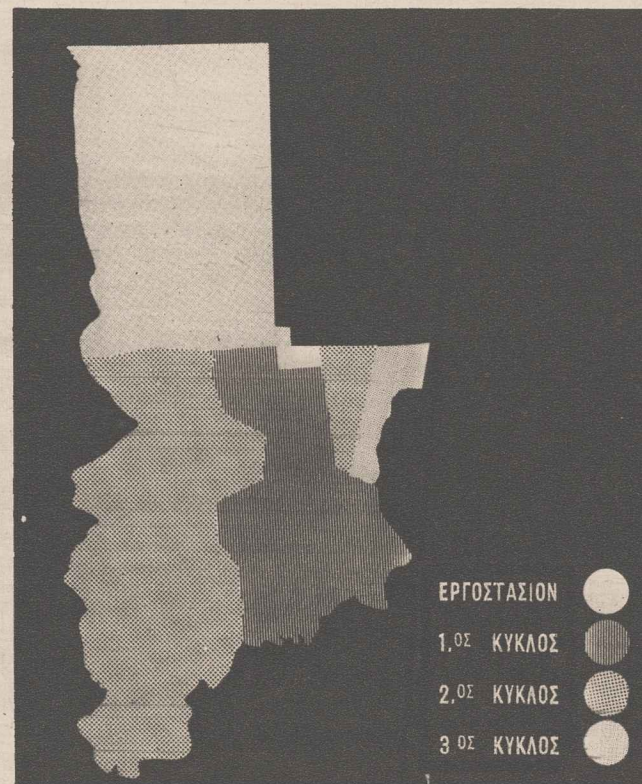
ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ, ΕΙΣ ΤΟΡΒΙΣΚΟΖΑ,

ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΝΑΡΞΕΩΣ ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ.

Ο ΚΑΛΑΜΟΣ Ο ΠΑΡΑΓΩΝ ΤΗΝ ΣΕΛΟΥΛΟΖΑΝ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

1.05 ΚΥΚΛΟΣ

2.05 ΚΥΚΛΟΣ

3.05 ΚΥΚΛΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΥΚΛΟΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΙΣ ΤΩΝ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΩΝ ΕΜΠΟΔΙΩΝ

ΕΝΑΡΞΙΣ ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ 1200 ΣΤΡΕΜΜΑΤΩΝ

καλύφθη με την μοιραία αξία της. Αφού καθωρίσθη η έκλογη του φυτού, απέμενε να εύρεθι το έδαφος επί του οποίου θα εκκαλλιεργείτο. Έπρεπε να εύρεθουν έδαφη έκτεταμένα, εύφορα και ιωπά, άροτριομένα εύκόλως. Έπρεπε η ζώνη να παρουσίαζε μεγάλας δυνατότητας συνδέσεως με τα κέντρα βιομηχανικής καταναλώσεως, και να μη θυσιασθούν τμήματα γης και καλλιεργείται παλαιά και χρήσιμοι εις την εθνικήν οικονομίαν, διά την αγροτικήν παραγωγήν.

Η έκλογη έπεσε επί της κάτω Φριουλίνας, η οποία χάρις εις το έργον της ανορθώσεως, το έγκαινοσθέν από το Καθεστώς, απέδιδετο βραδέως εις την ζωήν. Τοιουτοτρόπως κατά το δεύτερον εξάμηνον του 1937, με την έγκρισιν του Ντούτεσ και συμφωνούντος πλήρως και του ύφυπουργού της ολοκληρωτικής εξυγιάνσεως, ήρχισεν η αγορά κλήρων γης, πλησίον της λιμνοθαλάσσης του Μαράνο και κατόπιν ήγοράσθησαν τα έδαφη τα περιλαμβανόμενα εις το Φάουλis, έως ότου έφθασαν εις ένα σύνολον άνω των 5.300 στρεμμάτων.

Ούσιαστικώς το πρόγραμμα έχωρίζετο εις δύο : εις την οργάνωσιν της αγροτικής διοικήσεως διά την παραγωγήν του καλάμου αυτού και την ίδρυσιν ενός βιομηχανικού οργανισμού διά την εκμετάλλευσίν του.

Με έπομένους σταθμούς, τα 5.300 στρέμματα θα έπρεπε να συστηματοποιηθούν από υδραυλικής απόψεως, να εξυγιανθούν τελείως, να προικισθούν με την άπαιτουμένην αγροτικήν εξάρτυσιν και με δίκτυον οδών, ζηρās και ύδατος, να καλλιεργηθούν βαθέως και να προετοιμασθούν διά να φυτευθούν με τας καλάμους. Προς νότον της σιδηροδρομικής γραμμής, θα ιδρύετο η νέα βιομηχανική πόλις με τας συγχρόνους εγκαταστάσεις, ικανάς να παράγουν από 60 μέχρι 80 έκκτ. χιλιογρ. εϋγενούς πολτού έτησίως. Εις τα περίε άνετοι και σύγχρονοι οικίσκοι διά τας κατοικίας των έργατών, καταλλήλων διά να φιλοξενήσουν τόν εργατικόν πληθυσμόν. Το εργατικόν βιομηχανικόν σχέδιον θα έπρεπε να πραγματοποιηθι εις τρεις περιόδους υποδιαιρουμένας ως έξης: άμεσος, πραγματοποιήσις διά την συστηματοποίησιν και την φύτευσιν εις ένα τμήμα έδάφους 1.200 στρεμμάτων και έκ παραλλήλου η οικόδομους της βιομηχανικής εγκαταστάσεως και των άπαραιτήτων συμπαρομαρτούντων. Η δευτέρα περίοδος προέβλεπε την επέκτασιν της φυτεύσεως επί επιφανείας άλλων 2.000 στρεμμάτων, αφού θα προηγείτο η υδραυλική και αγροτική τακτοποίησις του έδάφους. Τέλος η συμπλήρωσις των οικόδομών διά την πλήρη απόδοσιν της βιομηχανίας, οδικόν δίκτυον και διώρυγες.

Η πραγματοποίησις ήρχισε την 28 Οκτωβρίου του 1937, επέτειον της πορείας κατά της Ρώμης. Τα έδαφη, λόγω της διαφόρου συνθέσεώς των, έδω άργυλλώδη, εκεί πυρανθρακώδη, η διαλελυμένα, άπήτην διορθώσεις, φράγματα και δυσχερείς καλλιεργείας, βραδείας εφαρμογής και δι' αυτόν τόν λόγον το τεχνικό, - αγροτικόν πανόραμα των έργων κατ' άρχας παρουσιάσθη εξαιρετικώς σύνθετον. Παρ' όλον τοϋτο, χωρίς διακοπήν και με παράλληλον πρόοδον επί των διαφόρων τομέων, όλα τα μηχανικά μέσα τα οποία διαθέτει η σύγχρονος τεχνική, έκινήτοποιήθησαν, και άπειράριθμοι μηχαναί εκατονταπλασίασαν τας δυνατότητας της εργασίας του ανθρώπου. Ηδη από του Νοεμβρίου, εκεί όπου το έδαφος δεν άπήτη υδραυλικήν εξυγιάνσιν, αλλά μόνον μερικής δι-

ΑΙ ΕΚΣΚΑΠΤΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΔΙΑ ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΞΥΓΙΑΝΣΙΝ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ, ΑΝΗΓΕΡΘΗΣΑΝ ΑΜΕΣΩΣ ΑΙ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ 25 ΕΚ. ΦΥΤΩΡΙΑ ΗΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΦΥΤΕΥΟΝΤΑΙ.

ΕΝΤΟΝΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ ΕΞΥΓΙΑΝΣΕΩΣ ΚΑΙ ΧΑΡΑΞΕΩΣ ΔΙΩΡΥΓΩΝ

ευετησεις, τα άροτρα συρμένα από ισχυρά τρακτέρ, έχαρασαν εις τὸ ἔδαφος βαθεῖς καὶ κανονικοὺς αὐλακας, προωρισμένους νὰ δεχθοῦν τοὺς βλαστοὺς τῶν καλάμων. Ταυτοχρόνως ἤρχισαν αἱ ἐργασίαι τῆς ἰσοπεδώσεως τοῦ ἐδάφους ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ εἶχε τὴν ἔδραν τῆς ἡ βιομηχανικῆς πόλεως.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἠνοιχθῆσαν ὅλα τὰ θεμέλια, καὶ ὅπου ὑπῆρχον διαρροαὶ ὑδάτων ἐκαλύπτοντο με τσιμέντον. Λέμβοι, αὐτοκίνητα ὁλόκληροι σιδηροδρομικοὶ συρμοὶ ἐξεφόρτωναν καθ' ἑκάστην εἰς τὸ τεράστιον ἐργαστήριον, τόνους οἰκοδομησίμων ὑλῶν, καὶ συντόμως ὑψώθησαν εἰς τὸν οὐρανὸν τὰ ἱκρίωματα, ἐντὸς τῶν ὁποίων θ' ἀνεγείροντο οἱ τύποι τῶν βιομηχανικῶν οἰκοδομῶν. Ἐκ παραλλήλου, στρατιά ἐργατῶν εἰργάζετο εἰς τὴν διεύρυνσιν τῆς πλωτῆς διώρυγος, καὶ εἰς τὰς ἐκσκαφὰς τοῦ ὑδραυλικοῦ δικτύου, τὸ ὁποῖον θὰ ἔφθανε μίαν ὀλικὴν ἑκτασιν 960 χιλμ. Ἦδη ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 1938, τὰ ὑποστηλώματα καὶ οἱ δοκοὶ ἐκ τσιμέντου προσδιώριζον ἰσχυρῶς, ἐν τῷ μέσῳ περιπλόκων σιδηρῶν βεργῶν, τὰς περιφερείας καὶ

τὰ σχήματα τῶν βιομηχανικῶν οἰκοδομῶν, καὶ ταυτοχρόνως τὰ πλοῖα τὰ μεταφέροντα τὰ φυτῶρια προσέδενον εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ἀγ. Γεωργίου τοῦ Νογκάρου. 25 ἑκατ. ρίζαι εἶχον ἐκφορτωθῆ ἀπὸ τὰ ἀμπάρια, καὶ ἀφοῦ ὑπεβάλλοντο εἰς προσεκτικὴν ἐξέτασιν ἀπεστέλλοντο εἰς τοὺς ἀγρούς διὰ νὰ φυτευθοῦν. Μετὰ τὸν αὐτὸν ρυθμὸν ἐπροχώρουν αἱ ἐργασίαι ἐκσκαφῆς, αἱ ἐρεῦναι διὰ τὰς πηγὰς ὕδατος, σπουδαιότατου παράγοντος διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς σελοουλῆς, καὶ καθίστατο δυνατόν νὰ διωχευθοῦν τὰ ἀφθονα ὕδατα πέντε ἀρτεσιανῶν φρεατῶν.

Μεταξὺ τοῦ δόσους τῶν ἱκρίωμάτων διεγράφετο πλέον καθαρά ἡ κυρία ὁδὸς τοῦ ἐργοστασίου, ὁ μέγας λιμὴν καὶ ἡ διώρυξ προσεγγίσεως πλησίον τοῦ ἐργοστασίου, τὸ κτίριον τοῦ βρασίματος, αἱ ὑπόγειοι ἀποθήκαι τῶν φυτῶν καὶ ὁ παραθαλάσσιος πύργος. Ἐξ ἄλλου εἶχον ἀποπερατωθῇ τὰ μικρότερα κτίρια καὶ τὰ ἐσωτερικὰ τοὺς ἡτοιμάζοντο νὰ δεχθοῦν τὰ μηχανήματα τοῦ μεγάλου βιομηχανικοῦ κέντρου. Μετὰ τὴν ἀνοιξιν, τὰ πρῶτα τρυφερά στελέχη τῶν νέων φυτειῶν, ἤρχισαν νὰ κί-

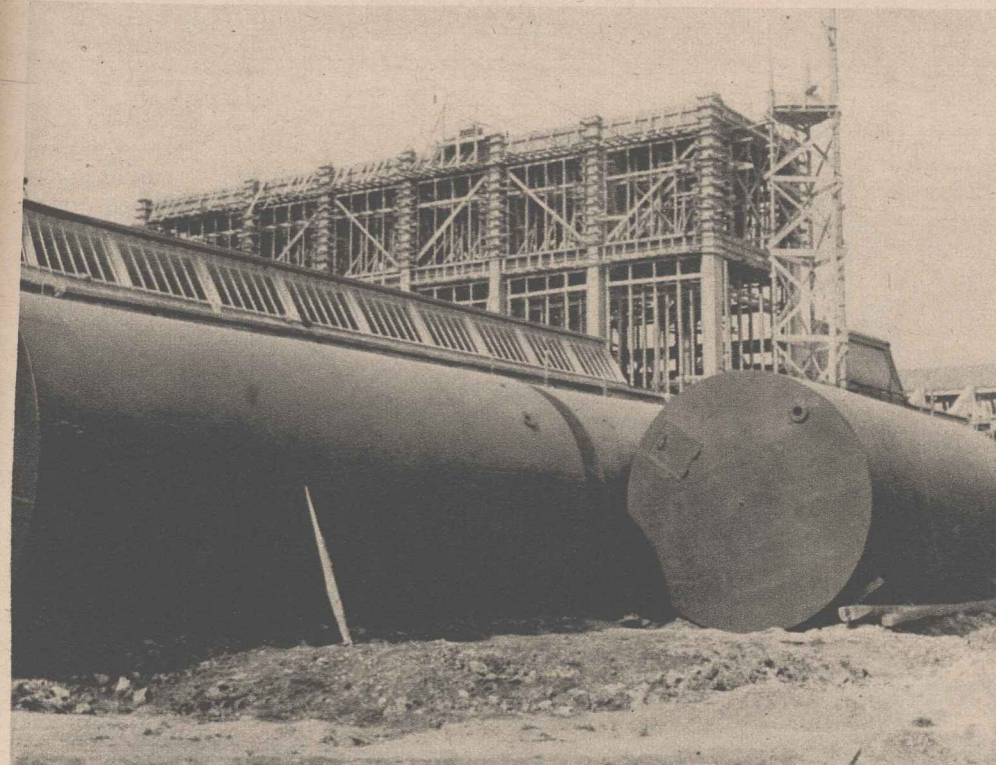
νοῦνται ἀπὸ τὸν ἄνεμον, καὶ διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐργασθῇ ἡ βιομηχανικὴ ἐγκατάστασις, μόλις θὰ ἦτο ἔτοιμη, ἔγινε συγκέντρωσις καλάμων ἀπὸ ὅλας τὰς περιοχὰς τῆς Ἰταλίας, καὶ εἰδικῶς ἀπὸ τὴν Λομβαρδίαν, ὅπουθεν μετεφέροντο διὰ τοῦ ποταμοῦ με τακτικὴν συγκοινωνίαν. Οἱ κάλαμοι ἐδυνάμωναν καὶ ἀπέκτησαν φύλλα, τὰ νερά τῶν διωρύγων ἔτρεχον ἤδη εἰς τὰ εὐθυθέντα καὶ εὐρυθθέντα ρεῖθρα καὶ αἱ βιομηχανικαὶ οἰκοδομαὶ ἠδύνατο νὰ θεωρηθοῦν ὡς τελειώσασαι. Ἐξω ἀπὸ τὴν βιομηχανικὴν πόλιν, εἰς τὸν πρῶτον ἀστικὸν πυρῆνα, εἰργάζοντο διὰ τὴν καλλιτέρευσιν τῶν ὑπαρχουσῶν, κατοικιῶν καὶ τῶν σχολείων, αἱ δεξαμεναὶ περιεφράχθησαν, τὰ πεδία παιχνιδιῶν εἶχον ἰσοπεδοθῇ. Εἰς τὴν πλατείαν, ἐναντι τοῦ κτιρίου τῆς διευθύνσεως τῶν γραφείων, δύο ὁμάδες ἀγαλμάτων καὶ δύο μνημεῖοις βρῦσαι, συνεγκέντρουσαν τὴν ἀρμονικὴν πλαστικότητα τῆς τέχνης μετὰ τὴν τῶν μηχανῶν.

Τώρα πλέον, τὸ ἔργον, εἰς τὸν πρῶτον κύκλον τῆς πραγματοποιήσεώς του εἶχε συντελεσθῇ. Ὅχι ὀλιγώτερα τῶν 1.342 σιδηρ. συρμῶν,

10.934 αὐτοκινήτων ἐχρειάσθησαν διὰ νὰ μεταφέρουν τὸ οἰκοδομησίμον ὕλικόν. 20 ἀτμόπλοια, 174 βενζινοπλοια, 36 φορτηγίδες, 680 αὐτοκίνητα εἶχον μεταφέρει τὰ φυτῶρια, διὰ νὰ φυτευθοῦν εἰς τοὺς αὐλακὰς καὶ τοὺς καλάμους διὰ νὰ στεγνώσουν εἰς τὰ ἀλώνια. Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ οὗμα τῆς ἐκθέσεως τῆς ὑποβληθείσης εἰς τὸν Νοῦτσου, τὴν 21ην Σεπτεμβρίου 1938, κατόπιν μόνον 320 ἡμερῶν ἐργασίας.

Γενόμενος δεκτὸς ἀπὸ τὸν ἐντεταλμένον σύμβουλον, ἐθνικὸν σύμβουλον Φράνκο Μαρινότι, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου καὶ ὅφ' ὅλων ὅσων εἶχον συντελέσει εἰς τὸν νικηφόρον αὐτὸν ἀγῶνα, ὁ Ντοῦτσε ἤρρισε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἰδρύματος. Ὅλοι οἱ σταθμοὶ τῆς προόδου ἐξητάθησαν παρ' αὐτοῦ: Ἐνδιεφέρθη δι' ὅλας τὰς τεχνικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς λεπτομερείας καὶ ἐφ' ἑνὸς φύλλου σελοουλῆς ἔγραψε «Ἡ Ἰταλία ἔχει τὴν σελοουλῆσαν τὴν. Ἐκρατήσαμεν τὴν ὑπόσχεσιν μας».

Πρὶν ν' ἀναχωρήσῃ, ὁ Ντοῦτσε, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ πλῆθος τῶν

ΤΟ ΜΗΧΑΝΟΣΤΑΣΙΟΝ ΗΤΟΙΜΑΣΘΗ ΕΚ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ

ἐργατῶν, πού τὸν ἀνέμενε εἰς τὸ ὑπαίθριον, εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Σύντροφοι, θεωρῶ τὴν σημερινὴν ἡμέραν, τὴν 21ην Σεπτεμβρίου τοῦ 16ου ἔτους τῆς Φασιστικῆς χρονολογίας, διὰ τὴν αὐτάρκειαν, ὁ ὁποῖος σημαίνει τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Πατρίδος, ἡ ἐπιστῆμὴ μᾶς δίδει τὰ βασικά ὅπλα διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν μας. Θὰ ἦτο τρέλλα καὶ αὐτοκτονία νὰ μὴ τὰ μεταχειρισθῶμεν. Εἰς τοὺς διευθύνοντας, εἰς τοὺς τεχνικοὺς, εἰς ὅλους σας, ἐργάται σύντροφοι, οἱ ὁποῖοι εἰργάσθητε, καὶ πού θὰ εὕρητε ἐδῶ συνεχὴ ἐργασίαν, στρέφεται ὅλη ἡ ἐκφρασις τῆς συμπαθείας μου.

Νὰ ἐνθυμείσθε ὅτι τὸ πρῶτον πράγμα διὰ νὰ νικηθῇ μία μάχη εἶνε ἡ ἀκλόνητος πίστις εἰς αὐτήν. Καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Λιττόριο καὶ εἰς τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος». Ἡ ἐπίσκεψις εἶχε τελειώσῃ. Διὰ τὴν βιομηχανίαν τῶν τεχνικῶν κλωστῶν, ἡ αὐτάρκεια ἐσήμαινε ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, διὰ τὰς ἀνάγκας εἰς εὐγενῆ σελοουλῶσαν, ἐσήμαινε ἰκανότητα παραγωγῆς εἰς τὴν Πατρίδα τῆς πολυτιμοῦ αὐτῆς ὕλης, πρῶτον, ὅχι μόνον εἰς ἴσην πο-

σότητα, ἀλλὰ καὶ ἴσην, ἂν ὅχι ἀνωτέραν εἰς ποιότητα ἀπὸ τὴν εἰσαγομένην καὶ εἰς τιμὰς ἀφινούσας ἀρκετὰ περιθώρια, διὰ ν' ἀντιμετωπισθῇ μετὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ προϊόντος ὁ συναγωνισμὸς ἐπὶ τῆς διεθνούς ἀγορᾶς. Ἐσήμαινε ἀκόμη, νὰ μὴ ἀφεθῇ μερικῶς ἀχρησιμοποίητος, οὐδεμία παραγωγικὴ δύναμις εἰς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι αἱ δυνάμεις τοῦ ἔθνους ἐκλήθησαν, ὅπως καὶ τώρα, νὰ δώσουν τὴν ἀνωτάτην συμβολὴν εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀνεξαρτησίαν.

Ἡ συντέλεσις τοῦ δευτέρου τετραετοῦ σχεδίου αὐτάρκειας, θὰ ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τὴν τελείαν ἰκανοποίησιν ὁλοκλήρου τῆς ἐθνικῆς ἀνάγκης εἰς σελοουλῶσαν, διὰ ῥά τιν, ἐπιτυχῶς ἀποβῇ κυρίως ἀπὸ εὐγενῆ κάλαμον. Οἱ καιροὶ ὅμως ἦσαν, ἐξαιρετικῶς δυσμενεῖς.

Ὁ ἀνατρεπτικὸς ροῦς τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, ἀπέδειξε μέχρι τίνος σημείου εἶχον δίκαιον νὰ θελήσουν νὰ πραγματοποιήσουν μετὰ γοργὸν ρυθμὸν τὸν πρῶτον πυρῆνα, γεωργικοβιομηχανικόν, ἰκανὸν ἥδη νὰ παράγῃ ἑτησίως 30 ἐκ. χιλιογρ. εὐγεν-

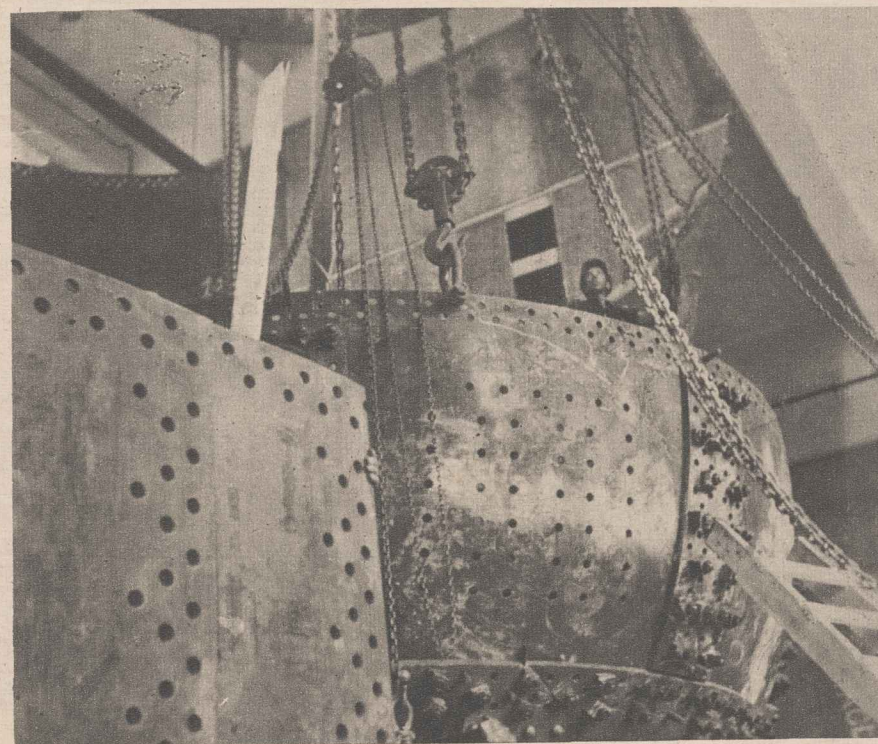

ΤΟ ΥΔΩΡ ΑΝΑΒΛΥΖΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΤΕΣΙΑΝΟΝ ΦΡΕΑΡ

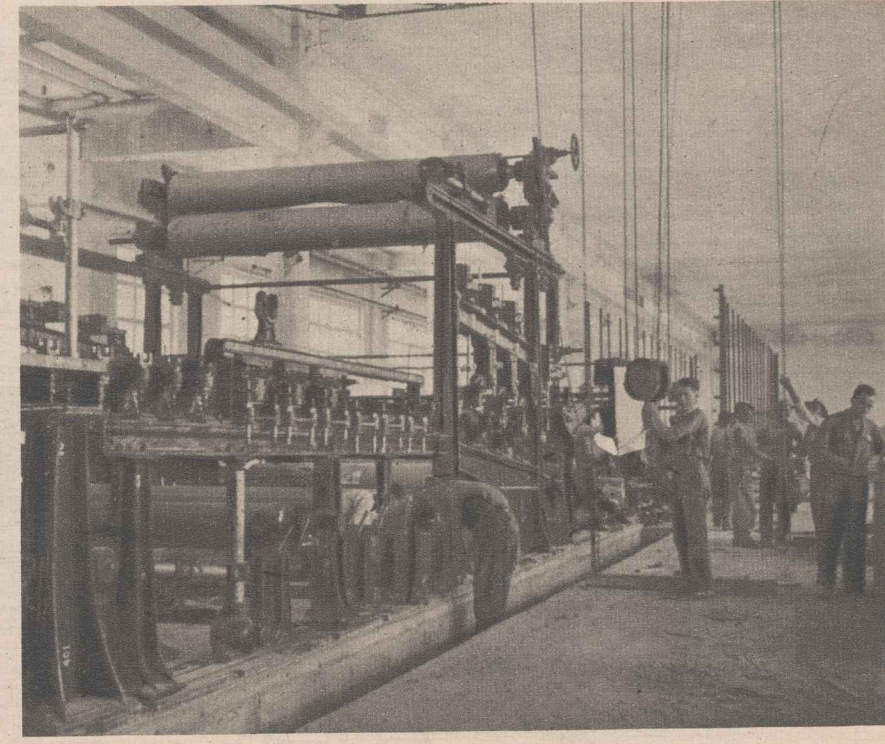
νοὺς σελοουλῶζας. Τώρα ἔπρεπε νὰ προβλεφθῇ τὸ ταχύτερον, ἡ ἀγροτικὴ καὶ οἰκονομικὴ τακτοποίησις τῶν ἄλλων 4.100 στρεμ. τῆς περιοχῆς. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπεκταθῇ ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ἰδίων ἐγκαταστάσεων, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν προβλεφθεῖσαν παραγωγικὴν δυνατότητα τῶν 60-70 ἐκ. χιλιογρ. πρῶτης ὕλης ἐτήσιως.

Τοιοῦτοτρόπως ἀντιμετωπίσθησαν καὶ ἐλύθησαν ὅλα τὰ ὑδραυλικά προβλήματα, ὁλοκλήρου τῆς περιοχῆς, ὅπως καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν προβλημάτων τῶν σχετικῶν μετὰ τὴν κτηματικὴν μετατροπὴν τοῦ ἐδάφους. Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν ἐργασίαν τῆς ἐξυγιάνσεως, ὁ διπλασιασμὸς τῆς βιομηχανικῆς ἐγκαταστάσεως, θὰ προώδεε ὁμοιόμορφως μετὰ τὸ πρόγραμμα τῆς ἀνεγέρσεως καὶ τῆς τακτοποιήσεως τοῦ ἐδάφους. Τὸ 1940 ἔπρεπε νὰ εἶχον πολλαπλασιασθῇ καὶ τελειώσῃ τὸσον αἱ ἀγροτικαὶ ὅσον καὶ αἱ βιομηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ὁροσέχες.)

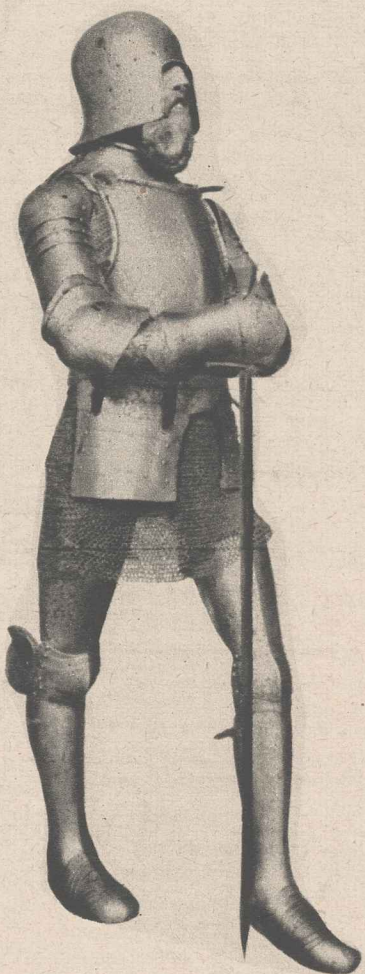
ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΤΕΡΑΣΤΙΩΝ ΚΑΔΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΒΡΑΣΙΜΟΝ

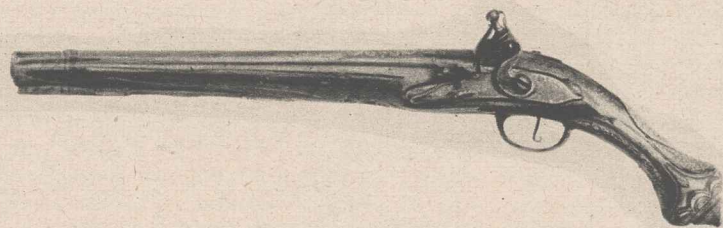
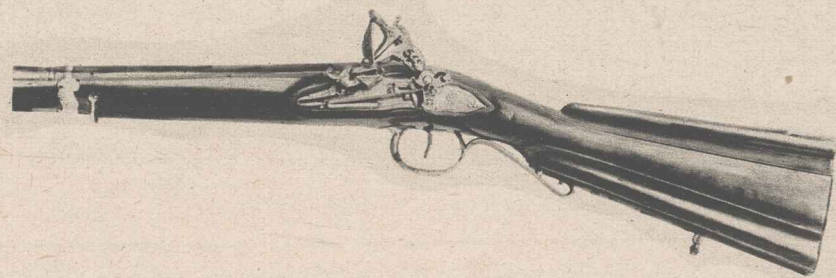
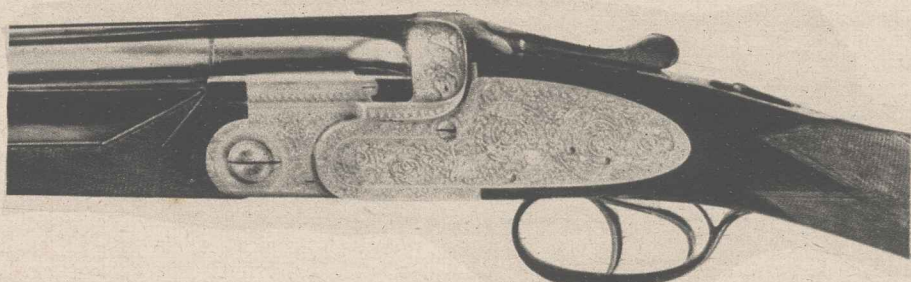
ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΟΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

ΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΝ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1938

ΠΑΝΟΠΛΙΑ του XV αιώνα, κατασκευασθείσα εις τὰ περίφημα όπλατοία της Μπρέσιας

ΟΠΛΑ πριγκίπων του 7ου αιώνα: πυροβόλα και πιστόλιον, κατασκευασθέντα από τὸν Μπερέτα της Γαρδόνης.

Η ΜΠΡΕΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΗΣ

Ἡ κοιλιά, πού τριγυρίζει τὴν Μπρέσια, ἡ πλησιέστερα πρὸς τὴν πόλιν ἢ πὺ μπρεσιανή ἀπ' ὅλας τὰς κοιλιάδας, σχηματίζεται ἀπὸ τὸ Μόλλα, πλούσιον εἰς ἀνθρώπους βιομηχανίας, ὀνομάζεται Τρόμπια.

Εἰς τὴν κοιλιάδα αὐτὴν τῆς Μπρέσιας, πού ἀποτελεῖ τὴν καρδίαν τῆς ἐπαρχίας καὶ εἶναι πλούσιον σιδηρουργεῖον, εἶχον τὴν κοιτίδα τῶν τὰ ὅπλα τῆς Μπρέσιας, τὰ ὅποια ἔχουν παλαιὰν καὶ αὐθεντικὴν ἀριστοκρατίαν καὶ ἡ παράδοσις τῶν ὁποίων εἶναι περίφημη καὶ στενὰ συνδεδεμένη μετὰ τὴν δοξαμένην ἱστορίαν τῶν ἰταλικῶν δ-πλων.

Ἐρεψία διωρῶν καὶ ἀρχαιολογικὰ ἔγγραφα πού ἔφθασαν ἕως ἡ-μᾶς, μαρτυροῦν ὅτι ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν ὀρυχείων, ἀπὸ τὰ ὅποια εἶναι πλουσία ἡ περιοχὴ, εὐρίσκειται εἰς πλήρη δράσιν, χάρις εἰς τὴν Τριουμ-πλίνην φυλὴν, τὴν πύδ δυνάτην καὶ ἰσχυράν τῶν πέριξ φυλῶν.

Ὅπως μαρτυροῦν τὰ δρειχάλκινα ἐλάσματα, τὰ εὐρέθηνα εἰς τὸ Τζα-νάνο, βεβαιοῦται ὅτι ἡ ὀπλοβιομηχα-νία εἰς Μπρέσιαν καὶ τὰς κοιλιάδας ἀνάγεται εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν ἐποχὴν.

Καὶ οὐτε εἶναι ὀλίγα τὰ ἱχνη τῆς κα-τοχῆς τῶν ρωμαίων, οἱ ὅποιοι διὰ τὰς ἐργασίας τῶν μεταλλῶν, ἔστελ-λαν τοὺς σκλάβους τῶν τοῦ «κατα-δικασμένων» εἰς τὰ μεταλλεία. Καὶ

ἀν οἱ ρωμαῖκοὶ ἀετοὶ ἀφῆρσαν τὴν ἐλευθερίαν τῆς κοιλιάδος, ὁ πολιτι-σμός δ' αὖτος τῆς Ρώμης ἐβάδιζε με-αὐτῆς.

Τὸ παρελθὸν αὐτό, τῆς ἰσχυρᾶς καὶ ἀνθηρᾶς μεταλλευτικῆς δράσεως καὶ τῶν ὀπλων, δύνανται νὰ διακριθῇ εἰς δύο περιόδους: τὴν ἐποχὴν τοῦ σιδήρου, ἡ ὅποια φθάνει μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς ἀναγεννήσεως, ὅποτε ἡ τέχνη τῆς ἐπεξεργασίας ὑπερέβη εἰς σπουδαίον τὴν ἐκσκαφὴν αὐ-τῶν, καὶ τὴν ἐποχὴν τῶν ὀπλων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἰδιοφυΐα, ἡ τελεία τεχνικὴ καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ ὥραιότης, ὁπισθοδρομοῦσαι, θὰ εὕρισκον τὴν πηγὴν τῶν εἰς τὸν μέλλον ἐκεί-νων λαὸν τὸν ὀνομαζόμενον Ἑτρου-σκικόν, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἐχρησιμο-ποίησε τὸ σφυρηλατὸν μέταλλον.

Διάφοροι εἶναι οἱ καιροί, μία δ' αὖ-μος ἡ ἱστορία καὶ ἀδιάκοπος ἡ ἐξέ-λιξις, διάφοροι αἱ ἐποχαί, μέ συνο-χὴν δ' αὖτος ἡ ὁποία ἔφθασε μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Κάθε οἰκογένεια — ὅπως λέγει ἕνας ὀνομαστός κάτοικος τῆς Μπρέσιας — ἐφρόντιζε νὰ εἶναι ἐξαι-ρητικὴ ἡ βιομηχανία αὐτῆς, ὥσάν νὰ ἦτο ἕνας θυρεός, μία στολὴ εὐγενεί-ας.

Τὸν 9ον αἰῶνα ἐδόθη θετικὴ ὠθησις εἰς τὴν μεταλλουργικὴν δράσιν τῆς κοιλιάδος Τρόμπια, ἀπὸ τὸν Νικολό Πιταγνίνο, ἀρχηγὸν τῶν στρατευμάτων τῶν Βισκόντι τοῦ 1438, ἀπέκτησαν τόσην φήμην.

Τὰς βιομηχανίας τῶν ὀπλων διὰ τὴν σταυροφορίαν ἡ ὁποία ἡ-τοιμάζετο εἰς τὸ Πεδεμόντιον τὸ 1191, ἐδόθησαν εἰς τὴν Τρόμπια μεγάλα παραγγελία, διὰ τὴν κατασκευὴν λογχῶν, βελῶν ἀσπίδων, σπαθῶν, ἐγ-χειριδίων, κρηνῶν, θωράκων, θυρεῶν κλπ.

Τὸ 1300 ἡ φάλαγξ τῶν τριουμπλι-ῶν τοξοτῶν εἶναι ὀπλισμένη μετὰ εἰ-δικὰ βέλη περιγραφόμενα, ὅτι ἦσαν στολισμένα μετὰ σκαλισμάτων καὶ μ' ἑ-να γρίφον.

Ὅταν ἐφευρέθη ἡ ἐκρηκτικὴ πυ-ρίτις, ἡχρήστευσε τὰ βέλη καὶ τὰ συναφῆ ὅπλα, οἱ τεχνίται τῆς Μπρέσιας ἐμελέτησαν ἄλλα πολεμικὰ ὄργανα, κατάλληλα εἰς τὴν δύναμιν τοῦ νέου ἐκρηκτικοῦ, καὶ ἀποδίδεται εἰς αὐτοὺς ἡ ἐφεύρεσις τοῦ καταπέλτου καὶ τοῦ πυροβόλου.

Τοὺς πρώτους κατασκευασθέντας καταπέλτας, τὸ 1216 εἰς Γαρδόνην ἠκολούθησαν ἄλλοι διάφοροι σχη-μάτων καὶ διαφόρου κατασκευῆς μετὰ μίγμα δρειχάλκου καὶ οἱ ὁποῖοι σύμ-φωνα μετὰ τὰ σχήματα τῶν ὀνομασθη-σαν, κανόνια, βομβάρδια, τοπομαχι-κα λιθοβόλοι, βασιλίσκοι κλπ.

Αὐτὰ εἶναι τὰ ὅπλα τὰ ὅποια κα-τὰ τὴν ἀπελπισμένην ἀντίστασιν τῆς Μπρέσιας, κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς, ἀπὸ τὸν Νικολό Πιταγνίνο, ἀρχηγὸν τῶν στρατευμάτων τῶν Βισκόντι τοῦ 1438, ἀπέκτησαν τόσην φήμην.

Τὸ 1400 ἡ Μπρέσια εἶχε 200 ἐρ-γοστάσια λευκῶν ὀπλων. Εἰς τὴν κοι-λάδα Τρόμπια ἡ κατασκευὴ ἔπολλα-πλασιαζέτο.

Εἰς τὰ σιδηρουργεῖα τῆς Μπρέσια ἐφθάναν ζητήσεις καὶ ἀπὸ τὴν πλη-σίον περιοχὴν τοῦ Μιλάνου, διὰ ἡμι-κατεργασμένας ράβδους, σύρματα κλπ. πρὸ παντὸς δὲ εἶχον ἀποκτήσει μεγάλην φήμην διὰ τὴν βιομηχανίαν τοῦ χάλυβος, τὸ μυστικὸν τῆς συν-δέσεως τοῦ ὁποῖου, ἀπετέλει τὴν καλ-λιτέραν οἰκογενειακὴν κληρονομίαν.

Τὸ 1509 εἰς Γαρδόνην, κάποιος Πέ-τρος Φρατσίνη, ἀνεκάλυψε τὸν τρό-πον τῆς κατασκευῆς τῆς κάννης μετὰ τὴν σφυράν. Τὸ 1532 διὰ πρώτον φο-ρὰν τὰ ὅπλα ὀνομάσθησαν «μουσκέ-τα» ἐφεύρεσις τῆς Μπρέσιας εἰσαχθεῖ-σα εἰς Γαλλίαν, μόνον τὸ τέλος τοῦ αἵματος. Τὸ ἴδιον ἔτος εἰς τὸ Σαρ-πέτσο, ἀρχίζει τὸ χύσιμον τῶν τηλεβό-λων. Κατὰ τὴν ἰδίαν περίοδον ἤρχι-σε καὶ ἡ κατασκευὴ τῶν βραχέων ὀπλων, τὰ ὅποια κοινῶς ὀνομάσθη-σαν πιστόλαι καὶ τὰ ὅποια ἐστολί-ζοντο μετὰ παράσημα ἀπὸ σκαλιστῶν σιδηρῶν καὶ δουλευμένων μετὰ χέ-ρια, τῶν εἰδικευμένων καὶ ἀξίων ἐρ-γατῶν.

Εἰς τὴν πρόοδον τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς ἀκριβείας, συνετέλεσαν πο-λὺ τὰ σοφὰ μέτρα τῆς δημοκρατίας τῆς Βενετίας, ἡ ὁποία ἐπροστάτευσε μετὰ πραγματικὸν πνεῦμα τὴν βιομη-

χανίαν τῶν ὀπλων τῆς Μπρέσιας καὶ ὡς μαρτυρία τῆς μερίμνης αὐτῆς πρὸς τοὺς ὀπλοποιούς τῆς Μπρέσιας καὶ τῆς Γαρδόνης, παραμένουν τὰ γραπτὰ παραχωρηθέντα προνόμια, ἡ ἀπαγόρευσις νὰ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ κράτος ἢ νὰ διδάσκουν τὴν τέχνην ὀπλοποιίας, εἰς πρόσωπα ἕξνα τοῦ κύκλου τῶν. Εἰς τὴν Γαρδόνην συ-νεστήθη σχολὴ ὑποδιδασκείας εἰς τμήματα σφυρηλατῶν, ἐργατῶν τὸρ-νου, χυτῶν καὶ λοιπῶν εἰδικῶν. Ἡ γερουσία τῆς Βενετίας ἀπεφάσισε ὅτι μόνον εἰς αὐτὴν ἐπετρέπετο τὸ ἐμπόριον τῶν ὀπλων καὶ ἡ κατανά-λωσις τῶν ράβδων τοῦ χάλυβος.

Ὡς μαρτυρία παραμένει ἡ θαυμασία ζωγραφικὴ διὰ τῆς ὁποίας κοσμεῖ-ται μία ἀπὸ τὰ μεγάλα αἰθούσας τοῦ Δουκικοῦ Ἀνακτόρου τῆς Βενε-τίας, εἰς τὴν ὁποίαν παριστάνεται ἡ Μπρέσια προσφέρουσα τὰ ὅπλα εἰς τὴν Δημοκρατίαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου. Ἡ Βενετικὴ γερουσία, ὁ Πάπας, ἡ Ἑλλάς, ἡ Τουρκία καὶ ὅλη ἡ ἐγ-γύς Ἀνατολὴ, παρήγγελλον τὰ ὅπλα τῶν στρατιωτῶν τῶν εἰς Μπρέσιαν καὶ Γαρδόνην. Ὁ Κάισερ Βόργιας, ὁ Μαρκήσιος Βάστο, ὁ Δουὲ Πέτρος Λουδοβίκος Φαρνέζε, παρήγγειλαν χιλιάδας θωράκων, πυροβόλων καὶ σφαιρῶν, σιδηρὰ κρήνη. Ὁ κόμης Μιράντολα ἐξήγαγε τὰ μουσκέτα.

Τὸ 500 ὀλίγοι ἠδύνατο νὰ συνα-γωνισθῶν τοὺς ὀπλοποιούς τῆς Μπρέ-σιας καὶ τῆς Γαρδόνης, διότι εἰς τὴν

τέχνην τῆς σφυρᾶς καὶ εἰς τὸ μυστι-κὸν τῆς ἐμβαπτίσεως, διὰ νὰ κατασ-κευασθῇ τὸ ἀριστοῦργημα ἔπρεπε νὰ ἐνώνουν καὶ τὴν τέχνην τοῦ γλυ-φείου.

Βασίλεις καὶ πρίγκιπες ἐπέζητον πάντοτε τὰ πολεμικὰ καὶ τὰ κυνη-γητικὰ ὅπλα τῆς Μπρέσιας καὶ ἡ Βε-νετικὴ γερουσία τὰ ἐξέλεγε διὰ δώ-ρα εἰς πρεσβευτὰς καὶ ὑψηλοὺς ξέ-νους. Εἰς τὰ ὀνόματα τοῦ Σεραφί-νου Ντὰ Μπρέσια, τοῦ Γκαρμπανιά-τι, τοῦ Παύλου Κινέλλι, τοῦ Λαζάρου Κομισάση, εἶναι συνδεδεμένη ἡ ἱστο-ρία τῶν ὀπλων καὶ τῶν πανοπλίων τῶν προτιμωμένων ἀπὸ ὅλων τὸν κό-σμον.

Αἱ πανοπλίας τοῦ Καρόλου τοῦ 5ου, τοῦ Λουδοβίκου 14ου, τοῦ Κό-μητος Μαρτινέκο, τοῦ Φρανγκίσκου Κολλέονι, τοῦ Κατομαλάτα καὶ ἄλ-λων, ἀποτελοῦσαι ὅλα πραγματικά ἀριστουργήματα, εἶναι ἔργα τῶν τεχ-νητῶν τῆς Μπρέσιας, ὀπλοστάσια δὲ καὶ μουσεῖα εἶναι σήμερον ἀγρυπνοὶ φύλακες ὀλων αὐτῶν.

Ἀπὸ τοῦ 1600 μέχρι τοῦ 1797 ἡ κατασκευὴ τῶν πυροβόλων ὀπλων ἐφ-θασεν εἰς Γαρδόνην τὴν μεγαλυτέ-ραν ἀνθισιν. Ὁ λύκος τοῦ ὀπλου ἐγεννήθη καὶ ἐτελειοποιήθη εἰς Μπρέ-σιαν, τόσον ὥστε κατὰ τὸν 17ον αἰῶ-να αἱ ἐπαρχίαι τοῦ Λουμετσάνου τοῦ Μαρκενίου καὶ Ἰντσίνου, εἰδικεύθησαν μόνον διὰ τὴν παραγωγὴν τῶν λυ-κῶν.

TEMPO - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ - ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕ-
ΘΗΜΕΡΟΝ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ALBERTO MONDADORI
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ PAOLO LECALDANO

Εἰς τὸ Λουμετσάνο ἐπεδόθησαν ἐ-πίσης ἐπιτυχῶς καὶ εἰς τὴν κατασ-κευὴν λογχῶν καὶ θηκῶν διὰ σπά-θας καὶ ξιφοδόχας.

Μετὰ τὴν γαλλικὴν ἐισβολήν, ἡ Μπρέ-σια καὶ ἡ κοιλιάς Τρόμπια, ἀπεσ-πάσθησαν ἀπὸ τὴν Δημοκρατίαν τῆς Βενετίας καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἔπαυσαν νὰ ἰσχύουν οἱ νόμοι καὶ τὰ προνόμια. Ἡ παραγωγὴ ὅμως δὲν ἐσταμάτησε καὶ οἱ στρατοὶ τοῦ Να-πολέοντος εἶχον ὅπλα ξιφοδόχας καὶ σπάθας ἐπεξεργασμένας.

Κατόπιν ἀπὸ μίαν περίοδον παρακ-μῆς, ἡ βιομηχανία ἤνθισε ἐκ νέου, διὰ τοὺς πολέμους τῆς ἀναγεννήσεως ὅλα τὰ ὅπλα παρήγγελλον καὶ κατασκευάζοντο εἰς Μπρέσιαν.

Μετὰ τὴν σιδηρὰν θέλῃσιν ὀριμέ-νων βιομηχανῶν, κληρονόμων τῆς τέχ-νης τῆς ὀπλοποιίας, τὰ ὅπλα τῆς Μπρέσιας διετεθήσαν τὴν ἀξίαν φήμην τῶν. Μελέται, ἀνανεώσεις καὶ τελειο-ποιήσεις ἐπιτρέπουν ἀκόμη καὶ σήμε-ρον, εἰς εὐρύτατην κλίμακα παρα-γωγὴν μεταξὺ τῶν πλεόν ἐκτιμω-μένων.

Ἐταίρειαι, μετὰ ἑκατοντάδας ἐτῶν βίον, ἐξακολουθοῦν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν προγόνων τῶν, νὰ κατασκευά-ζουν ὅπλα ἐπιθετικὰ καὶ ἀμυντικά, ὅπλα κυνηγίου καὶ σκοποβολῆς, αὐ-τόματα ὅπλα καὶ ἀραιότατα λευκὰ ὅπλα διὰ τὸν πόλεμον καὶ τὴν ἐπιφα-σκίαν, ὅπλα κοινὰ καὶ ὅπλα πολυ-τελείας.

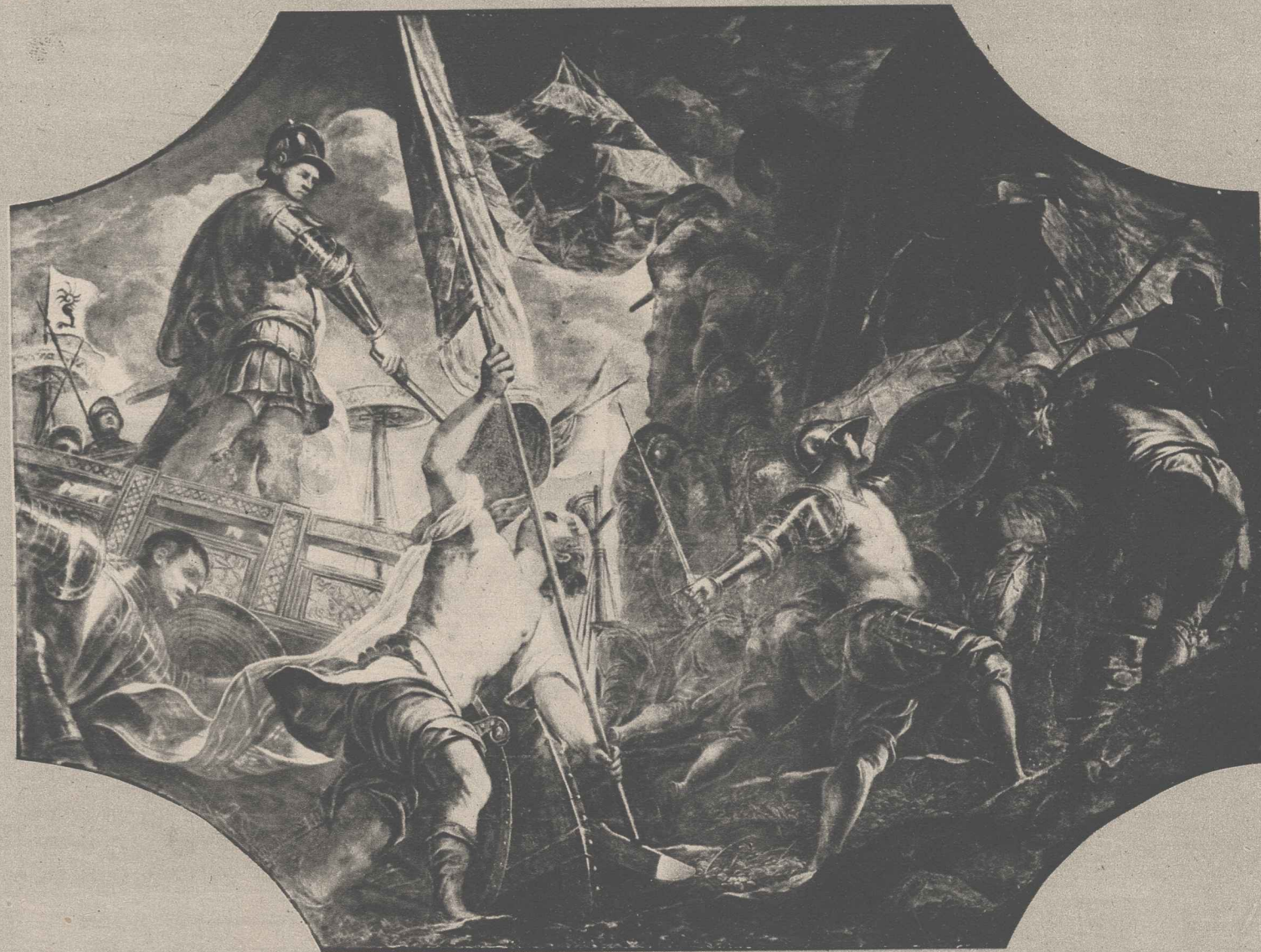
Ἡ παράδοσις δὲν διεκόπη. Οἱ κλη-ρονόμοι δεκάδων γενεῶν, μετὰ ἱστο-ρίαν μετὰ μεγάλῃν τέχνην συνδεομένην μετὰ τὴν εἰρήνην καὶ μετὰ τὸν πόλεμον ἐδημιουργήσαν καὶ συνεχρονίσθησαν πρὸς τὰς συγχρόνους ἀπαιτήσεις.

Τὰ μεγάλα ἱδρύματα συνεκέντρω-σαν τὰς διασκορπισμένας ἐνεργείας. Τὰ ηλεκτρικὰ κέντρα ἀντικατέστησαν τὰς παλαιάς.

Αἱ μηχαναὶ ἔλαβον πρωτεύουσαν καὶ ἀποτελεσματικὴν θέσιν εἰς τὴν βιομηχανίαν. Τὰ προσόντα ἀντοχῆς καὶ ἐπεξεργασμένης ἐλαστικότητος τὰ ὅποια κάποτε ἐπετυγχάνοντο δι' εἰδικῆς ἐπεξεργασίας εἰς τὰς κάννας ὀλων τῶν εἰδῶν, σήμερον πραγματο-ποιοῦνται μετὰ εἰδικῶν χάλυβα. Παρά- τὸ πλεῖστον δ' αὖτος τῆς συγχρόνου ἀν-θήσεως τῆς ζωῆς καὶ τῆς πολυτάς καλ-λιερῆς τέχνης, παρέμεινε ὡς ἔχ-νος ἀόρατον καὶ ἀναλλοίωτον, ὁ παλαι-ὸς μύθος τοῦ ὀπλοτεχνίτου. Τὰ ἀσ-πρα σπῖτια, τὰ γελαστά χωρία, ἀντε-κατεστάθησαν ἀπὸ τὰ καπνίζοντα ἀν-τρα. Ἡ ἐργασία, ὑψηλὴ ἀρετὴ τοῦ ἰτα-λικοῦ λαοῦ, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τῆς γῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία χάρις εἰς τὰ τέκνα τῆς, τὰ ἀξία νὰ κατασκευάζουν τὰ καλλίτερα ὅπλα, θωρακὰ καὶ ἀσπίδας εἰς τὸ νὰ τὸ λαμβάνουν, ὀνομάσθη σιδηρὰ καὶ δυνατὴ, καὶ ἔλαβε τὴν προσωπομίαν «Brixia Fidelis».

GIACINTA ROSTEGHIN

Ἐκδίδεται παρὰ τῆς ANONIMA PERIODICI ITALIANI - Πρόεδρος ARNOLDO
MONDADORI - Μιλάνου, Via Corridoni, 39. Διὰ δημοσιεύσεις ἀπευθυνθεὶς πρὸς
τὴν A. P. I. Corso del Littorio, 1. - Milano - Τηλ. 75-136 - Stabilimento
Rotocalografico Vitagliano, Milano, Via Serio, 1. - Via Asiago, 41 - 1942-XX

ΟΠΛΑ καὶ πανοπλίας τῆς Μπρέσιας εἰς τὸν πίνακα τοῦ Τιντορέτο
“Ὁ Φραγκίσκος Μπάρμπορο ὑπερασπίζεται τὴν Μπρέσιαν ἐναντίον τοῦ
Δουκὸς τοῦ Μιλάνου, Δουκικὸν Ἀνακτορον, Αἰθουσα Συμβουλίων Βενετίας.